

Dok HRVATSKA ISKRA nije izlazila mnogo se toga dogodilo u našoj zajednici, u Hrvatskoj, u svijetu. Amerikanci su izabrali Busha (a svijet je stvarno "sretan" zbog tog izbora), u Hrvatskoj su predsjednički izbori. Po običaju naš sadašnji predsjednik gosp. Stipe Mesić svašta priča. Najnoviji dragulj mu je onaj "kako Crna Gora nikad nije ratovala sa Hrvatskom"?! No, gospodo, zar se više čudimo njegovim izjavama? Jedino, sjetimo se, MI smo ga izabrali - to jest "narod" - dakle mi, i praf nam budi, kak bi rekel Zagorec.

U Hrvatskoj je na vlasti HDZ, na čelu sa premijerom gosp. Ivom Sanaderom. Razočario me je gosp. Sanader. Jedna moja poznata govori "pa Vi nikad niste ništa ni očekivali od Sanadera, pa što se onda bunite..." Da, nisam puno očekivala od gosp. Sanadera iz mnogih razloga, no nećemo u sve ulaziti. Ipak u obranu premijera treba ipak nešto reći. Prvo, nije mogao puno ni učiniti - Hrvatska je u blatu do grla, nema novaca, ljudi se i dalje ravnaju po onom "snađi se, družo...", radi se malo, na jednu stranu, dok srce boli svakog od nas kad gledamo kako mnogi poslodavci u Hrvatskoj iskorištavaju one koji si ne mogu pomoći i rekla bih da je u Hrvatskoj donekle čak i robovlasnički sistem. Tako, gosp. Sanader, baš kad bi i htio, malo bi mogao, jer treba prvo promijeniti stavove ili mišljenje u glavama mnogih, a to je teško. No, mene je razočarao ne samo gosp. Sanader, razočarao me i HDZ, stranka na vlasti zbog izvjesnih stvari koje su se dogodile ili se ne događaju, a tako su svi bili glasni kad su drugi bili na vlasti. Prvi razlog: general Tihomir Blaškić. Sjetimo se, konačno je gen. Blaškić pušten iz zatvora u Haagu i odmah je drugi dan doputovao u Zagreb. Tamo ga je dočekalo nekih tri tisuće ljudi, no NITKO iz hrvatske Vlade. Po medijima gosp. Sanader i gđa. Kosor, ministrica za branitelje, primili su gen. Blaškića u svojim kabinetima. Objavljena je i slika ministrice gđe. Kosor kako ljubi gen. Blaškića. Tada mu je obećano kako će mu "školovati djecu".

Jasno, gosp. Blaškić oprašta svima. I onima koji su ga ispratili u Haag, onima koji su sakrivali dokumente za njegovu obranu, čak i onima koji ga nisu dočekali na povratku u Zagreb. Eh, recimo da je pušten Milošević (što će se sigurno dogoditi) tamo bi bili svi do jednog, cijela srpska Vlada, svi bivši i sadašnji ministri, cijela Srbija - jer oni su ponosni na svakog svog. A mi? "Školovati ćemo Vam djecu?" Gosp. Sanaderu, gđo. Kosor, ministrice za branitelje, gđo. Vesna Škare-Ožbolt, ministrice za pravosuđe i među-generacijske odnose - gdje ste bili kad je trebalo dočekati hrvatskog branitelja, gen. Blaškića? Bojali ste se Europske Unije? Neka vas sve iz hrvatske Vlade, koji niste bili na dočeku gen. Blaškića bude sram. Tim činom popljuvali ste Domovinski rat, sve branitelje i sve one koji su dali svoj život za slobodu Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu. Sram vas sve bilo!

Interesantna je još jedna činjenica: nigdje nisam pročitala da su se članovi HDZ-a pitali kako to da nitko iz NIIHOVE Vlade, bar nitko od ministara, nije bio na dočeku gen. Blaškića - ili ne daj Bože, protestirali!

No, to nije sve što se dogodilo što me je tako razočaralo. Zahvaljujući gosp. Borovčaku posjetila sam Maceljsku šumu. Mnogima to ime malo znači, no tamo su grobišta mnogih koji su pobijeni nakon završetka Drugog svjetskog rata. Donekle je poznata samo Jazovka, a posvuda po Hrvatskoj rake su prepune kostiju mnogih koji su ubijeni na najstravičniji način.

Na Macelj se dolazi autocestom iz Zagreba, preko Krapine i Đurmanca. Ušli smo pješke u šumu na mjestu zvanom Lepa Bukva, neposredno prije slovenske granice. Nikakvih oznaka nigdje nema. Put je uzak, vodi kroz grmlje, a u samom ulazu u šumu stoje stare zgrade Šumarije, mjesto koje je bilo posebno čuvano kao Titovo lovište. Ovdje će uskoro prolaziti moderan europski autoput, a na mjestu s kojeg su vidna grobišta biti će izgrađena benzinska postaja, motel i veliko parkiralište.

No, vratimo se Maceljskoj šumi. Šuma, kao i svaka šuma, bujna, zelena, no nešto mi je izazivalo pažnju, u meni je bio jedan čudan osjećaj.... I naglo sam shvatila što me toliko smeta: TIŠINA. TIŠINA. Svugdje oko mene je muk, sablasna tišina i samo se naši glasovi čuju. Zašutjeli smo na čas i poslušali oko sebe. Nema muha, nema komaraca, nema ptica, nema ničega, čak se ne čuje niti pomicanje lišća. Tu je SMRT zatvorila kljunove pticama pa one više ovdje

uopće ne dolaze, ne pjevaju, ne lete... I lišće je ovdje tromo... Tridesetak godina nitko ovdje nije smio dolaziti, a ovdje, u Maceljskoj šumi leži oko 12 - 18.000 pobijenih ljudi, među njima i 29 svećenika i bogoslova. Rake su mnogobrojne, svugdje oko nas.... Jedna od raka bila je iskopana, kosti nekolicine pobijenih su izvadene, i sada, iako nije na nizini, stalno je puna vode. Dok sam gledala tu raku punu vode činilo mi se kao da gledam u njoj litre i litre suza majci, sestara, roditelja, onih ubijenih, suze i vapaje...

"Ljudski je obilježiti ovo mjesto", rekao je kardinal Kuharić na prvoj sv. Misi, koju je služio u Macelju, i nastavio: "Svaka žrtva zaslužuje obilježje..." Ove riječi izrekao je kardinal Kuharić godine 1991. no ove žrtve ni danas nemaju dostojanstveno obilježje, tek jedan drveni križ. Kostiju pobijenih su u rakama, koje su sablasno ulegnute. "Svaka žrtva zaslužuje obilježje", govorio je kardinal Kuharić. Zaista?

Jazovka i Daksa kod Dubrovnika još ni danas nemaju službena državna obilježja, kao ni mnogobrojne rake po Sljemenu, na otocima Hvaru, Braču, Soltu, na Macelju, po raznim mjestima po cijeloj Hrvatskoj. Kostiju pogubljenih su i danas pod zemljom, njihova žrtva nije zabilježena dostojno, nema one potrebne povijesnice na kojoj piše što se tu dogodilo....

Govore neki: "Teško je pronaći neki dostojanstven način kako to učiniti..." Zaista? Kad sam bila na groblju u Velikom Trgovištu pokazali su mi na koji su način ovjekovječili stotinjak streljanih Hrvata s Križnoga puta, čije su kosti našli u rovu pokraj kolodvora u tom mjestu: izgradili su kapelicu i stavili sve ostatke pokojnih u zajedničku grobnicu, posvetili to mjesto i danas tamo piše tko i zašto leži u toj zajedničkoj kosturnici.

Da, gosp. Sanader me je razočarao - ne zbog Europske Unije, jer to se od njega očekuje. Ne zbog loše ekonomije, jer on glavom kroz zid ne može. Razočarao me je jer je očito stavio na zadnje mjesto one, koji su pali za slobodnu Hrvatsku i leže po kojekakvim rakama svugdje oko nas. Do samo pred koji mjesec, na zadnjem katu Medicinskog fakulteta ležale su kosti nekih koji su iskopani - pred punih 12 godina! Danas leže ispod kenofata kod Krematorija na Mirogoju. No danas 60 godina nakon stravičnih ubijanja sve žrtve nisu istražene i njihova grobišta nisu dostojno obilježena. Ne znam što je važnije od štovanja onih koji su živote dali za Hrvatsku. Jer, prijatelji moji, kleli smo se kako nitko neće biti zaboravljen, kako će svaki ubijeni Hrvat za slobodnu Hrvatsku biti na posvećenom tlu, tražiti ćemo nestale....

Očekivala sam od od predsjednika Tuđmana neku akciju, no bio je rat, pa onda poračće. Teško je bilo, došla je bolest Predsjednika. Nekako sam to oprostila predsjedniku Tuđmanu, od gosp. Račana nisam ni očekivala tako nešto, no gosp. Sanader je nešto drugo.

Stalno govorimo kako svijet ne vidi našu žrtvu, ne zna o Bleiburgu, o Jazovki, o raznim "Jazovkama". To je istina, no koliko smo mi sami učinili kako bi svijet saznao o užasima NAKON Drugog svjetskog rata. Naš kardinal Štepinac je bio zatočen u Lepoglavi. Kako je to mjesto obilježeno? Koliko je nas obišlo to mjesto? Kako će drugi uopće čuti o strašnim zbivanjima nakon 2. Svjetskog rata, ako ih ne povedemo na dostojno obilježena grobišta, ako vodiči ne spomenu i ono strašno, uz ono lijepo. Jer, sjetimo se Amerikanaca: zar je i jedna njihova žrtva ostala zaboravljena? Svatko na svijetu zna za američke žrtve, jer ih i oni sami cijene i nikad niti jednog ne zaboravljaju. Ime svakog poginulog i nestalog Amerikanca u Vietnamu uklesano je u spomenik u Washingtonu.

HDZ skuplja novac za spomenik u Bleiburgu. To je nužno, no ŽURNO je i potrebno DOSTOJNO OBILJEŽITI sva mnogobrojna mjesta gdje leže žrtve po poznatim i nepoznatim rakama po cijeloj Hrvatskoj. To je sveta obveza hrvatske Vlade. Sveta je obveza hrvatske Vlade dati počast SVAKOM hrvatskom branitelju, svakome generalu Blaškiću, i svakom drugom "Blaškiću", ma gdje god on bio i bez obzira od kuda se vratio. To nam je svima obveza, ne samo hrvatskoj Vladi. Jer kako se mi odnosimo prema našim braniteljima, našim pokojnicima, a posebno prema onima koji su pobijeni i zaboravljeni u mnogobrojnim rakama diljem Hrvatske i još živim braniteljima - tako će se prema nama odnositi povijest. S pravom.

A o odlasku našeg premijera Sanadera u Beograd DVA dana prije 13. obljetnice pada Vukovara u srpske ruke bolje da i ne mislim!

Tako ja mislim.

Valentina

Cijena \$3.00

Broj 129 - 5. XII 2004.

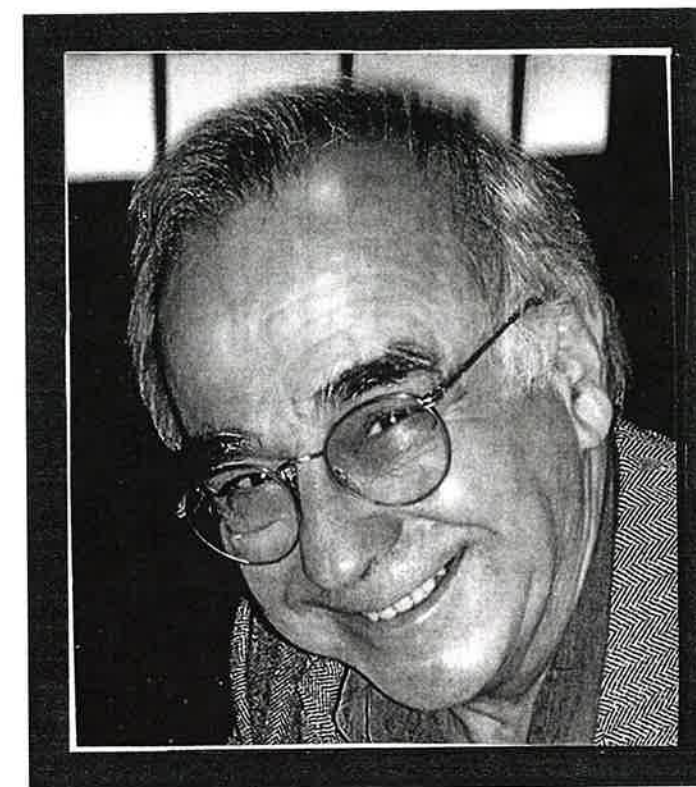
Hrvatska ISKRA

Kanadsko - Hrvatski Vjesnik • Canadian Croatian Journal
(bivši "CIRKULAR" za Toronto i okolicu)

Čitajte U OVOM BROJU:

- Predsjednički izbori
- Pozvani ste na HRVATSKI BOŽIĆ 2004. GODINE
- Zvona za sve žrtve Vukovara i Škabrnje
- Sanader u Beogradu
- Dubrovčani ogorčeni Mesićevom izjavom
- Za volan bez kapi alkohola
- Upoznajte Mr. John Marion-a
- Mojim očima (i srcem)
- Žumberak
- Ante Starčević, otac domovine
- Poezija za najmlađe
- Adio, maestro
- Oporuka u Ontariju
- Living will
- Događaji u zajednici
- Čestitamo generaciji
- Motrište

In memoriam

Prof. Ilija Eli Vranešić
1. studenog 1926 - 25. travnja 2004.

Hrvatska ISKRA

(Bivši "CIRKULAR"
za Toronto i okolicu)

Kanadsko-hrvatski vjesnik
Canadian-croatian journal

Izlazi jednom mjesečno

Editor-in Chief

Glavna Urednica

Valentina Krčmar

Contributing Editors

Damir Borovčak,
dr. Darko Desaty,
Biserka Milinković

Address - Adresa

1137 Centre Street

Thornhill, ON, L4J 3M6 CANADA

Telephone - Telefon

(905) 738 4797, (416) 894 9235

Fax: (905) 738 9853

E-mail: iskra@rogers.com

Yearly Subscription - Godišnja pretplata

KANADA \$60.00

USA \$70.00

Advertising rates

1/2 page - \$100.00 per issue

\$1,000.00 yearly

\$500.00 per six months

1/3 page - \$50.00 per issue

\$500.00 yearly

1/8 page (business card)

\$25.00 per issue

\$300.00 yearly

Advertising is payable in advance.

Cheques payable to HRVATSKA ISKRA

Čekove nasloviti na HRVATSKU ISKRU

Sadržaj:	Vukovar, Forgive, Pope says	28
Pismo urednice	Ashdown's Titoist solution for Mostar	29
Vijesti iz zajednice	Are you being Serbed?	29
In memoriam: gosp. Branko Milinković	Welcome to Zagreb	31-32
In memoriam: Prof. Ilija Vranešić	Mojim očima (i srcem)	33
Gen. Blaškić slobodan!	Ante Starčević, otac domovine	34
Predsjednički izbori u RH	Žumberak	35-37
Sjećamo se žrtava Vukovara i Škabrnje	Hrvatska zemlja	37
Premijer Sanader u Beogradu	Nije sva Slavonija ravna	38
Dubrovčani ogorčeni Mesićevom izjavom	Umro skladatelj Zdenko Runjić	39
Incident u Zagrebu	Drago Ivanišević, pjesnik	40
Vijesti iz Haaga	Hrvatsko slikarstvo	40
Ekonomija	Poezija za najmlađe	41
Isljena Hrvatska	Hrvatska, neki ju zovu pticom	42-43
Pismo iz HMI	Pepijev monolog	44-45
Vijesti iz Bosne i Hercegovine	Događaji u našoj zajednici	46-52
Crnogorska neovisnost	Post festum	53
Vijesti iz Srbije	Vaše zdravlje	54
In memoriam:	Za svakog ponešto	55
Interview with Mr. John Marion	Motrište	56

Pismo urednice

Dragi čitatelji,

U ovom broju HRVATSKE ISKRE vjerojatno ću vas iznenaditi. Prvo, pišem o gen. Blaškiću. Stara vijest, reći ćete...Možda, ali shvatila sam u razgovoru sa mnogim kako o tome niste znali. Pa ne čita svatko novine, ne prati svatko internet ili sluša radio! No, ako ste i znali, možda ne znate o dočeku gen. Blaškića u Zagrebu na kojem je bio i jedan naš prijatelj iz Kanade. Nije imao dovoljno riječi kako bi opisao emocije toga dana! I mislim da ne mogu izostaviti ovu vijest, koja možda je stara, ali mora ostati zapisano na stranicama ove novine.

Donosim vam mnogo toga što se dogodilo, mnogo toga sam ispustila jer prvo mjesta nemamo, drugo - možda ste o tome već i čuli. No u ovih nekoliko mjeseci dok nismo izlazili izgubili smo mnoge dobre ljude. Napominjem samo dvoje. U veljači prošle godine napustila nas je gđa. Fadila Braj, prijatelj mnogih, žena koja je za mnoge od nas učinila toliko puno! Nešto kasnije izgubili smo prof. Iliju Vranešića, našeg Ilca, Mr. V. - kako god ste ga zvali. Za mene osobno to je veliki gubitak i nisam željela da on ode sa ovoga svijeta a da ne bude napisano koliko je učinio u životu i koliko smo ga voljeli. Možda je najbolja rečenica koja je bila izrečena na sprovodu ovog velikog čovjeka - s ponosom mogu reći, mojeg prijatelja - ova: "Da ga je ljubav mogla zadržati, on nikada ne bi umro..." Naša Biba Milinković je isto tako izgubila svog supruga, Branka Milinkovića. Njegov sin je napisao vrlo dirljiv oproštaj sa svojim tatom.

Upoznajem vas danas sa gosp. John Marionom, predsjednikom Kanadsko-hrvatske komore. Stavila sam mnogo materijala o životu Hrvatske, o onom lijepom što nas uvijek vuče natrag. Posebno sam se veselila pisati o mojem najnovijem putu u Hrvatsku, kad sam imala sreću imati sa sobom prijatelja iz Argentine, koji nije vidio svoju domovinu već 59 godina. Pročitajte i taj članak, možda ćete se sjetiti sebe kad ste se prvi puta vratili doma, u Hrvatsku, i srce vam je od sreće zaplakalo.

Nažalost, dok HRVATSKA ISKRA nije izlazila mnogo se toga dogodilo u samoj našoj zajednici, no kad bi i željeli o svemu tome pisati, ne bi imali mjesta za sve što je bilo organizirano, učinjeno, proživljeno. Ova naša zajednica je svakako posebna, a HRVATSKOJ ISKRI, svima nama koji smo radili u njoj bila je velika počast biti malim kroničarom ovih nekoliko godina.

I sad dolazimo na kraj: pred vama je, nažalost, zadnji, posljedni broj HRVATSKE ISKRE. Ove novine više neće izlaziti iz poznatih razloga. Svima vama velika hvala na podršci.

I nemojmo se žalostiti, jer ovo je lijepo doba godine: na vratima nam je Božić. Želim vam svima najsretniji Božić od sada, neka vlada mir i sloga u našoj zajednici, neka nam ovaj Božić bude blagoslovljen. Nova godina 2005. neka svim Hrvatima po cijelom svijetu i u domovini donese mir i blagostanje. Najveću želju koju imam za Novu 2005. godinu je da stojimo i sada zajedno onako kako smo stajali za vrijeme Domovinskog rata, brat uz brata, Hrvat uz Hrvata...

Sve najbolje uz srdačan pozdrav,

Valentina

We invite the readers to express their opinions in Letters to the Editor. Submissions must not be longer than 250 words. We reserve the right to edit with respect to the length or libelous statements. All letters

Za svakog ponešto.....

Za vaš Božić:

Došašće se zlati i miriše kolačićima

I tradicionalni advent može biti originalan i romantičan. Ove godine na stolu je trendovska zlatna, a predlažemo vam da na vašim adventskim vjenčićima svakako bude i poneki kolačić ili vanilin kiflica, koja kao da je baš maloprije, vruća, izišla iz bakine pećnice podsjećajući nas na djetinjstvo i šireći miris Božića za cijelo vrijeme adventa.

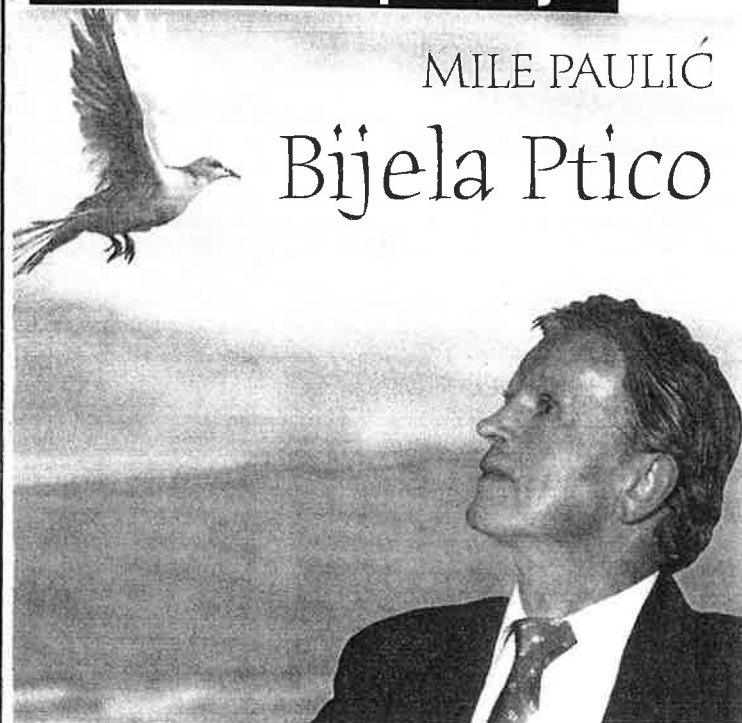
Adventski vjenčić možete izraditi od svježe borovine, ali predlažemo vam, trajniji vjenčić od češera. Možete ga iskoristiti i sljedeće godine, kad mu, uz neki novi detalj, možete dati skroz novo ruho.

Uz vjenčić od češera savršeno se slažu bordo i zlatne mašne i lišajevi. Uz adventski vjenčić za stol svoj dom ukrasite i vjenčićem na vratima.

Želite li da vam i vjenčić za vrata i vjenčić za stol budu u istom stilu i tonu, oblikujte ih tako. A kad ste svoj dom ukrasili za četiri tjedna došašća, opustite se i uživajte u lijepim blagdanskim danima koji nam tek dolaze.

(Većemji list)

Novi CD na prodaji

Prije par mjeseci izišao je novi CD disc, "Bijela ptica" gosp. Mile Paulića. Do sada je prodano oko 350 komada ovog CD-a sa četrnaest lijepih narodnih pjesama i pop glazbom. Uz ovaj CD, gosp. Paulić je priredio i kazete za one koji nemaju CD playera, pa ljubitelji hrvatske, a posebno kordunaške pjesme i glazbe neka navrate i kupe ovaj CD ili kazetu na sljedećim prodajnim mjestima:

MEDITERANIAN DELI, 234 Queen St. S., Streetsville, Mississauga, tel. (905) 821-8787

LIVNO MEAT AND DELI, Steeles Ave. tel: (905) 876-2832

HAMILTON SPRING TRAVEL, 436 Highway #8, Stoney Creek, tel (905) 664-2009

Nazovite i Jelenu Paulić, tel: (905) 813-8287.

Svakako nabavite ovaj lijepi CD disc, "Bijela ptica"! Razveselite se glazbom i pjesmom, jer kako nam naši doktori govore glazba i pjesma nam su nam jedan od uvjeta za dugotrajno zdravlje.

Kako smo najavili na radio postaji "Zvuci Hrvatske" i u "Župnom vjesniku" u pripremi je novi CD disc sa mnogim novim pjesmama za iduću godinu 2005. Sigurni smo da će vas ovaj novi CD zaista razveseliti.

Kupite CD ili kazetu "Bijela ptica"

Mile Paulić

Za naše kuharice

Domaći rošćići

Materijal: 1 vrećica instant kvasca, 50 dkg glatkog brašna, 18 dkg masti; soli, 0,5 - 1 dl vode, marmelada za nadjev, šećer za posipanje.

Priprema: Vrećicu instant kvasca istresite u brašno i dobro promiješajte. Zatim dodaje mast, pa izmrvite s brašnom i malo posolite. S malo mlake vode umijesite čvršće tijesto. Tijesto ostavite u hladnjaku oko 2 sata. Nakon toga razvaljajte ga u veliki kvadrat debeo 2 mm i režite kvadrata 10x10 cm. Svaki kvadrat izrežite po dijagonali da dobijete trokute. U sredinu svakog trokuta stavite žličicu marmelade i savijte ga u rošćić. Pecite u pećnici oko 30 minuta na temperaturi od 200 Celzijusa. Vruće uvaljajte u šećer.

Čestitamo, generaciju....

Čestitamo generaciji... Ne mogu vjerovati da smo uspjeli! Prema onome što kažu današnji pravnici i birokrati, svi mi koji smo bili djeca u 30-ima, 40-ima, 50-ima, 60-ima, 70-ima i ranim 80-ima, vjerojatno ne bismo trebali biti živi.

Naši dječji kreveti bili su obojeni kričavim bojama na bazi olova. Nismo imali zaštitne poklopce ili brave na bočicama lijekova, vratima i ormarićima, a kada smo se vozili na biciklu, nismo imali kacige. Da ne spominjemo rizik dok smo autostopirali... Kao djeca, vozili smo se u automobilima bez pojaseva i zračnih jastuka. Pili smo vodu iz cijevi u vrtu, a ne iz boce. Užas! Jeli smo kolače, kruh i margarin i pili gazirana slatka pića, ali nikada nismo bili debeli, jer smo se stalno igrali vani. Dijelili smo jedno gazirano piće sa četiri prijatelja, iz jedne boce, i nitko od toga nije umro.

Provodili smo sate gradeći male automobile iz raznoraznih otpadaka i onda se spuštali niz brdo, da bismo onda otkrili da smo zaboravili na kočnice. Nakon što smo se nekoliko puta zabili u grmlje, naučili smo riješiti problem. Otišli smo od kuće ujutro i igrali se cijeli dan, vraćali smo se kući kada bi se upalila ulična svjetla.

Nitko nije mogao s nama razgovarati cijeli dan. Nismo imali mobitel. Nezamislivo! Nismo imali Play Station, Nintendo, X-Boxes, video igrice, 99 satelitskih programa na televiziji, filmove na videu, surround sustav, mobilne telefone, kompjutere ili Internet chatove. Imali smo prijatelje! Izašli smo van iz kuće i našli ih. Igrali smo graničara i ponekad bi nas lopta zbilja zaboljela. Padali smo s drveća, znali smo se porezati, slomiti kost ili zub, i zbog tih nesretnih slučajeva nije bilo nikakvih sudskih tužbi. To su bili nesretni slučajevi. Nitko nije bio kriv osim nas. Tukli smo se i udarali jedni druge, dobivali masnice i naučili kako da ih prebolimo. Izmišljali smo igre sa štapovima i teniskim lopticama, i iako nam je bilo rečeno da će se to dogoditi, nikome nismo iskopali oko. Vozili smo se na biciklu ili prošetali do prijateljeve kuće, pokucali ili pozvonili na vrata, ili samo ušli i popričali sa njim. Igrale su se razne igre i nisu svi ušli u ekipu.

Oni koji nisu, morali su naučiti nositi se sa razočaranjem. Neki učenici nisu bili pametni kao ostali i nekada su pali razred i morali ga ponavljati. Užas !!!!!!! Testovi se nisu prilagođavali iz bilo kojeg razloga. Naši postupci su bili samo naši. Posljedice su bile očekivane. Sama zamisao da nas roditelji vade iz nevolje ako smo imali problema u školi ili sa zakonom bila je nezamisliva. Oni su zapravo podržavali školu i zakon. Zamislite to! Užas!

Ova generacija je proizvela neke od najboljih preuzimatelja rizika, rješavatelja problema i izumitelja, IKADA! Imali smo slobodu, neuspjeh, uspjeh i odgovornost i naučili smo se sa time nositi. I vi ste takvi! Čestitamo! Čestitamo svima nama koji smo imali sreću odrasti prije nego što su pravnici i vlada počeli regulirati naš život.

(Razni izvori)

Oporuka (engl. "will") je pisani i potpisani dokument osobe ("testator") u kojem se daju upute kako će imovina ("estate") te iste osobe biti raspodjeljena nasljednicima nakon njegove/njene smrti.

Uloga oporuke je dvostruka. Prvo se imenuju osobe koje će naslijediti ostavinu ("beneficiaries"), a nakon toga se određuje izvršitelj oporuke ("executor") koji će izvršiti podjelu imovine i imati ostale administrativne dužnosti (tzv. "estate trustee").

Oporuka stupa na snagu tek smrću potpisane osobe, pa prema tome oporuka treba biti mijenjana ili dopunjavana ("codicil") kad god se okolnosti promjene. Uvijek bi morala biti "up-to-date".

Nigdje ne piše da oporuka mora biti sastavljena i ovjerena od odvjetnika. Vrlo jednostavna oporuka tiskana na engleskom jeziku vrijedi ako je ovjerena potpisima dvaju svjedoka, koji nisu nasljednici.

Svakako treba tražiti savjet advokata ako je oporuka komplicirana ili vezana s planiranjem poreza ili ostavljanja oporučnog povjerenstva ("testamentary trust"). Naročito ako je uključena imovina izvan Kanade, odvojeni ili rastavljeni brak, nezakonita djeca, povijest duševne bolesti, itd.

Svatko bi trebao imati pisanu oporuku. Trud oko sastavljanja oporuke je puno manji u usporedbi s poteškoćama koje će imati nasljednici. Jer ako osoba umre bez oporuke ("deceased died intestate"), onda sud mora imenovati izvršitelja oporuke ("administrator").

Za svu djecu koja će se roditi

Stjepan Lice:

S ljubavlju iscekvivanom djetetu

Svijet u koji dolaziš zapušten je, zatrovan i pun prijetnji i nikada ne znaš što ti donosi novi dan
Nemalom mnogih zemlji uskraćena je plodnost, a vodama pitkost
I sunce i mjesec koji će sjati nad tobom odijeljeni su od tebe, i ne samo prostorno,
i njihova će te svjetlost izranjena, obasjavati,
Ali ne zaboravi:
Ti si darovan ovom svijetu i ovaj je svijet tebi darovan
Na tebi je da uspraviš klonula stabla, izbistriš izvore i izliječiš bolesne svjetiljke
I čuj:
U našu se ljubav možeš pouzdati

Ljudi među koje dolaziš osamljeni su i zaplašeni i nada zamire u njima
Tolikima je uskraćeno djetinjstvo pa ne uspijevaju smoći snage da pruže ruke, da provjere snove, da postanu ljudi
I njihov trud i njihove zabave često su posve nerazumljive i lako je steći dojam da im je silno stalo do toga da sami sebi naude,
Ali ne zaboravi:
S ovim ljudima ti valja živjeti i oni su tvoji i imaju pravo na tebe
Na tebi je da im, koliko ti je moguće, ohrabriš ruke i ozariš lica, da ih oslobodiš za nadu
I čuj:
U našu se ljubav možeš pouzdati

Mi, po kojima dolaziš, maleni smo i neugledni ljudi i sav život nam stane u jedan dan
Čitavim smo bićem upoznali radost i bol i srodili se s njima i nastojimo da nam drugi budu važniji od nas
i zbog toga nikada ni u čemu ne oskudijevamo
i obilujemo onim čime se ne trguje, onim što traje
i htjeli bismo ti reći:
nemamo nikakvih zahtjeva prema tebi, samo bismo voljeli da izrasteš u srčano i istinoljubivo biće
plodovi blagosti, strpljivosti i sućuti pokatkad sporo dozrijevaju, ali ne trunu nikada
i čuj:
u našu se ljubav možeš pouzdati

Osim toga suprug(a), roditelji, djeca, rodbina ili prijatelji mogu dobiti više, a neki manje od imovine koju je pokojnik imao na umu njima ostaviti. U tom slučaju zakon provincije određuje nasljednike i njihova prava na nasljeđe. A ako nema zakonitih nasljednika onda država preuzima imovinu.

Living Will

Nakon 1996. u provinciji Ontario svaka živa osoba može napisati tzv. "living will". Dokument "Power of Attorney for Personal Care" dopušta toj osobi da izrazi želju kako da bude tretirana (smještaj, prehrana, medicinska njega, bolničke mašine) u slučaju da ne može donositi razumne odluke o sebi ili je bez svijesti. Imenovani predstavnik ("attorney for personal care") će u tom slučaju donositi odluke u ime te osobe.

"Continuing Power of Attorney for Property" pak imenuje i dopušta drugoj osobi ("attorney for property", koji ne mora biti odvjetnik) legalni autoritet da odlučuje o njegovim/njenim financijama (podmirivanje računa i sl.) i imovini (prodaja kuće i sl.) u slučaju da ta osoba lično nemože donositi takove odluke.

Obrasci za "living will" se mogu dobiti u javnim knjižnicama ili od Ministry of the Attorney General (1-800-366-0335 ili 416-314-2800).

naša je ljubav krhka i lomna i često je umor nagriza, ali ne očajava nikada i kada malakše i kada pjeva, ona je puna pouzdanja jer znamo da je ljubav jedini pravi čovjekov odabir i da je u njoj sve bitno, da je po njoj sve moguće i htjeli bismo ti reći:
naša je ljubav tek prozor s kojeg bismo voljeli da mogneš osmotriti nepregledno more ljubavi koje plavi svijet
i slutimo da je naša ljubav sličnija putu nego domu, ali su u nju možeš pouzdati.

Preporučujemo Vam..

S naše farme u Vaša domaćinstva - AGRAM MEATS!

Trgovina prehrane AGRAM MEATS nudi Vam bogat izbor suhomesnatih prerađevina: kobasice, salame, slaninu i pečenice.

U AGRAM MEATS naći ćete i sve delicatne proizvode uvezene iz domovine Hrvatske, začine za jelo, čokolade, napolitanke i još mnogo drugih artikala. Svježa jaja s vlastite farme nudi samo AGRAM MEATS, kao i piliće i patke po narudžbi.

AGRAM MEATS nalazi se na adresi 49 Queen St. South u Streetsville-u, a telefonski broj je (905) 286-4602.

Kvaliteta i svježina s naše farme u Vaša domaćinstva - AGRAM MEATS!

**Sretan vam i blagoslovljen Božić, dragi čitatelji.....
Sretna vam Nova 2005. godina**

Svi ste pozvani.....

HRVATSKI BOŽIĆ 2004.GODINE

Generalni konzulat Republike Hrvatske u Mississaugi priređuje Hrvatski Božić u prostorijama Croatia Banquet hall na adresi 1989-A Dundas Street East u Mississaugi u nedjelju, 12. prosinca 2004. godine s dolaskom između 17. i 21. sati.

Generalni sponzor ovog domjenka je Kanadsko-hrvatska gospodarska komora koja uz svoje redovne poslove i na ovaj način pokazuje svoju predanost hrvatskom narodu koji živi i radi na ovom području. Uz Kanadsko-hrvatsku komoru, zahvaljujemo i obitelji Bože Gagre, koji su omogućili da i ove godine zajedno proslavimo Hrvatski Božić.

Svi ste dobro došli kako bismo, uz domaća jela i pića, te ugodan i veseo Božićni ugođaj zajedno proslavili nadolazeće blagdane. Sve koji to žele molimo da ugođaju doprinesu dolaskom u narodnim nošnjama.

S poštovanjem,

Mario Livaja
Generalni konzul

Čestitamo, čestitamo.....

HUMANITARNA ORGANIZACIJA "DORA" CANADA

ovom prilikom želi se zahvaliti na 12-godišnjoj potpori i suradnji svim suradnicima i prijateljima, koji su na bilo koji način potpomogli rad naše DORE, za bolju budućnost siromašne hrvatske djece širom domovine Hrvatske te Bosne i Hercegovine.

Svima vama, DORI u domovini, djeci i roditeljima koje pomažemo, te Hrvatima i Kanadanima od srca želimo sretan Božić i veselu, zdravu i blagoslovljenu Novu 2005. godinu.

Stanko Trtanj s obitelji

Ing. Ivi Joliću želimo brzo ozdravljenje
Na slici gđa. i gosp. Jolić,

U organizaciji Generalnog konzulata Republike Hrvatske
od 10. do 21. prosinca 2004. godine
u Kanadi gostuje

muški pjevački zbor

IVAN GORAN KOVAČIĆ
s repertoarom klasičnih, narodnih i duhovnih pjesama

KONCERTI ĆE SE ODRŽATI:
u ponedjeljak 13. prosinca 2004. godine u 20:00

Mazzoleni Concert Hall

Royal Conservatory of Music
273 Bloor Street West, Toronto
(Bloor/Bedford - St. George subway station)

i u nedjelju, 19. prosinca 2004. godine u 19:30 sati

Hrvatska katolička župa Presvetog Trojstva

2110 Trafalgar Road
Oakville

Ulaznice za oba koncerta: \$20.00

Rezervacija ulaznica: 905-277-9928 (Aranka)

Molimo sve zainteresirane da što prije rezerviraju ulaznice!

Pored nastupa na koncertima zbor Ivan Goran Kovačić će s nekoliko prigodnih duhovnih pjesama sudjelovati i na misama u našim katoličkim župama, i to 12. prosinca u 11 sati u Torontu i 19. prosinca u 11 sati u Mississaugi.

Zahvaljujemo....

HRVATSKO-KANADSKA KNJIŽNICA I ČITAONICA

SVIM ČLANOVIMA HRVATSKE ZAJEDNICE: HRVATSKIM ŽUPAMA, GENERALNOM KONZULATU REPUBLIKE HRVATSKE, ORGANIZACIJAMA, PODUZEĆIMA, KLUBOVIMA, ZAVICAJNIM DRUŠTVIMA, RADIO PROGRAMIMA I NOVINAMA ZA PROMIDŽBU, DAKLE SVIMA KOJI SU SVOJOM DAREŽLJIVOSTU, DOBROVOLJNIM RADOM, FINACIJSKI I MATERIJALNO DO SADA POMOGLI HRVATSKO-KANADSKU KNJIŽNICU I ČITAONICU, PA NAM TIME DALI I MORALNU PODRŠKU, UPRAVNI ODBOR I MNOGOBROJNI KORISNICI KNJIŽNICE - NAJSRDAČNIJE SE ZAHVALJUJU I ŽELE

SRETAN BOŽIĆ I NOVU GODINU

HRVATSKO-KANADSKA KNJIŽNICA I ČITAONICA
TRAŽI OSOBE DOBRE VOLJE KOJE BI IMALE
ŽELJU POKLONITI NEKOLIKO SATI SLOBODNOG VREMENA TE SVOJOM PARTICIPACIJOM POMOGLE U RADU NA PROMIDŽBI, BOLJITKU I DALJNJEM PROGRESU OVE NAŠE, SVE USPJEŠNIJE, KULTURNE USTANOVE.

Sretan vam Božić, dragi čitatelji..

Mr. Branko Milinković

Good morning all. Thank you for coming here today, to celebrate the life, and mourn the passing, of my Father, Branko Milinkovich. To try and summarize my Father's life in a page worth of words would be unjust. My father led a rich, colorful and adventurous life, worthy of a side note in the history books.

Early on in life, he was not blessed with great love from his family. He lost his father in the Great War, and grew up with other family members. He joined the Navy, and began his life-long ambition of being a sailor. From there, he made his way out of his homeland, to seek his fortunes west...in Canada. He traveled the width and breadth of this land, working where he could to make a living. A welder by trade, he worked on the Yukon oil pipelines that exist today, he used his skills in the Uranium mines of Elliot Lake, managed companies of all kinds, from Henry Cartage to Aylmer-Delmonte, and driving all manner of vehicle from special-ed school buses, to military vehicles of all description, my Father was always working to support his family, even in retirement.

If you knew my Father for any length of time, you knew that adventure was never far behind him. From the day he joined the Navy, his life has been one adventure after another. Coming to Canada was one of those. Hunting wolves in the North-West Territories for the RCMP was another. But so was his attempt to sail across the Atlantic by himself. He didn't quite make it, but at least the Coast Guard picked him up when his sailboat sank in the middle of the ocean. His "safari" through the African continent is a story I always loved to hear about. The Kasbahs of Casablanca and Tangier, the dunes of the Sahara, the Jungles of the Congo, and the Savannahs of Kenya, were always paid attention to with wide-eyed amazement. Of course, he didn't just stop there, traveling on to India, China, the Pacific Islands, and then landing in San Francisco. Mexico and The rest of the United States were to follow. Travel was always a love of my Father's, as was adventure and the Ocean. These were his diversions. But nothing could replace the love in his heart.

This love brought him together with his Wife, my Mother, Biserka, and gave him the strength to bring her from Croatia and start a new life with her here in Canada. Together, with love, they brought my older brother, Robert, into this world. Looking at pictures of the time, it was my Father's happiest moment. From there, as a family, they built a house, turned it into a home, and overcame some difficult times. Some people ask me, why did your parents wait seven years to have you? Well, I always kid and say "it took them seven years to get it right". But joking aside, my Father wouldn't have that. Indeed, seven years and seven days later, my loving Father and Mother brought me into the world. His love for his family was boundless.

My earliest memories of my Father were always filled with love and kindness. Even early on, I remember him trying to teach me lessons about life and try to instill values to make me a good person. He sometimes didn't have the best way with words, but he didn't need to. My Father was a true gentleman, a classy man, and full of life, vigor, happiness, love, tenderness, charity, integrity, honor, respect, and devotion. He was charitable, self-less and full of wisdom. He was

always quick with a joke, up for a laugh and there to lend a helping hand without question. I learned a great deal from my beloved Father. As time went on, growing up had its own challenges, but no matter how many mistakes I made, or how bad, I always learned two things:

always learn from your mistakes, and no matter what, your Tata loves you and will always be there for you. As I grew and matured, never a day went by at home that I wasn't greeted with a hug and kiss, or went to bed without one. Rare were those days, and always because I was at school. Coming home late didn't matter to my Pops; he'd stay up just to make sure I was okay.

In the past twelve months, I think my Pops got a lot to enrich his life, new additions to the family.

ly. He'd been waiting a long time. At the beginning of this

year, he gained a daughter-in-law in Jennifer. He was so happy at the wedding. What made him even happier, I think more than anyone else, was that shortly thereafter, he found out he was to become a grandpa. Was he ever ecstatic. Literally counting down the days, nine months couldn't come fast enough. Then came time to add another Milinkovich to the family. The day Baby Alexandra was born was a day unlike any I've ever seen my Pops live through. He got thirty years younger by the time the phone call was through. Rushing to the hospital, tears of joy streaming from his eyes, he held up his beautiful new granddaughter and his heart burst with love. The same love he showed for Robert and I, he showed her. She quickly became the object of his affections, sometimes totally taking his days and nights, just to spend time holding her. I have never seen anyone who was more suited to be a grandfather than my Pops. The six short weeks Pops got to spend with his little Bubica, he walked on clouds. Every day was another opportunity to spend time with her.

Sadly though, on Monday afternoon, God had a different plan for our Pops, and on Tuesday morning, with tears in our eyes and sorrow in our heart, we said goodbye to our beloved Pops. No longer would he be there to hug us, impart wisdom, make breakfast, lunch, dinner or midnight snack with lots of love, hold his Bubica, or go on one of his adventures. I can only pray that I will be able to have as big a heart filled with as much love as my Pops did. I know he is in a better place now. As much as we all miss him though, he would tell us not to cry and be sad that he is gone, but rather to be happy that he lived a rich life and celebrate it, even though it was cut short. As per his wishes, he will be cremated, and the sailor in him always wished for a burial at sea. I once read somewhere that "death is the last great adventure", and certainly, my Pops went to meet it head-on. Though my words seem hollow in comparison to the love in my heart, we love you Pops, we'll miss you and I'll do my best to make you proud.

God bless you. Safe journey, calm seas, clear skies. We love you.

Eulogy given by Boris Milinković, late Branko's son at the funeral.

Family Milinković: Biba, Branko and Boris at the wedding of first-born Robert

Post festum

Pred koji dan došao mi je u ruke papir čija je kopija tiskana na ovoj strani: ci HRVATSKE ISKRE. Za one koji ne razumiju važnost ovog dokumenta kratko objašnjenje: ovo je informacija o Hrvatskoj kreditnoj zadruzi (podružnica Hamilton). Ta informacija je postavljena na internetu, na informacijama o poslovnim firmama ili institucijama, koje djeluju na području Hamiltona. Tu možete pročitati sve o svakoj firmi: upisana je adresa, telefonski broj, kontakti, opis rada itd. Uz sve to piše i kojim jezikom se gov-

ori u toj instituciji, u ovom slučaju u HRVATSKOJ KREDITNOJ ZADRUZI.

I tu, pod "jezicima" (languages) piše kratko i jasno kako se u HRVATSKOJ Kreditnoj zadruzi, u Hamiltonu služe sa jezicima (ovaj puta ne prevodim kako ne bi bilo ikakvih zabuna) English; Serbo-Croatian; Croatian.

Što vi, dragi čitatelji, mislite o tome?

Valentina

Inform Hamilton Database

Record Details

New Search

CROATIAN CREDIT UNION LTD

[Suggest An Update]

Record #: HAM1728 Last Modified: 26 Mar 2004 Last Update: 26 Mar 2004

Location, Telephone & Internet

Address	318 Queenston Rd Hamilton, ON L8K 1H5 View MapQuest Map
Located In Community	Hamilton East
Intersection	Queenston Rd & Parkdale Ave
Office Phone	905-547-8884
Fax	905-547-0201

Contact Information

Primary Contact	Mary Ann
-----------------	----------

Description & Services

Description	Provides financial services to the Croatian community.
Hours	Tue, Wed 10:00am - 4:30pm Thu 10:00am - 6:00pm Fri 10:00am - 7:00pm Sat 9:00am - 1:00pm
Areas Served	Hamilton (City of)
Eligibility	Croatian community
Languages	English ; Serbo-Croatian ; Croatian

Other Details

Accessibility	Partially Accessible
---------------	----------------------

Subjects

Subjects	Businesses ; Credit unions ; Croatian community ; Financial services ; Multiculturalism
----------	---

PLEASE READ THIS IMPORTANT INFORMATION...

The partners of Inform Hamilton are committed to provide a database that is accurate, up-to-date and comprehensive. However, we are unable to assume any liability resulting from errors or omissions. Inclusion or omission of a program or service is not a comment on its quality. Please contact Inform

<http://www.inform.city.hamilton.on.ca/inh/Details.asp?RSN=27848&Number=525>

3/24/2004

Folklorni ansambl "Croatia", Miss. u Medugorju

NORVAL - GRADNJA CRKVE

"Kraljica Mira", Hrvatsko Franjevačko Središte i Hrvatski društveno-kulturni centar, Norval, bili su mjesto velike svečanosti i slavlja u nedjelju 31. listopada ove godine. Toga dana poslije svečane Sv. Mise, kojoj su nazočili mnogi vjernici i gosti, svećenici i časne sestre, ugledni predstavnici lokalnih vlasti, biskup Hamiltonske biskupije Anthony Tomnos blagoslovio je kamen temeljac za novu crkvu. Na ovaj trenutak čekalo se godinama ali uz Božju pomoć, žrtvom i zauzimanjem vjernika, hrvatskih poslovnih ljudi, Biskupije te lokalnih i provincijskih vlasti, konačno je počela izgradnja nove crkve. Ovime su još jednom Hrvati pokazali da se poštenim radom, žrtvama i slogom može puno toga postići. U studenome je održan vrlo uspješan banket za prikupljanje novčanih priloga za izgradnju crkve. **ČESTITAMO!** (BM)

Sve najbolje želimo bračnom paru Maurus za "veliku" godišnjicu braka

Putovali smo Hrvatskom....

Kanadsko-hrvatski folklorni savez organizirao je ovog ljeta posjet nekoliko grupa naših folklorista (Sljeme, Žvuci Hrvatske, Zrinski Frankopan, Kardinal Stepinac, Hrvatsko Prelo, Vatroslav Lisinski i Hrvatska, Miss.) Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini. Bili su od 5. - 12. srpnja u mjestima po našoj obali. Uz ono lijepo što su prikazali domaćinima u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini naša djeca upoznala su se sa domovinama svojih roditelja, a i njih samih.

Kratko sam razgovarala sa gosp. Vladom Pemarkom, predsjednikom "Hrvatske" Miss, koji mi je rekao kako su svi zaista oduševljeni posjetom domovini. Ova je posjeta bila vrlo nužna, govori on, jer susret sa Hrvatskom, Hrvatima i svim onim što to ime označuje posebno je važno za djecu koja plešu. Prijam u Hrvatskoj je bio zaista izvanredan, svi su nas toplo dočekali, govori gosp. Pemark. Njihova grupa je oduševljena Cavtatom, Konavlima, Dubrovnikom, Medugorjem, Splitom, Mostarom, Korčulom, cijelom Hrvatskom i Bosnom i Hercegovinom.... Putovali su autobusima i imali su vodiča, tako je ova posjeta bila zaista dobro organizirana, kako u pogledu zabave, tako i učenja.

Gosp. Pemark govori kako je i danas zaista oduševljen ponašanjem koji su pokazali svi članovi njegove grupe "Hrvatska" Miss. za vrijeme puta po domovini. Ponosan je na sve plesače, tamburaše, svakog učitelja, svako dijete i roditelja - svakog tko je bio dio ove turneje! Posebno se sjeća nastupa u Splitu, gdje je doček publike bio upravo izvanredan! Djeca i danas pamte Split i taj nastup!

Sad kad su se vratili sjećanja ne blijede, dapače. Tko zna, možda ćemo opet u skoroj budućnosti krenuti u Hrvatsku, vjerojatno sanjaju svi oni koji su bili na ovoj turneji. I zaslužili bi, svakako! (VK)

Dragi čitaoci Iskre, 3. prosinca 2004. Naša zajednica, jedna od najaktivnijih izvan domovine Hrvata, ostaje bez svoje pisane riječi - "HRVATSKA ISKRA" više neće izlaziti, ovo je posljednji broj. "HRVATSKA ISKRA" je bila onaj plamičak koji je u našoj zajednici tinjao, osvjetljavao, upoznao nas, skupljao nas, povezivao nas, grijao osamljena ljudska srca, posebno je znala ugrijati srca naših starijih osoba. Ali HRVATSKA ISKRA, kao i svako svjetlo, svojom je svjetlošću nastojala ukazati na zloću, otkriti tminu i pokazati pravi put ka boljem životu naše hrvatske zajednice.

Došlo je, nažalost do ovog trenutka, do kraja, do svršetka, što se nije smjelo i nije trebalo dogoditi. Za mene je došao kraj jednog perioda mog života i rada u našoj zajednici, a taj sam moj dobrovoljni rad zaista radila s ljubavlju. I dok pišem ove redke s tugom i nostalgijom u srcu, sjećam se kako je bilo lijepo raditi uz Tebe, Valentina, i divni kolegij suradnika. Kako u par redaka izreći što su značile za mene te godine rada u HRVATSKOJ ISKRI? Kako zahvaliti Tebi, Valentina, mojoj urednici, na povjerenju i mogućnosti da surađujem, da pišem i na pomoći koju si mi pružala u mome novinarskom poslu?

Koliko sam osoba sreća, koliko ih upoznala, koliko njihovih životnih priča čula i to upravo zahvaljujući "HRVATSKOJ ISKRI"? Kako opisati sve te susrete, kako izraziti ono veselje i radost, osmijeh, zahvalnost, gostoprimstvo koje sam osjetila u tim našim susretima? Kako odgovoriti i objasniti vjernim čitaocima što se to događa s "HRVATSKOM ISKROM" kad je prestala privremeno izlaziti? Ne, nemam riječi niti prostora u ovom izdanju da svima osobno zahvalim za sve susrete, tople i srdačne riječi, osim jednim velikim iskrenim **HVALA VAM!** **HVALA TI, VALENTINA!**

I na kraju - ne zaboravimo! Narod koji ne drži do svoje pisane riječi ne ostavlja svojem narodu, svojim budućim pokoljenjima i svijetu dio svoga života, svoga rada, svoje kulture. Taj narod polako umire a time mu se gubi trag i spomen u prošlosti.

Biserka Milinković

In memoriam

Prof. Ilija Eli Vranešić

1. studeni 1926. - 25. travnja 2004

Opraštamo se danas od našeg prof. Ilije Vranešića, čovjeka široka srca i ple- Vranešić je nastavio sa školovanjem, po svom dolasku. Nastavio je sa studijem slikarstva na Sveučilištu Toronto, dobio svoj B.A. i zaposlio se u Crayovac kompaniji gdje je radio sve do svoje penzije. U isto vrijeme prof. Vranešić je stvarao. Njegova ljubav, slikarstvo, pronijela mu je glas po cijelom svijetu. Njegove dobro posjećene izložbe, na kojima je prikazao izvanrednu umješnost i bogatstvo boja na slikama Hrvatske i Kanade, izvanredne portrete, modernističke slike, ikone, zatim njegovo najnovije umijeće, kompjutorske slike, kojima je zauzeo počasno mjesto u slikarstvu Kanade i Hrvatske. Posljednja izložba njegovih slika je bila nazvana imenom "Vivače". Za one koji ne razumiju taj izraz, prijevod bi bio "sreća života, veselje života". To su bile slike prof. Vranešića: sreća koju i danas osjećamo kad gledamo njegove slike Marije Bistrice, Zagreba, Žumberka, folklor, dalmatinskih mjesta...

Prof. Vranešić sa suprugom Ingom

Prof. Vranešić, Ilac, Mr. V. - kako god ste ga zvali, ostavio je dubok trag u našoj zajednici. Od samog dolaska u ovu zemlju, do svog posljednjeg dana života, on je bio aktivni djelatnik hrvatske zajednice u Torontu i okolici, čovjek koji je uživao u svom stvaranju ili bilo koga drugoga, poticao je i hrabrio i uživao u svakom uspjehu bilo koga, volio sve nas - i time je postao dijelom mnogih naših obitelji. Danas mi ne gubimo samo dobrog čovjeka ove zajednice, mi gubimo prijatelja, učitelja, čovjeka koji je volio Kanadu i uživao u mogućnostima koje su nam ovdje na dohvat ruke, ali nikad nije zaboravio svoje hrvatsko podrijetlo. Njegovim životom svi smo bili obogaćeni, njegovim odlaskom sve nekako postaje siromašniji i pustiji.

Prof. Vranešić je rođen 1926, završio je niže i više školovanje u Zagrebu, te se upisao u Akademiju za Umjetnost u Zagrebu. Postavši akademskim slikarem, započeo je svoj rad na mnogim slikama i izložbama. Slikanje je uvijek bila njegova ljubav i najveća želja zadnjih dana života. Godine 1950. napustio je Hrvatsku. Tamo, u Hrvatskoj, na Žumberku, u Zagrebu, posvuda je ostalo njegovo srce i želja nekako se vratiti i živjeti tamo, ali sudbina tako nije htjela. Tamo je ostala karijera u slikanju, i još jedna velika strast: folklor, jer prof. Vranešić je bio asistent Umjetničkog direktora u Ladu, poznatom hrvatskom folklornom ansamblu.

Došavši u Kanadu, organizirao je svoj život odmah. Oženio se suprugom Ingom, došlo je dvoje djece, Kim i Mark. Danas ostavlja iza sebe voljenu suprugu, djecu i njihove obitelji, troje unučadi, obitelj koju je zaista volio, sestru Zoru i brata Zvonka, šogore, šogorice, nećake, nećakinje, veliku obitelj koja je danas povezana u dubokoj boli. Toj dubokoj boli pridružuje se i hrvatska zajednica Toronta, Mississauga i šire okolice, mnogi u Hrvatskoj i po svijetu.

Čim je stupio na kanadsko tlo, prof. Vranešić se prihvatio posla u hrvatskoj zajednici. Godine 1951. on je započeo čak i prvi radio program na hrvatskom jeziku i vodio ga sve do godine 1958.

U to isto vrijeme prof. Vranešić se okrenuo i folkloru. Za nas mnoge, koji smo došli mnogo kasnije, folklor u to vrijeme je bila mješavina nečeg što nije bilo izvorno hrvatsko, tradicionalno. Prof. Vranešić se odmah dao na čišćenje i učenje izvornog hrvatskog folklor, bilo u pjesmama, sviranju ili plesu. Radio je sa prvom folklornom grupom "Zora", u Hrvatskom domu na Dupont streetu, a kasnije, godine 1978. na poziv gospode Vlade Pernara, Štefa Bersaka, Branka Kovačića i Mire Kastelić priključio folklornom ansamblu Hrvatska, koji je kasnije prešao u Hrvatsku Miss., a on je ostao njihov učitelj sve do odlaska u penziju. Često sam sjedila kraj Mr. V. (tako folkloristi Hrvatske Miss. zovu svog prvog i najdražeg učitelja) na koncertima Hrvatske Miss. Teško je opisati njegove užarene, sretno oči kad je gledao "svoju djecu", kako ih je on zvao, kako plešu. Nakon koncerta jedan za drugim prilazili su mu sada već odrasli ljudi sa malom djecom, poneki i unučićima, a svi ti su bili nekada, pred toliko godina, njegovi učenici. I iako je on otišao u penziju i nije više aktivno radio u ovom folklornom ansamblu, pratio je rad i napredak "Hrvatske" Miss. Oni su bili i ostali njegov ponos, i nikada ga nisu iznevjerili.

Nekoliko godina svog života prof. Vranešić je posvetio i glazbi. Dulje vrijeme vodio je muški zbor Društva hrvatskih profesionalaca i intelektualaca "Zvonimir". Članovi tog zbora još se i danas sjećaju mnogobrojnih koncerata, na kojima su predstavljali hrvatsku glazbu pučanstvu Toronta i okolice. Sa smješkom i velikim zadovoljstvom sjećaju se mnogih pjesama, a nekima je posebno u sjećanju ostala poznata hrvatska pjesma "Dma mi se šubara i cvijeće". Ili kad su 71 godine pjevali poznatu hrvatsku ariju "U boj, u boj!" Zar je to moguće zaboraviti?

No, živjeti se isto tako moralo, jer društveni rad ne daje plaću. Prof.

Mnogo talenata je Bog dao prof. Vranešiću i na svakom od tih talenata naš Ilac je radio i izdašno ih je djelio sa svakim tko god bi poželio. Trudio se biti najboljim što može, na svoj tihi način, uz vječiti osmijeh, sa sretnom iskrom osmjeha u oku. Posebno je volio i cijenio mlade i djecu, dobro je znao kako su oni naša budućnost. U Croatia restaurantu, gdje je pred nekoliko mjeseci folklorni ansambl "Hrvatska" Miss. organizirala večeru u njegovu čast, govorio je ovako o mladeži i djeci u zajednici: "Čuvajte djecu, našu mladež. Budite s njima, učite ih, ali počnite taj rad rano. Ne čekajte 12-tu ili 30-tu godinu, učite ih hrvatskoj riječi, pjesmi i plesu od samog rođenja. Ne žalite truda! Djeca su naša budućnost" Ovih nekoliko riječi su naslijedile koje nam ostavlja prof. Vranešić.

Koji puta mi se čini kako smo svi mi bili njegova djeca, njegovi učenici, jer kad god ste sjeli kraj gosp. Vranešića, upravo ste osjetili tu toplinu duše i njegovo povjerenje u vaš rad i sposobnosti. Dozvolite mi spomenuti što je učinio za mene i za Hrvatsku Iskru. Kad bih sustala, on bi uvijek pronašao riječi kojima bi mi dignuo duh, volju za dalje. Voljela sam njegove slike, zaželjela sam tako jednom slikati kao i on, no on je tada rekao, "Rijetko tko zna tako perom oslikati Hrvatsku kao Vi. Nastavite slikati perom, a ja ću slikati kistom..." Kad sam čula da nas je prof. Vranešić napustio, prva mi je misao bila kako on sad negdje u nebesima slika božanskim bojama. Onaj lijepi, dragi osmijeh mu je na licu, a duša mu uživa u onome što je zaslužio: u miru Božjem i pokoju duše.

Dva dana prije nego nas je napustio prof. Vranešić je dobio priznanje ove zajednice za životno djelo. Iako već tada jako teško bolestan, skupio je posljednje snage i nazočio dodjeljivanju te životne nagrade. Sretni smo što je prof. Vranešić doživio to zadovoljstvo kad njegova zajednica zahvaljuje njemu ne na radu, već na životu za zajednicu i boljitak te naše hrvatske zajednice. U svakome od nas na neki način ostaje prof. Vranešić. U svakoj hrvatskoj riječi koju izgovarate, bit će prof. Vranešić, jer on je tako volio naš hrvatski jezik! Kad vi folkloristi idući puta zaplešete na bilo kojoj pozomici svijeta mnoge plesove koje je on koreografirao, ples sa Suska, sa Krka, iz Međimurja, ples iz Bosne "Bruda", Bunjevac, Prigorski splet i još mnogo drugih, plesati ćete one korake koje je prof. Vranešić učio vaše bake, dje-dove, mame ili tate, vašu djecu ili vas same. Pjevat ćete mnoge pjesme kojima vas je on učio i u svakoj toj pjesmi, a posebno kad zapjevate "Dma mi se šubara i cvijeće" on će biti sa vama - sa nama svima. On će isto tako biti u mnogim člancima koje ću pisati - jer rijetko je tko volio Hrvatsku kao naš Ilac - tako se je želio vratiti i živjeti tamo, bar nekoliko godina...

A za kraj ovog slavlja života prof. Ilije Vranešića - i neka mi svi oproste, jer ću zajedno s vama ipak zaplakati, jer nema našeg Ilca više s nama, a tako smo ga voljeli - ostavila sam one riječi koje je izrekao na zadnjoj emisiji svog radio programa godine 1958: "Budite ponosni što ste Hrvati, budite ponosni na svoju zemlju, ljubite Hrvatsku i ponosite se svojim postankom..."

U ime hrvatske zajednice Toronta i okolice, prof. Vranešiću, dragi naš prijatelju, za toliko lijepog čemu ste nas naučili i toliko dobrog što ste ostavili u nama - hvala.

Valentina Krčmar

Blaškić slobodan!

ŽALBENO VIJEĆE PREINAČILO KAZNU TIHOMIRU BLAŠKIĆU NA DEVET GODINA ZATVORA

DEN HAAG - Žalbeno vijeće Haškog suda smanjilo je kaznu zatvora bivšem zapovjedniku Operativne zone Središnja Bosna Tihomiru Blaškiću na devet godina, objavio je u jutros predsjednik Žalbenog vijeća Fausto Pocar. Prvostupanjsko vijeće Haškog suda prije četiri godine proglasilo je generala Blaškića odgovornim i osudio ga na 45 godina zatvora za zločine počinjene u Lašvanskoj dolini tijekom rata u BiH, od kojih je najteži bio zločin u Ahmićima kada je 16. travnja 1993. ubijeno više od stotinu muslimanskih civila. Blaškiću je ukinut najveći dio presude, uključivši onaj u kojem se teretio za zločin u Ahmićima. Proglašen je krivim za zločin počinjen okrutnim postupanjem prema zatočenicima, što je uključilo i njihovo upućivanje na kopanje rovova i korištenje kao živi štit.

U presudi je utvrđeno da Blaškić nije imao nadzor nad jedinicama koje su počinile zločin u Ahmićima, kao i da je postojala dvostruka linija zapovjedanja kojom su drugi kontrolirali snage HVO-a, a ne Blaškić.

U presudi je Žalbeno vijeće zaključilo da je u Srednjoj Bosni bilo legitimnih vojnih ciljeva, te da je u slučaju Ahmića, za koje je prvostupanjsko

**NAKON OSAM GODINA I ČETIRI MJESECA HAAŠKOG PRITVORA HRVATSKI GENERAL
DOPUTOVAO U ZAGREB**

TIHOMIR BLAŠKIĆ KONAČNO SLOBODAN

ZAGREB - Zrakoplov Croatia Airlinesa na redovnoj liniji iz Amsterdam sletio je u ponedjeljak točno u 13.10 na pistu zagrebačke zračne luke Pleso. Nakon osam godina i četiri mjeseca haaškoga zatvora Tihomir Blaškić vratio se kući kao slobodan čovjek. S Blaškićem su u zrakoplovu bili njegovi najbliži: supruga Ratka, sinovi Dejan i Ivan te najmlađa kći Jelena. Pred izlazom za međunarodne letove čekala je zato gomila od više stotina, ako ne i tisuću ljudi, Blaškićeve rodbine, prijatelja i štovatelja, kao i mnoštvo pripadnika sedme sile.

- Tiho! Tiho! - skandiralo je mnoštvo nestrpljivo, ako nije pjevalo "Zovi, samo zovi", gurajući se pred izlazom. Točno u 13.45 Blaškić se konačno ukazao. Toga su trenu sve ograde, pa i one interventne policije, popustile. Svi su samo željeli taktuti Blaškića.

Nastala je neopisiva gužva, svjetina i fotoreporteri ustrajno su se gazili, staklo na aerodromskim vratima umalo da nije popucalo, a i stasiti momci u nošnji iz Blaškićeva rodnoga kraja jedva su se pred silom spasili. Blaškić se činio vidljivo potresen, shrvan bujicom emocija. Činilo se da mu je najbitnije bilo zaštititi svoju Jelenu, koju je čvrsto držao u ruci, dobro pazeći da joj svjetina ne naškodi. No Jelena ipak nije izdržala da joj na tatu toliko navaljuju, pa je na koncu pred ulazak u auto ipak onako dječji iskreno zaplakala. Od planirane izjave za novinare nije bilo ništa, nije se moglo.

- Hvala vam - bilo je sve što je uzdignutih ruku Blaškić uspio kazati mnoštvu, nakon čega se uputio prema svome zagrebačkom stanu, gdje se veselje zbog njegova povratka nastavilo u krugu najuže mu obitelji.

Tako je to, gotovo pa telegrafski, izgledalo u ponedjeljak na dočeku Tihomira Blaškića. No, sama opsada zagrebačkog aerodroma, u kojoj su sudjelovali i invalidi Domovinskog rata i običan neki svijet, i za koje se mahalo hrvatskim zastavama, ali i transparentima s likom Norca i Gotovine, započela je znatno prije podne. Blaškićevu rodbinu koja je došla iz Kiseljaka, većinom odjevena u majice s njegovim likom, "u red" su stavljali Blaškićevi šogori.

Pritom objašnjava nekome kako od Vlade nitko pred Blaškića neće doći. Nešto je, veli, bilo planirano, ali se odustalo. Blaškićevi punac i punica, Jelena i Marijan Barišić, presretni. Jelena suze idu na oči na sam spomen zeta, a čim je ugledala Blaškićevu mati Jelu, najsrdacnije su se zagrlile. Od političara, i to na Plesu, samo HNS-ovac Srećko Ferenčak. Kaže, došao je kao običan građanin pozdraviti generala te mu zaželjeti puno zdravlja i sreće. Pred Blaškića na pistu su izišli pravaši Velimir Kvesić i Vlado Jukić. Uspjelo je to uz tešku muku i bivšim zatočenicima haaškog zatvora braći Kupreškić, ma su zato prvi policijske barikade i bez ikakvih problema prošli Ljubo Česić Rojs, Stjepan Spajić i Anto Kovačević.

- Po čemu je jedan umirovljeni general vrijedniji od nas novinara? - pitali su pripadnici sedme sile, ali zaludu. Netko je uzviknuo i kako su samo partizani probili obruč, ma opet zaludu. Ostalo im je jedino da se tiskaju s gomilom i pokušaju pogoditi na koju će stranu Blaškić izići, a tješiti su se mogli recimo činjenicom da ni časne sestre koje su za ovu prigodu doputo

Nastavak na idućoj strani

vijeće tvrdilo da je isključivo civilni cilj, žalitelj imao opravdanja za izdavanje zapovijedi za napad. Žalbeno vijeće utvrdilo je da je prvostupanjsko vijeće došlo do pogrešnih zaključaka u presudi primjenom pogrešnih pravnih standarda, te je primjenom ispravnih standarda oslobodilo Blaškića za najveći dio presude.

Na galeriji na kojoj su bili članovi obitelji generala Blaškića izbila je erupcija oduševljenja nakon što je predsjednik Žalbenog vijeća pročitao da je Blaškić osuđen na devet godina zatvora. Sam Blaškić je, kao i tijekom čitava suđenja, ozbiljna lica slušao gotovo dvosatno obrazloženje presude i radio zabilješke, a njegova supruga Ratka i stariji sin slušali su talijanskog suca držeći se za ruke.

Sudac Pocar objavio je kako će Blaškić ostati u pritvoru dok se ne uredi njegovo prebacivanje u neku zemlju u kojoj bi trebao odslužiti kaznu do kraja. Blaškić je u pritvoru osam godina i četiri mjeseca i njegovi branitelji odmah nakon sjednice na kojoj je pročitana presuda počeli su sastavljati zahtjev za uvjetni otpust. (Hina 29.7.2004)

Optuženi je dobio svoj dio pravde, žrtve na nju još trebaju čekati

Proces Blaškiću trajao je toliko dugo da sam jedini novinar koji je na istom izvještajnom poslu dočeka objavu optužnice i pravomoćnu presudu. Osam godina i četiri mjeseca. Blaškićev je proces trajao - dok se mijenjao svijet ukolo. Optužnica je objavljena u studenome 1995. godine. Težak, deprimirajući tekst o nasilju koje smo vidjeli na ekranima stranih televizija. Ostatak je pokazan u sudnici. U Hrvatskoj su pričali da su sve namjestili "britanski špijuni". Preporučena optužnica izašla je na novinskom papiru bitno drukčija negoli u originalu. Urednici, živi ljudi s obiteljima, nisu smjeli baš sve pustiti. Uz veliku pompu Blaškić se, okrunjen kao heroj i s optužnicom u kojoj se isticalo kukavičko nasrtanje na civile, pojavio u haaškoj sudnici. Mlad, zbunjen, s odvjetnicima koji su, jednako kao suci, pa i istražitelji, tek pokušavali "skupiti konce". Smjestili su ga na nepoznatu adresu, u dobro čuvanoj vili, a diplomatski predstavnik Republike Hrvatske u Haagu brinuo se o Sudu i bosanskom Hrvatu, a ne o interesima zemlje, kojih i nije bilo jer su sankcije grizle. Zemlja na ledu, Blaškić u zatvoru, optužnica, kao knjiga, pričala je o nasilju.

Proces se otegao. Presuda je senzacionalno odjeknula - 45 godina je bilo previše za ono što se čulo u sudnici i još više za ono što se moglo čuti ili pročitati u hrvatskim medijima. Dovoljno za izrečeno iza zatvorenih vrata, ali i za neizgovoreno.

Oni koju su ga dizali u zvijezde, uskratili su Blaškiću dokaze, koji će se pokazati presudnima i dovoljno moćnima da 45 godina pretoče u devet, a sustavnu kampanju nasilja nad civilima, uključujući i ubojstva - prebace drugima. Blaškićeva je obrana dobila argumente, a proces uvid u pun(ij)u istinu tek kada je otišao Tuđman. Sredstvo za kupnju naklonosti zaboravljeno je u UN-ovoj jedinici za pritvor kamo je ubrzo premješten, jer novca za vilu i čuvare više nije bilo. Njime su se bavili odvjetnici i specijalisti. A svijet se mijenjao. I izvještaji iz sudnice nisu više cenzurirani. Mediji su počeli objavljivati istinu, a pojedince iz nekih bosanskohercegovačkih optužnica prestalo se nazivati "hrvatskim vitezovima" koji su opstojnost svog naroda branili krađom televizora. Odgovornost je i na onima koji su činili paralelni sustav naređivanja, prema dokumentima, isti koji su skrivali dokaze potrebne za Blaškićevih devet godina.

Stranice transkripata ne otkrivaju potpuno dramu koja se zbivala u sudnici s ovom presudom, optuženi je dobio svoj dio pravde, a žrtve na nju još trebaju čekati. Naravno, i neka ne baš zgodna pitanja sada su na redu za iskrene odgovore.

(Vjesnik, Lada Stipić-Niseteo)

Župa Hrvatskih mučenika, večera 13.11.2004

Slavonsko kolinje 27.studenog

Dobrotvorna večera za Anthonyja Ramušćaka

Na večeri održanoj 15. listopada sakupljeno je \$31,473.00, a sve ukupno u Torontu i okolici sakupljeno je preko \$ 40,000 za pomoć bolesnome Anthonyju.

Čestitamo!

Pjevački zbor župe "Hrvatskih mučenika" za vrijeme probe za proslavu blagdana sv. Nikole Tavelića

Večera HDZ-a, 6. studenog

Gđa. Višnja Geoheli i gost večeri operna pjevačica HNK-a gđa. Blaženka Milić

Gosp. Bezić za vrijeme svog govora

Predsjednički izbori

Vlada raspisala predsjedničke izbore za 2. siječnja

ZAGREB - Vlada je na sjednici u utorak raspisala izbore za predsjednika Republike koji će se održati u nedjelju, 2. siječnja 2005.

Premijer Ivo Sanader istaknuo je da se za taj datum Vlada opredijelila poštujući ustavne i zakonske robove, ali i osjetljivost javnosti na prvobitne prijedloge da se izbori održe radnim danom. "Vlada bi u tom slučaju radni dan morala proglasiti neradnim, pa je najprihvatljivije bilo da se od svih predloženih datuma izbori ipak održe nedjeljom", objasnio je premijer.

Vlada je donijela odluku i o utvrđivanju visine naknade troškova izborno promidžbe za izbor predsjednika Republike. Bit će to kao i do sada 500.000 kuna za sve kandidate koji na izborima dobiju najmanje 10 posto glasova u svakom izbornom krugu. Naknadu će kandidati dobiti nakon što Državno izborno povjerenstvo objavi rezultate izbora.

Kampanja će početi za petnaestak dana, a do kraja sljedećeg tjedna potencijalni kandidati moraju prikupiti 10.000 potpisa koje će

potom razmotriti Državno izborno povjerenstvo da bi se utvrdila i konačna lista kandidata.

U paketu zakona koje treba uskladiti s Europskom unijom našli su se na Vladinoj sjednici u utorak Nacrt konačnog prijedloga zakona o državnoj reviziji, zakona o osiguranju depozita, zakona o prijevozu u cestovnom prometu, zakona o klasifikaciji neobrađenog drva i zakona o eksplozivnim tvarima.

Prihvaćen je i Prijedlog nacionalnog programa zaštite potrošača za razdoblje 2005. i 2006. godine. Pritom je premijer naglasio da bi Hrvatska vodila brigu o zaštiti potrošača i bez potrebnog usklađivanja s praksom Europske unije.

Ministar gospodarstva Branko Vukelić posebno je istaknuo da su u konačnici izrade programa za zaštitu potrošača sudjelovali stručnjaci, ali i sve udruge koje se time bave. Smatra program kvalitetnim i vjeruje da će se njime osigurati vladavina prava, demokracije i civilnog društva. Također je napomenuo da će ovim programom i potrošači postati svjesni svog stvarnog položaja i prava na tržištu. Prihvaćen je Nacrt prijedloga zakona o izmjenama i dopunama Zakona o državnoj reviziji.

Financijski ministar Ivan Šuker ukazao je na bitnu novinu, a to je da će se u državnoj reviziji ubuduće uz diplomirane ekonomiste i diplomirane pravnike moći zapošljavati i informatičari. Radi osiguranja visokog stupnja samostalnosti državne revizije, Šuker je izvijestio Vladu da su u Ministarstvu financija od sada svakodnevno i dva revizora koja će nadzirati trošenje državnog proračuna.

(Vjesnik 1.12.)

OBJAVA

Izbori za predsjednika Republike Hrvatske održati će se u Kanadi 2. siječnja 2005. godine od 7 do 19 sati na sljedeće 3 lokacije: u Veleposlanstvu RH u Ottawi, Generalnom konzulatu RH u Mississaugi i Počasnom konzulatu u Montrealu.

Biračko pravo imaju hrvatski državljani s navršenih 18. godina. Pozivamo vas da pripremite sljedeće dokumente kako bi dolaskom na biračko mjesto mogli glasovati bez poteškoća: hrvatsku putovnicu ili hrvatsku osobnu iskaznicu.

Glasovati će moći i oni koji ne posjeduju navedene isprave ako dokažu identitet i hrvatsko državljanstvo.

- Dokazi hrvatskog državljanstva su: domovnica, rješenje o primitku u hrvatsko državljanstvo, ili uvjerenje o upisu u knjigu državljana.

- Identitet se dokazuje javnom ispravom sa slikom (npr. kanadska putovnica, kanadska vozačka dozvola, uvjerenje o kanadskom državljanstvu/citizenship certificate/ ili drugom ispravom izdanom u Kanadi ili nekoj drugoj državi).

Molimo birače da na dan izbora ponesu navedene dokumente u izvorniku (originalu) i preslik (fotokopiju) kako bi biračkom odboru omogućili lakši rad i brze glasovanje.

Nažalost, osobama koje nisu na popisu birača, a ne mogu dokazati hrvatsko državljanstvo birački odbor neće moći omogućiti glasovanje radi osiguranja pravilnosti i zakonitosti.

Za sve daljnje informacije i objašnjenja molimo da se obratite Generalnom konzulatu Republike Hrvatske na telefon: 905-277-9928.

POZIV

Pozivamo sve osobe s biračkim pravom da izađu na izbore i na taj način izvrše svoje građansko pravo i domovinsku dužnost. Na taj način iskazuju vlastitu političku volju i preuzimaju dio odgovornosti za političku i gospodarsku budućnost Republike Hrvatske.

Blaškić....

vale iz BiH nisu imale popusta kod organizatora, tko god da je organizator bio. Pred Blaškića je sa suprugom došao i general Rahim Ademi, Spajica je pratila kompletna obitelj, netko je rekao da je nazočan bio i Ivić Pašalić, makar se malo tko usudio zakleti da ga je uistinu vidio. Da bude viđena, dobro je pazila Ana Lučić, a Dražena Budišu snimili smo tek kako u svojoj bordo škodi inkognito napušta aerodrom. Dosta nakon četrnaest sati mnoštvo se počelo polako razilaziti. Blaškićeva sestra Zrinka od uzbuđenja jedva da je govorila. Blaškićev branitelj Ante Nobilo podsjetio je na doba od prije osam godina, kad je obećao da će Blaškića vratiti doma.

- Uz Blaškićevu obitelj ja sam danas sigurno najzadovoljniji - priznao je Nobilo pa poručio kako Blaškića nisu oslobodili ni Mesić ni Račan, makar su učinili veliku stvar otvorenjem zabranjene dokumentacije.

- Blaškića je oslobodilo to što je uvijek bio častan čovjek - kazao je Nobilo. Blaškićeva mati Jela znala je, kaže, da će pravda pobijediti.

- A što da vam kažem. Danas je naš, danas je moj dan! Jelena je vratila svoga tatu - kazala nam je, suznih očiju. Zagreb, Pleso, ponedjeljak 13 i 10. Tihomir Blaškić se vratio kući.

Slobodna Dalmacija 3.8.2004.

Komentar

Pred nama su izbori za Predsjednika Republike, koji će se održati 2. siječnja iduće godine. Probala sam pronaći imena svih onih koji se kandidiraju za idućeg Predsjednika naše države, no to je, bar za sada, nemoguće. To ćemo znati tek 12. prosinca, do kada je rok skupiti 10.000 potpisa potpore. Tek tada lista će biti definitivna.

No, možda je interesantno samo malo baciti pogled na one koji se kandidiraju. Prije nego navedem imena raznih koji smatraju kako imaju sve kvalitete za predsjednika naše Republike Hrvatske, moram vam isto tako reći kako mi je u glavi stalno ona naša stara izreka: "Vidjela žaba kako potkivaju konja, pa i ona digla nogu..." Možda će mi netko iz naše zajednice zamjeriti - jer u demokraciji svatko može biti što god želi - no čini mi se kako je ta funkcija predsjednika u neku ruku degradirana, pa mnogi smatraju kako su baš oni obdareni kvalitetama koje zahtjeva ta vrlo važna funkcija.

Za sada se zna kako će se kandidirati Vladimir Bebić (poznat kao šampion s Kvamera), zatim Emil Čić, muzikolog i publicist, dipl. ing. Kokić, vrlo poznati Ljubo Česić-Rojs, Đurđa Adlešić, kandidat HSLS-a, Jadranka Kosor, kandidat HDZ-a, Miroslav Čiro Blažević, poznati nogometni trener. Kandidira se i gosp. Boris Mikšić, Hrvat koji živi u SAD-u. Priča se kako će se kandidirati i neki student, te jedan potpuno nepoznati umirovljenik. Jasno, ponovno se kandidira naš dosadašnji predsjednik gosp. Mesić.

Uglavnom cirkus sa mnogo klaunova. Kad situacija ne bi bila tako ozbiljna, bilo bi upravo smiješno što se događa.

Bez obzira što se događa na tim izborima, NAŠA je dužnost glasati za jednog od kandidata, po našem mišljenju najboljeg. Nadajmo se da će najbolji biti i izabran. No ako ne bude izabran Vaš kandidat, molim Vas, učinimo ono pošteno i odgovorno: stanimo iza izabranog predsjednika, bez obzira tko je on, i podržimo ga. Jer, ako ovako nastavimo - nama Hrvatima nitko nije dovoljno dobar, nitko dovoljno pošten, ima tisuće mana i manica itd, itd. - kuda nas to vodi?

Imamo samo jednu Hrvatsku - čuvajmo je!

Valentina

HRVATSKA ISKRA

Sjećamo se žrtava Vukovara i Škabrnje

Sva zvona za žrtve Vukovara i Škabrnje

VUKOVAR - Svečanim mimohodom, u kojem je, prema službenim policijskim podacima, sudjelovalo oko 15.000 ljudi, i polaganjem vijenaca na Memorijalnom groblju obilježen je Dan sjećanja na žrtvu Vukovara, koji se ove godine održao pod motom "Zazvonite zvona sa svih zvonika".

Kolonu sjećanja, koja je krenula nakon prigodne svečanosti u krugu vukovarske Opće bolnice odakle su ranjenici prije 13 godina odvedeni na stratište na Ovčaru, predvodili su pripadnici 204. vukovarske brigade noseći hrvatsku državnu zastavu, te zastave Vukovarsko-srijemske županije, Grada Vukovara, 204. brigade i hrvatskog društva logoraša srpskih koncentracijskih logora, a slijedili su ih sinjski alkari odjeveni u svečanu odoru i pripadnici Karlovačke građanske garde.

Iza njih su išli predsjednik Stjepan Mesić, posljednji ratni zapovjednik obrane Vukovara Branko Borković Mladi Jastrebović, vukovarski gradonačelnik Vladimir Štengl, potpredsjednici Vlade Jadranka Kosor i Andrija Hebrang, ministri Dragan Primorac i Petar Čobanković, potpredsjednik Sabora Darko Milinović, te predstavnici brojnih hrvatskih političkih stranaka.

Sudeći prema nazočnosti političara koji su najavili svoju predsjedničku kandidaturu Iviča Pašalića, Ljube Česića Rojsa, Slavena Letice, Ante Kovačevića, Josipa Kokića i Kristijana Pučara, može se slobodno ustvrditi da je ovogodišnja obljetnica pada Vukovara dosad politički najiskorišteniji skup za osobnu promociju.

Predsjednik Mesić, vidno prehladen, nije se pretjerano uzrujavao zbog nazočnosti mnogih eventualnih protukandidata na predstojećim predsjedničkim izborima. "Svatko ima pravo biti ambiciozan. Napoleon je rekao da je najbolji onaj kaplar koji u svom rancu nosi maršalsku palicu", kratko je prokomentirao Mesić. "Branitelji Vukovara pokazali su da se Hrvatska ne može slomiti i da se može braniti. Zato su platili veliku žrtvu i zato se Vukovaru treba pokloniti ne samo ovdje u Vukovaru nego u cijeloj Hrvatskoj", istaknuo je.

Branko Borković Mladi Jastrebović nije skrivao zadovoljstvo brojem ljudi koji su se došli pokloniti vukovarskim žrtvama. "Današnja obljetnica stvamo je impozantna i dobro je da se polako pretvara u općehrvatsku svetkovinu. No i dalje mislim da organizaciju treba dići na višu razinu i da bi tu trebao biti protokol najviših državnih institucija, predsjednika države, Sabora i Vlade. Na tome ćemo stalno inzistirati - da taj dan cijela Hrvatska bude uz Vukovar", rekao je Borković koji pri polaganju vijenaca na Memorijalnom groblju nije bio u izaslanstvu 204. brigade nego je vijence položio u društvu predsjednika Mesića. "Nisam htio biti u dva izaslanstva poput nekih. Bio sam u izaslanstvu Predsjednika Republike i mislim da je to normalno i logično. Ipak je Predsjednik vrhovni zapovjednik Oružanih snaga", rekao je Borković.

Vijence su položila izaslanstva Sabora, Vlade, ministarstava obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, unutarnjih poslova i obrane, Glavnog stožera Oružanih snaga, Koordinacije udruga proizašlih iz Domovinskog rata, Vukovarsko-srijemske županije, gradova Vukovara i Dubrovnika te Misije OEES-a u Hrvatskoj.

Jadranka Kosor, koja nijednom nije propustila sudjelovanje u koloni sjećanja, bila je podijeljenih osjećaja. S jedne strane, bila je razdragana zbog mnoštva okupljenih, ali i ožalošćena zbog "pojedinih političara koji su se pojavili prvi put. U Vukovaru se mora biti svake godine bez obzira na to je li izborna ili predizborna godina, održavaju li se lokalni, parlamentarni ili predsjednički izbori. To je onda jedino vjerodostojno. Vukovar i Vukovarci ne smiju biti predmet nikakvih i ničijih političkih igara", izjavila je Jadranka Kosor.

Slaven Letica je bio "najzabuđeniji" dolaskom "predsjedničkog kandidata Stipe Mesića koji je tvrdio da Hrvatska nije bila u ratu". "čovjek stvamo treba imati želudac da na njegovu mjestu dođe ovamo", rekao je Letica, predloživši da zbog očuvanja uspomene na vukovarske ratne dane "Ministarstvo prosvjete preporuči svakom djetetu u Hrvatskoj da sljedećih deset godina obvezno pogleda film "Harrisonovo cvijeće".

Vesna Bosanac, ravnateljica vukovarske bolnice, izrazila je oduševljenje "što sve više ljudi misli na Vukovar i dolazi ovamo. Ovi su dani za mene iznimno teški, no kad je cijela Hrvatska s nama onda nam je malo lakše", rekla je doktorica Bosanac.

Andrija Hebrang u "velike grijehe našeg ponašanja prema Vukovaru"

ubraja upravo odnos prema vukovarskoj Općoj bolnici. "Tu smo nepravdu odlučili ispraviti, pa smo od Vijeća Europe zatražili, što je i odobreno, sto milijuna kuna kredita. Rado- vi će početi već na proljeće. Obnova bi trebala trajati tri godine i podrazumijeva i nabavku nove opreme", rekao je Hebrang koji je, prema vlastitom priznanju, za Vukovar vezan od prvih dana njegove tragedije, pregovorima s JNA, organizacijom konvoja kojim su spašena i 104 ranjenika, te suradnjom s ratnom i sadašnjom ravnateljicom bolnice Vesnom Bosanac.

(Vjesnik)

NA HRVATSKOM RADIJU VUKOVAR POSTAVLJEN SPOMENIK LEGENDARNOM VUKOVARSKOM NOVINARU Otkrivena bista Siniše Glavaševića

VUKOVAR - U predvorju zgrade Hrvatskog radija Vukovar jučer je otkriveno spomen-poprse Siniše Glavaševića, novinara i urednika tog radija, koji je tijekom tromjesečne opsade izvještavao hrvatsku javnost o tragičnim događanjima u gradu heroju. Bistu, rad kipara Mladena Mikulina, otkrili su Glavaševićev sin Bojan i supruga Majda, a u nazočnosti ratnih novinara, velikog broja suradnika, prijatelja, državnih i gradskih dužnosnika, među koji-

ma su bili i ministar poljoprivrede Petar Čobanković i gradonačelnik Vukovara Vladimir Štengl, o nesebičnom angažmanu legendarnog novinara govorili su preživjela vukovarska novinarka Mirjana Hrpka, ravnateljica vukovarske bolnice Vesna Bosanac te Mladen Kušec, koji je u vrijeme vukovarske kalvarije bio urednik Jutarnjeg programa Hrvatskog radija. Kušec je rekao da je tih dana cijela Hrvatska s velikom pozornošću pratila Glavaševićeva izvješća. "Uoči pada Vukovara Siniša mi je faksirao nekoliko svojih tekstova, koje su Matica hrvatska i Hrvatski radio objavili godinu dana nakon njegove tragične smrti", istaknuo je Kušec, navodeći kako je dio tih zapisa s valova Hrvatskog radija emitiran nekoliko dana nakon pada Vukovara, u vrijeme kada je Glavašević već bio ubijen.

Novinar, publicist i prozaik Siniša Glavašević rođen je 1960. godine u Vukovaru, gdje je završio osnovnu i srednju školu, a u Sarajevu studij komparativne književnosti i bibliotekarstva. Bio je urednik Hrvatskog radija Vukovar i ratni izvijestitelj, a nakon pada Vukovara, 19. studenoga 1991. godine odveden je iz vukovarske bolnice i od tada mu se izgubio trag. Ekshumiran je iz masovne grobnice Ovčara i pretpostavlja se da je ubijen istoga dana kada je odveden iz bolnice. (Vjesnik 21.11.2004.)

Proslavili smo Dan državnosti

Bili smo i na hodočašću u Midland

GOLF U SLUŽBI DORINE DJECE

Već 12 godina, svakog lipnja mjeseca ova vrlo mala grupa ljudi organizira posebno uspješan i izvanredno popularan golf turnir. Svi oni rade marljivo i ustrajno od godine 1992., - od početka Domovinskog rata, pa sve do danas - za djecu Hrvatske, i sa dvanaest Dorinih golf turnira poslali su u Hrvatsku više od \$ 225.000.00 dolara u novcu, dok o onom drugom, o prijateljstvu i ljubavi za djecu Hrvatske nećemo ni govoriti! Ovo je zamjetan uspjeh, posebno kad se uzme u obzir da su u organizaciji golf turnira u Torontu tek sedmero ljudi: gosp. Stanko Trtnaj, njegov partner u firmi "ModernAge Plastics", Bob Galamaga, te Joe Draganjac, Jerry Pressman, Steve Krašić, Paul Grossi i Brett Bandula.

No, vratimo se na početak kako bi čitatelji upoznali ovu grupu ljudi malo pobliže, jer, vjerujte mi, potrebno je o njima znati više, jer premalo je ovako marljivih i ustrajnih ljudi. Razgovarala sam s gosp. Trtnjem o tome kako je došlo do postanka Dore u Torontu. U prvim danima napada na Hrvatsku on je shvatio kako ne treba čekati poziv za rad, već se je uključio u rad Hrvatskog Nacionalnog Fonda u Torontu, kraće vrijeme kao predsjednik Fonda. U toj funkciji češće je odlazio u Hrvatsku, razgovarao sa raznim ministrima o teškoj situaciji u kojoj se našla napadnuta i ranjena Hrvatska. Kako znamo, Hrvatski nacionalni Fond izvršno je radio, sakupljao je financijsku i materijalnu pomoć za nastradale i za obranu Hrvatske, no to nije bilo dosta za gosp. Trtnja.

Već tada u Hrvatskoj je niknulo mnogo udruga koje su, svaka na svoj način, pokušavale pomoći svojoj domovini. Pred kraj godine 1991. Tadašnji predsjednik HMI gosp. Boris Maruna stigao je u Toronto i sa sobom donio Dorin program. Gosp. Trtnaj je shvatio kako je taj program rada upravo ono što on traži, jer to je bila udruga koja je imala dobre temelje, koji su održali udrugu sve do danas. Svaka udruga je imala neku ideju kako bi pomogla, dok je Dora misao bila upućena braniteljima i njihovoj djeci. Svi smo znali da se mnogi branitelji koji su branili sela i gradove od srpskog agresora, nisu nikad više vratili svojim domovima, dajući onu najveću žrtvu, svoj vlastiti život. Dorini ljudi su već tada shvatili ako želimo investirati u Hrvatsku, moramo investirati u mladog čovjeka. Ta misao bi još i danas sve nas trebala voditi, posebno nas u emigraciji, jer mladost je budućnost Hrvatske ili svijeta. Tako je vodstvo u Hrvatskoj i tadašnja predsjednica gđa. Tuga Tarle ucrtali plan i način rada, koji je zadovoljio mnoge sponzore diljem svijeta, a posebno gosp. Trtnja, i dao mu polje rada u kojem je našao sebe.

Nešto kasnije u razgovoru sa svojim partnerom gosp. Bob Galamagom (posebnim čovjekom, koji bi trebao biti proglašen počasnim Hrvatom, ako postoji iz kategorija), koji se je želio uključiti u neki rad za Hrvatsku, gosp. Trtnaj mu je objasnio ideju Dore. Gosp. Galamaga je prihvatio načela Dore. Nakon razmišljanja kako organizirati rad u Torontu, shvatili su kako bi možda golf bio taj katalizator koji bi ujedinio dobre ljude i predočio im potrebu za pomaganjem djece u Hrvatskoj. Tako je organiziran prvi Dorin golf turnir godine 1993, na kojem je bilo 43 golfera i sa prihodom sa tog turnira opskrbljeno je 12 djece branitelja.

Ova izvršna ideja je zarazila i druge, pa su se i drugi vrijedni ljudi, sve vrlo poznati poslovnim ljudima u kanadsko-hrvatskoj zajednici, priključili: Joe Draganjac (Hrvat); Jerry Pressman (Kanadanin) Steve Krašić (Hrvat), Paul Grossi (Kanadanin) i Brett Bandula (Hrvat). Svi ti dobri ljudi i danas su dio Dore, svaki na svoj način, no uz njih ima mnogo onih čija imena bi se trebala istaknuti, no da li imamo dovoljno papira za njih sve?

Mnogi pitaju kako radi Dora, što je Dora? Dora je ne-politična udruga, koja pomaže djecu Hrvatske. Nakon samog rata to su bila djeca poginulih ili nestalih branitelja, no danas uz tu djecu, ima i druge djece. Rad i pomoć svakog dobrog čovjeka ili žene je dobrodošao, jer onih kojima treba pomoć ima mnogo, tako treba mnogo glava i mnogo ruka kako bi se dobro organizirao rad. Niti jedno dijete nije odbijeno, niti jedna zamolba nije zaboravljena, svako dijete ima svoje mjesto u Dori, i zahvaljujući dobrim ljudima Dore stotine i stotine djece sad su već uspješni ljudi s dobrom budućnošću. Uz djecu poginulih branitelja koja završavaju visoke škole ili fakultete, sada se nalaze i ona djeca čiji je život posebno težak zbog teških materijalnih prilika. Iako je Domovinski rat daleko iza nas, oni koji su izgubili majke i očeve i danas trebaju izvrsnu pomoć. Tako je rad Dore u Hrvatskoj i njenih ogranaka po svijetu, a posebno ovaj naš u Torontu pod vodstvom gospode Trtnja i Galamaga uvijek konstantan i potreban, jer sve dok ima djece koja nemaju najnužnije za život gosp. Trtnaj i gosp. Galamaga i svi drugi biti će na svom radnom mjestu.

Pitaju ljudi kako to da je Dorin golf turnir tako uspješan, dok su mnoge druge udruge potpuno nestale ili jednostavno ne mogu dobro organizirati svoj rad. "Nema tu tajne", govori gosp. Trtnaj u kraćem razgovoru. "Jer, potrebno je organizirati svaki događaj tako da ljudi koji dođu shvate kako su nešto dobro učinili, da su dio nečeg posebno važnog. Potrebno je da vide rezultate svog ulaganja u takove događaje, no još je možda važnije, ili bolje rečeno, jednako je važno da su i oni osobno zadovoljni na tom događaju i pamte taj dan kad su bili dijelom nečeg posebnog. Iako nitko od nazočnih ne odlazi praznih ruku sa Dorinog golf turnira - uz one male nagrade koje dobiva svaki golfer ili volonter, postoje i one velike nagrade koje dobivaju najbolji golferi

- ono druženje, ono nešto posebno koje razumiju samo ljudi koji daju od sebe za druge - to je ono što dovodi razne pojedince - Kanadane raznog podrijetla iz godine u godinu na Dorin golf turnir.

Neki, kao članovi moje obitelji dolaze na Dorin golf turnir tek koju godinu, nažalost. I nije to zato što nisu željeli doći, već obveze tih dana im jednostavno nisu dozvoljavale dolazak, no kako su došli prvi puta, tako dolazak na idući golf turnir uopće više nije u pitanju. Jer, nije ni završio ovaj, sada već 12. Dorin golf turnir, mnogi pitaju kojeg datuma iduće godine biti će 13. Dorin golf turnir. To je pravi uspjeh - i sve to zahvaljujući dobroj ideji i poštenom radu.

Vratimo se kratko na ovogodišnji Dorin golf turnir. 18. lipnja ove godine održan je 12. Dorin golf turnir. Na ovom turniru sudjelovalo je preko 150 golfera, što stranaca, što Hrvata. Svi golferi, kao i mnogobrojni volonteri, dolazili na terene Royal Woodbine Golf Club na prekrasnom dijelu Toronta. Cijeli dan sijalo je sunce, iako je oko tog dana stalno bilo loše vrijeme. No, kako gosp. Trtnaj govori: "Kiše neće biti na taj dan!" I nije je bilo!

Nakon vrlo uspješnog turnira, a to možete znati po širokim osmjesima golfera s kojima sam razgovarala (jer i ja sam bila jedan od volontera) i zadovoljstva, koje se očitovalo u svakoj riječi, nastavak je bio u Croatia banquet hallu u Mississaugi. Tamo je bila podjela pehara, nagrada najboljima, tombole, izvršna večera, druženje koje će se pamtiti i o kojem će se razgovarati cijelu godinu, sve do idućeg Dorinog golf turnira.

Pitala sam gosp. Trtnja, mog prijatelja Stanka (što s velikim ponosom ističem), da li se mijenjaju golferi svake godine, koliko treba nagovarati ljude da dođu i uopće kakav je pristup golfera ovom turniru. Odgovor je bio interesantan: "Mi već na kraju svakog turnira imamo određeni broj ljudi, koji nam govore neka ih samo izvijestimo kad je idući turnir. Neki od njih dolaze godinama i nipošto ne bi propustili niti jedan Dorin golf turnir. Mnogi od njih poznati su u kanadskim poslovnim krugovima, kao na pr. gosp. Ray Cirone, direktor GE Polymershapes, gosp. Art Thomas, Senior Direktor Honde Kanada (koji svake godine poklanja jednu Hondu za pobjednika), zatim gosp. David E. Dickie, Sr. direktor Scotiabank, Tony Policaro, predsjednik firme Northwest Lexus (čija firma isto tako poklanja jedan automobil za pobjednika), zatim gosp. Carmen Mammoliti, jedan od vodećih ljudi firme Cyro Canada Inc, te gosp. Josip Grgurić, predsjednik firme Hurley Canada. Mogli bi mi navesti još mnoge druge, ali kako rekoh, nemamo dovoljno mjesta za sve one koji su dio te ogromne pomoći za djecu Hrvatske".

Ne znam kako se vi osjećate kad učinite nešto dobro. Mi, koji smo bili uključeni ili smo i sad uključeni u društveni rad, svi mi osjećamo isto. Nama ne trebaju niti medalje, niti pohvale bilo koje vrste: naša nagrada su ljudi ili djeca koji smo pomogli ili digli na noge. Upravo tako osjećaju i gospoda Trtnaj i Galamaga, svi oni koji rade s njima: gospoda Draganjac, Pressman, Krašić, Grossi, Bandula, svi dobrovoljci, a posebno tako osjećaju golferi. Možda je najbolje izrekao gosp. Zdenko Mlakar, sadašnji predsjednik Dore u Hrvatskoj, ono što osjećaju Dorini ljudi u svom pismu, koje je bilo pročitano pri kraju večere u Croatia banquet hallu: "Dragi i štovani prijatelji humanitarne udruge "Dora", učesnici 12. Dorinog golf turnira, sve vas pozdravljam s posebnim veseljem i zadovoljstvom danas nakon uspješno završenog 12. Dorinog golf turnira. Nakon današnjeg dana, svi vi golferi ste POBJEDNICI, jer na ovom turniru prijateljstvo i suradnja mora jednostavno pobjediti. Danas ste se svi vi udružili zbog jednog vrlo jednostavnog razloga: kako bi pomogli djeci ovog svijeta, onoj djeci koja trpe i pate, kao i nemoćnima i bolesnima.

Na ovom današnjem susretu, na ovom 12. Dorinog golf turniru još jednom, ponovno, učinili ste veliko i dobro djelo. Dvadeset i petero siromašne djece iz Hrvatske i BiH će iduće godine živjeti mnogo sretnije i bolje.

Hvala svima vama u ime djece i njihovih obitelji. Hvala vam u ime svih onih koji su uključeni u rad Dore. Hvala vam u moje osobno ime. Hvala vama svima za svako dobro, a posebno velika hvala organizatorima Dorinog golf turnira, gospodi Trtnju i Galamagi za njihov veliki rad i zalaganje."

Negdje na kraju večere, kad su se izvlačile nagrade za golfore, jedan od golfera, Gosp. Rudy Horvat, dobio je najveći novčani zgoditak - \$1.000.00. Bez i malo oklijevanja on se je odrekao tog novca u korist djece Hrvatske.

Mnogi od nas probali smo se probiti u kanadske krugove kako bi i drugi narodi shvatili veličinu naše boli ili patnje. Rijetko je od nas tako uspio kao torontski dio humanitarne udruge Dora. Dokaz za to je ovih dodatnih \$1.000 poklonjenih djeci, onih \$ 20.000 koji su sakupljeni i ove godine, i onih \$ 225.000.00 sakupljenih do sada. No najveći dokaz za to su izvanredno uspješni Dorini golf turniri, koji su postali događaj godine u mnogim kanadskim firmama, na koje se sa nestrpljenjem čeka.

Gosp. Trtnaj i i Galamaga, čestitam ne toliko na novčanoj pomoći djeci Hrvatske, iako je i to nešto neopisivo vrijedno, već na onom lijepom i dobrom, što nosite u dušama, jer to je ona zvijezda vodilja koja dovodi mnoge poslovne ljude iz Toronta i okolice na Dorine golf turnire.

Valentina

Grad heroj vodi nove bitke

VUKOVAR - Hrvatski Grad heroj koji je na pragu 21. stoljeća doživio nezapamćenu agresiju, danas, trinaest godina kasnije, vodi novu bitku. Velika nezaposlenost, "klimavo" gospodarstvo, život na rubu egzistencije i neizvjesna budućnost, samo su neke od nedaća s kojima se danas bore Vukovar i njegovi građani. Iako je od ratnih zbivanja prošlo trinaest, a od mime reintegracije grada u ustavno-pravni poredak Hrvatske sedam godina, ratne rane još su jasno vidljive na većini objekata.

Kolika je bila razorna moć projektila JNA i srpskih paravojnih postrojbi dokazuje i činjenica da je u obnovu Vukovara država putem nadležnih ministarstava uložila više od dvije milijarde kune, a grad i dalje izgleda tužno. Istina je, mnogo se toga obnovilo a ruševne su zgrade postale moderna zdanja, no još ima mnogo posla.

Danas u Vukovaru živi oko 32 tisuće stanovnika, od čega oko 58 posto Hrvata i 31 posto Srba. Jedan od najvećih problema grada je nezaposlenost. Naime, nekad i u svijetu poznate tvrtke "Borovo" i "Vuteks", u kojima je radila većina Vukovaraca, danas zapošljavaju vrlo malo ljudi. Prema podacima Zavoda za zapošljavanje, na području grada posao traži 3200 ljudi, dok ih je 7000 zaposleno. Ostalo su uglavnom umirovljenici i djeca. Tako se stopa nezaposlenosti u Vukovaru popela na 31,7 posto, dok zaposleni "sretnici" primaju plaće 25 posto manje od državnog prosjeka!

U razgovoru za Vjesnik, saborski zastupnik iz Vukovara Petar Mlinarić tvrdi da nije sve cmo kao što se čini. "U Vukovaru se živi normalno i ovo je najsigurniji grad u Hrvatskoj. Istina je da su ljudi podijeljeni. Hrvati žive svoj, a Srbi svoj život, no međutim, život se u ovaj grad vraća polako ali sigurno. Sve je više mladih, sve je više djece, i to je ohrabrujuće", kazao je Mlinarić. On ističe da je prioritet za pomoć ovome gradu oživljavanje gospodarstva i otvaranje novih radnih mjesta. Jer, goleme ratne štete, procijenjene na 9,5 milijardi kuna, glavna su razvojna kočnica sadašnjeg Vukovara, pa će pomoć države u idućih nekoliko godina biti presudna za razvoj.

Iako je od srpske agresije prošlo 13 godina, vukovarsku stvarnost i dalje opterećuju događaji iz 1991., a između Hrvata i Srba vlada duboko nepovjerenje. Oba naroda imaju svoju verziju o događajima iz 1991. - dok Hrvati

Mirnodopske suze zaboravljene vukovarske male ratne heroine

VUKOVAR - Cijela se Slavonija, Hrvatska, pa i mnogi u svijetu, i danas vjerojatno mogu sjetiti upečatljive slike male uplakane šestogodišnje djevojčice u plavom kaputu čiji se lik nametao u tužnoj koloni napućenih i umornih Vukovaraca što su 1991. godine pod pratnjom vojske JNA i četnika protjerani iz ruševina svoga grada. Njene je suze fotoaparatom zabilježio novinar BBC-ja, prikazujući kroz njen lik svu tragediju Vukovaraca koji su više od 100 dana proživljavali pakao razaranja svoga grada, a potom su, sakupljeni ispred zgrade Veleprometa, čekali svoju neizvjesnu sudbinu. Nekima se tamo gubi svaki trag, neki su poslani u logore, a samo su najsretniji uspjeli napustiti grad u tužnoj koloni. Djevojčica u plavom kaputu dojmila se BBC-jevog novinara i on je već sutradan od nje napravio tužnu zvijezdu, simbol grada Vukovara, ali i stradanja djece u svim ratovima. Sve je to ta djevojčica ostala i do danas; čak možda i jednako nesretna, jednako uplakana.

SJEĆANJA NE TREBA POSEBNO PRIZIVATI

Njoj je danas 19 godina. Zove se Željka Jurić i sa svojom se brojnom obitelji prije nekoliko godina vratila u svoj grad Vukovar, nakon 11 godina progonstva. Došla je istom cestom kojom je i otišla. Čak ima i onaj isti kaput negdje na dnu ormara. čuva ga za uspomenu, iako ta sjećanja, kaže, ne treba posebno prizivati. Ona su stalno s njom. Iako je imala samo šest godina, Željki su rat, progonstvo, ta kolona i ta slika, obilježili ostatak života.

Nakon odlaska iz Vukovara smješteni smo u Špansko kod Zagreba. Dugo godina nakon te slike nitko nije pitao za mene sve dok me jedna profesorica nije prepoznala i to je dospjelo u novine. Od tada novine stalno pišu o meni kao o simbolu grada Vukovara. Objavljuju moje slike, koriste se mojim imenom i iskorištavaju moju tragediju kako bi obilježili stradanje grada iz kojega potječem, a nitko ne pita kako je meni sada. A nije mi dobro. Mama, očuh, braća, sestre i ja jedva spajamo kraj s krajem. Život u Vukovaru je težak i kad se ima što raditi, a nama je neizdrživ jer smo nezaposleni i nemamo nikakva prava u Centru za socijalni rad niti na Zavodu za zapošljavanje. Kuću smo obnovili sami, novca za studiranje nemam, iako mi je to velika želja, a ne mogu naći ni posao u struci. Sve mi je to oduzelo volju za životom u ovom gradu. Još kad vidim sve te nepravde koje su učinjene braniteljima koji su sve dali za ovaj grad i ovu državu, a to im nije baš nikako vraćeno. To mi je strašno - kaže Željka.

ISKORISTAVALI SU ME I VARALI

Tijekom godina progonstva Željka je sudjelovala u dva velika filmska "HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 5. XII 2004.

zahtijevaju da se kazne ratni zločinci i svi oni koji su na bilo koji način umiješani u srpsku agresiju na Vukovar, vukovarski Srbi najradije izbjegavaju teme o ratu, a kad o njemu govore svode ga na razinu građanskog sukoba za koji su podjednako krivi i jedni i drugi. Zbog toga je grad i dalje podijeljen. Od vrtića, škola, trgovina, kafića, pa čak i klupa na tržnici, sve je podijeljeno - Hrvati s Hrvatima, Srbi sa Srbima.

Jovan Ajduković, predsjednik Zajedničkog vijeća općina, koje skrbi za status i prava srpske nacionalne manjine u hrvatskom Podunavlju, tvrdi da "obični ljudi u Vukovaru ponovo žele uspostaviti međunarodno povjerenje, no da je upravo gradska vlast kamen spoticanja jer u njoj postoje ljudi koji se ne mogu otrgnuti od pojedinih datuma".

Komentirajući Vjesniku tu izjavu, predsjednik Gradskog vijeća Vukovara Filip Karaula naglasio je da će se "pojedini datumi" spominjati dok se ne dozna istina i dok se ne pronade tijelo i zadnjeg hrvatskog branitelja ili civila koji se vodi na popisu zatočenih i nestalih.

Podsjetimo, na popisu zatočenih i nestalih iz Domovinskog rata još se vodi 1184 hrvatska branitelja i civila, od čega ih je čak 526 s područja Vukovarsko-srijemske županije, a većini se trag gubi upravo u Vukovaru, na dan okupacije. "Oni su ti koji moraju napraviti prvi korak. Nitko od Srba u Vukovaru ništa ne zna, nisu ništa vidjeli, ne znaju tko je ubijao 1991. A kada se spomenu "pojedini datumi", tada tvrde da to nije bilo tako. No, ne znamo, odnosno ne žele reći kako je bilo", kazao je Karaula. "Upravo su predstavnici srpske vlasti u Vukovaru, a tu ne ubrajam i građane srpske nacionalnosti, najveći problem za ovaj grad", ustvrdio je Karaula. On ističe da predstavnici srpske vlasti "žive od toga što su Srbi" i zato im silno odgovara podjela grada. "Kada u gradu bude sve normalno funkcioniralo i ne bude više međunarodnih "bockanja", oni će tada ostati bez posla", objasnio je Karaula.

No, naši su se sugovornici složili u jednom a to je da su nedavni incidenti, kao što je bacanje bombe pred prostorije HSP-a i rušenje svijeća pred bistom legendarnog Blage Zadre, nepotrebno ispolitizirani jer je bila riječ o dječinim pijanijima vandala. (Vjesnik 18.11.2004)

projekta u kojima je također korištena kao simbol jednog stradanja. Naime, glumila je u dva dokumentarna filma koji su na međunarodnim festivalima dobili mnoge nagrade. Prvi se zove "Svjedok" i snimio ga je 1993. godine Branko Lovrić, a drugi je "Anđeli rata" snimljen nekoliko godina kasnije, u režiji Jakova Sedlara. U oba filma glavnu i jedinu ulogu igra Željka.

- U svemu tome shvatila sam kako je ljudima jednostavno i normalno iskorištavati druge ljude, a da im kasnije na tome i ne zahvale. Sve ove godine ljudi su me iskorištavali i ja na to nisam rekla ništa. Mislim da će, kada dođe vrijeme, ti ljudi biti spremni učiniti nešto za mene, no prevarila sam se. Sada mi njihova pomoć treba više nego ikada, a njih nema. Čak me i varaju. Primjerice, napisala sam tu knjigu poezije "Moja rijeka suza", nešto meni vrlo vrijedno, i Mladen Pavković iz Koprivnice ponudio mi je da će naći sponzore za tiskanje knjige. Iako sam trebala dobiti novac od prodaje, ja na tome nisam zaradila ni kunu. I to unatoč tome što su na njezino predstavljanje u Zagrebu došli mnogi uglednici, političari i saborski zastupnici, a po školama je prodano nekoliko stotina knjiga i to za iznos od 80 kuna! Ljudi ovdje u Vukovaru misle da ja imam dobru zaradu od toga i općenito misle kako moja obitelj ima novca samo zato što sam ja, kao, populama - otkriva detalje iz svog života Željka, dodajući kako zbog toga još nije uspjela sklopiti prijateljstva u gradu u kojem živi. S obzirom na to da nema novca za izlaske, Željka je uglavnom kod kuće, piše stihove i prozu, a povremeno odlazi spremati kuću jednoj obitelji invalida, koja joj za to daje nešto novca. Malo tko zna da je ova djevojka prije nekog vremena od hrvatske Udruge "Mare nostrum Croaticum" dobila odličje i plaketu "Hrvatska heroína" za promicanje Domovinskog rata u svijetu, a riječ je o priznanju koje inače dobivaju samo poznati i ugledni Hrvati, među kojima su bili biskup Franjo Komarica i Ivan Lacković Croatia.

ŠTO DA MLADI RADE U TAKVOM VUKOVARU?

No, kako se od plaketa i odličja ne živi, kao ni od neslužbene titule simbola grada Vukovara, Željka je ogorčena što lokalne gradske vlasti nisu ni jednom posjetile nju i njenu obitelj i upitale ih kako žive, nego su čak odbile primiti njenu majku kada je tražila primanje kod gradonačelnika Vladimira Stengla kako bi saznala što bi im sve trebalo da otvore cvjećanicu na groblju.

- Kad već nemamo novca da mogu dalje studirati na Poljoprivrednom fakultetu u Vinkovcima, a što mi je bila velika želja, voljela bih raditi kao

cvjećarica u nekoj cvjećarnici, no gdje god sam pitala, pa i na Zavodu za zapošljavanje, posla za moju struku nema. I što onda mladi kao ja da rade u takvom Vukovaru? Da imam kamo, sutra bih se pokupila i otišla. Opet. Jer, od sjećanja se ne živi - zaključila je nekad mala uplakana šestogodišnjakinja u ratnom vohoru, a danas devetnaestogodišnjakinja s teškim bremenom mirnodopskog života na leđima.

(Vjesnik)

Vjerovali ili ne...

Sa suđenja u Beogradu

"U vukovarskoj su se bolnici skrivali ljudi koji su nešto zgriješili"

VUKOVAR/BEograd - "Gardijska brigada JNA profesionalno je odradila svoj posao i oslobodila Vukovar", istaknuo je u petak bivši načelnik štaba Gardijske brigade, svjedok Miodrag Panić, pred vijećem Specijalnog suda za ratne zločine u Beogradu.

On je tako opisao događaje u Vukovaru 1991. godine u nastavku sudskog postupka koji se vodi protiv sedamnaestorice Srba, bivših pripadnika Teritorijalne obrane i paravojske "Leva Supoderica" optuženih da su 20. studenoga 1991. na vukovarskoj Ovčari poubijali i u masovnu grobnicu zakopali 200 Hrvata.

Na opće zaprepaštenje članova Udruga Vukovarske majke, koji redovito dolaze u Beograd i prate tijek suđenja, te zastupnika oštećenih obitelji, svjedok je bez imalo griznje savjesti i srama naglasio: "U vukovarskoj bolnici skrivali su se ljudi koji su nešto zgriješili. Kad je Vukovar oslobođen, vojska je selekciju tih ljudi u bolnici prepustila mještanima, odnosno teritorijalcima. I oni su to studiozno odradili".

(Maja Sajdler, izvješće iz Beograda)

Odličja i medalje pripadnicima JNA "za hrabrost na vukovarskom ratištu"

ZAGREB - Prije 13 godina postrojbe Jugoslavenske narodne armije ušle su u hrvatski grad Vukovar i time su dokončane tromjesečne borbe u kojima je poginulo više tisuća ljudi i razrušen gotovo cijeli grad, javlja u četvrtak beogradska agencija Beta.

Ratni sukobi počeli su 13. kolovoza 1991. i trajali 86 dana tijekom kojih je, procjenjuje se, poginulo između 3000 i 5000 ljudi, uglavnom civila. U sukobima je razrušeno 90 posto grada, a u opsadi je sudjelovalo oko 30.000 vojnika JNA i mnoštvo pripadnika Teritorijalne obrane i paravojske, dok su hrvatske snage prema procjenama najprije brojale 1800 ljudi, ali su se s vremenom povećale, ocjenjuje se u agencijskom tekstu.

Najzanimljivije podsjećanje u prilogu odnosi se na nagrade za rezultate postignute na vukovarskom ratištu: ukazom Predsjedništva SFRJ na svečanosti 7. prosinca 1991. u vojama Maršala Tita u Beogradu dodijeljeno je 260 odličja i priznanja vojnicima i zapovjednicima koji su sudjelovali u "operaciji Vukovar". Dodijeljeno je 75 odličja i 75 medalja za hrabrost. U više činove promaknuto je 40 vojnika i zapovjednika, a dodijeljena su i 34 izvanredna promaknuća.

Civilna vlast u Vukovaru uspostavljena je početkom prosinca 1991., navodi Beta, dodajući da je tada Vukovar postao administrativno središte "srpske oblasti Slavonije, Baranje i zapadnog Srijema", a istočna Slavonija bila je pod UN-ovom upravom do 15. siječnja 1998.

Također se podsjeća da je s hrvatske strane zapovjednik obrane bio Mile Dedaković Jastreš, a Kriznog štaba Tomislav Merčep, dok je na strani snaga JNA na početku vojnih operacija zapovijedao Bajo Bojat, a zamijenio ga je pukovnik Mile Mrkšić. General Andrija Biorčević, napominje agencija, bio je zapovjednik Novosadskog korpusa JNA na vukovarskom ratištu.

Za zločine počinjene tijekom ratnih sukoba u Vukovaru Haaški je sud, piše Beta, optužio pet osoba: Slavka Dokmanovića, Mileta Mrkšića, Veselina Šljivančanina, Miroslava Radića i Gorana Hadžića.

(Vjesnik 21.11.2004)

KONTROLA VUKOVARSKE PROŠLOSTI I BUDUĆNOSTI

Ponosna i prkosna svijeća za Vukovar

"Onaj tko kontrolira prošlost, kontrolira budućnost" citira Orwella u svom bestselleru "Smrt Zapada" Patrick Buchanan, i dodaje: "Uništi povijesne dokumente jednog naroda, ostavi ga u neznanju i o tome tko su mu bili preci i što su postigli, a onda prazne posude njihovih duša možeš puniti novom poviješću". Mi ne "kontroliramo" našu prošlost pa smo se tako već i ispričali što smo se branili, nemamo junake Domovinskog rata i svijet nam uz pomoć naših snaga želi reći da nam je državu stvarala zločinačka organizacija. U takvoj situaciji sjedimo u starim rovovima i još jednu tužnu obljetnicu zločina nad Vukovarom obilježavamo s našom klasičnom dvoličnošću. Jer, ovih dana Vukovar će biti pun Hrvatske, ali već sutra mnogi pozvani neće biti na razini obećanja i proklamirane vjere, zaloga i zakletve na koje nas obvezuju oni spomenici ubijenih i zaklanih Hrvata koji su svojom žrtvom sačuvali i vašu i moju glavu. Jesmo li doista prokleti da se, kako Thompson pjeva, tako brzo sve zaboravi?

Čitao sam ovih dana sjajnu knjigu zapovjednika obrane Trpinjske ceste, čovjeka koji je posljednji srpski tenk uništio 18. studenoga 1991., u Borovu naselju, Predraga Matića Freda "Ništa lažno", čitajući tako autentično svjedočanstvo ne samo zatajene povijesne istine da se Vukovar branio još i 20. studenoga 1991., već čitajući potresne opise rata, terora, zla, uzničkih ponižavanja, svjedočanstva o gotovo neprekinutoj potrebi agresora da se Hrvate ubija i tuče do besvijesti, da se ranjava i progoni Hrvatska. Jer, branitelji koji su uhićeni u Vukovaru bili su simbol Hrvatske, njene državnosti, za neprijatelja oni su bili u tom trenutku esencija hrvatske države. I umjesto da 15 godina kasnije zbog tih svirepih zločina osjetimo krivnju, čujemo ispriku, vidimo žal, prepoznamo sram, jer se u tome sudjelovalo, jer se tome nije usprotivilo (čast iznimkama i njih Matić u knjizi ističe!), mi 15 godina kasnije doživljavamo da se sknavi bista Blage Zadre, definitivno najvećeg vukovarskog heroja (Matić to posebno dojmljivo svjedoči), doživljavamo da se u Vukovaru bombe bacaju na prostorije HSP-a. To su možda napravili neki bal-avci, no to su zapravo napravili isti oni koji su Vukovar već jednom ubili. Onaj tko baca bombu na HSP-ov dom u Vukovaru zna da baca bombu na metaforu dragovoljaca vukovarske obrane i tu čak nema mjesta ni za metaforu. Naime, haespeovac koji je tom bombom sada ranjen u lijevu nogu, u ratu je bio ran-

jen u desnu! Onaj kome Blago Zadro nije ratna legenda, legenda može biti jedino Šljivančanin, to je logika rata i ratnih uloga u tom užasu! Onaj tko ima snage i političke volje, nakon svega što se u Vukovaru događalo, baciti sada bombu na dom HSP-a, za njega Vukovar nije pao 1991., on je tada oslobođen! Za njega je Vukovar danas okupiran!

GRAD KOJI JE VIŠE OD MITA

Postavlja se pitanje kako je nakon toliko prolivene krvi tako nešto moguće? Moguće je, između ostaloga, stoga jer je međunarodna zajednica tražila a Hrvatska, tada stjerana u kut, prihvatila - široku aboliciju. Kako je nakon takve abolicije moguća individualna odgovornost osim za najteže zločine koji faktički spadaju u kanibalizam!? Ta današnja "bombaška" distanciranost od Hrvatske, ta distanciranost od povijesne istine da su Srbi u ovom ratu ubili jedan grad, moguća je i stoga jer je i stoga jer je opet voljom iste te međunarodne zajednice u školama povijest tih dana bila godinama preskakivana. Zašto onda danas vukovarska djeca ne bi s tri prsta ponosno pozdravljala kad im je u školi bilo zabranjeno učiti ih što su tri prsta u ratu značila susjedu Hrvat! Može se postaviti pitanje, dobro, ali otkuda ideja o pljuvanju na Blagu Zadru, otkuda snage za nove bombe? To je vjerojatno stiglo s druge strane Dunava, jer ponavljam: u najvećem, najciviliziranijem i najkulturnijem srbijanskom gradu - Beogradu, radikalna četnička stranka dobila je na izborima 50 posto glasova! Može se samo zamisliti kako je u ruralnim krajevima! Tamo ne samo da nisu raščistili sa zločinima iz Domovinskog rata, tamo sportaši tetoviraju lik Draže Mihailovića po rukama, tamošnji ministri drže njegove male biste na svojim stolovima, tamo i jedan Aleksandar Tijanić dvoji o zločinačkom karakteru Draže Mihailovića! I kad u toj stvarnosti danas palimo svijeću za grad koji je za nas više od mita, kada palimo svijeću za branitelje koji su naši vječni istinski heroji, učinimo to, kako očito situacija nalaže: ponosno i prkosno! Jer, ako smo sedam godina u iseljeništvu palili svijeće za Vukovar moleći se Bogu da se jednom u njega vratimo, ako smo potom šest godina palili svijeće u prvom redu tuzi i patnji, boli i jadu što nam se godinama skupljao, danas kad Vukovarom opet odjekuju bombe, danas kad vidimo da Blago Zadro nije zajednička vukovarska svetinja, zapalimo svijeću i zakunimo se pred Bogom da nam Vukovar nikad više nitko neće uzeti. (Glas Slavonije 18.11.2004)

CCCC Awards Gala April 23, 2004

Svi nagrađeni za svoj rad u skupnoj slici

Bračni par Lončarić su isto tako bili nagrađeni za svoj rad. Nagrade su predavali gosp. John Marion i konzul RH gosp. Mario Livača

Gosp. Bèzić u času primanja nagrade

"HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 5. XII 2004.

Događaji u našoj zajednici

Humanitarni koncert za razminiranje Hrvatske

Koncert održan u organizaciji radio postaje "Zvuci Hrvatske" za razminiranje Hrvatske. U ovu plemenitu akciju uključili su se i drugi hrvatski radio programi (Radio Domobran, Miss. i Hrvatski radio program iz Kitchenera). Te večeri je skupljeno \$25,000. Cestitamo svima koji su bili uključeni u ovu akciju.

Valentinska večera Međimuraca

Premijer Sanader u Beogradu

HRVATSKI PREMIJER U BEOGRADU DOČEKAN UZ NAJVIŠE DRŽAVNIČKE POČASTI

BEOGRAD - Premijer Ivo Sanader u Beogradu je dočekan uz najviše državničke počasti: pred Palačom Federacije dočeka ga je počasni vod, svirane su himne Lijepa naša i Hej Slaveni te pozdravni marš, a vijorile su se zastave obiju država. Hrvatske i Srbije i Crne Gore.

Sanader se prijepodne u Beogradu sastao s predsjednikom SCG-a Svetozarom Marovićem, te s predsjednikom Parlamenta SCG-a Zoranom Šamijem. U Palači Federacije ministri dviju zemalja - ministrica pravosuđa RH Vesna Škare-Ožbolt i ministar za nacionalne manjine Rasim Ljajić - potpisali su sporazum o zaštiti prava hrvatske manjine u SCG-u i srpske i crnogorske manjine u RH, dok su predsjednik Marović i premijer Sanader donijeli zajedničku izjavu o uzajamnim odnosima i suradnji.

Nakon završetka razgovora iza zatvorenih vrata, Marović i Sanader su sastanak ocijenili važnim, konstruktivnim i uspješnim. Predsjednik SCG-a Marović kazao je kako su izaslanstva dviju država potvrdila da su im zajednički ciljevi jačanje regionalne stabilnosti i okrenutost prema europskim integracijama. "Ne zaboravljamo prošlost, ali želimo raditi za budućnost građana svojih država i regije", kazao je Marović. On je ocijenio da su primjer Hrvatske na putu prema Europi, a osobito haaška iskustva za Srbiju dragocjena i hrabra. Posebno se osvrnuo i na zajedničku deklaraciju te potpisani sporazum o zaštiti manjina kojim dvije države potvrđuju da je Europa već ušla u njihove bilateralne odnose. Marović je najavio da će stručnjaci

verificirati ranije donesenu beogradsku odluku o demilitarizaciji granice.

Premijer Ivo Sanader istaknuo je da je budućnost SCG-a i Hrvatske u zajedničkoj Europi te da projekt ujedinjenja Europe ne može biti završen bez ulaska zemalja bivše Jugoslavije, a redosljed njihova ulaska i brzina kojom će se to dogoditi po Sanaderovim riječima ovisi o njima samima.

Sanader je u Beogradu podsjetio da Hrvatska 17. prosinca očekuje odluku o datumu početka pregovora Europskog vijeća s Hrvatskom. Važno je to reći u Beogradu, naglasio je Sanader, jer je siguran da vrijedi princip: što brže Hrvatska - to brže i SCG, jer im je to zajednički cilj. "Prvo pitanje u našim odnosima je pitanje nestalih. Hrvatska traži još oko 1200 ljudi, a neke od obitelji čekaju već 13 godina i imaju pravo čuti za njihovu sudbinu. Ohrabruje što postoji politička volja da se ovo bolno pitanje riješi", rekao je Sanader.

Odgovarajući na novinarska pitanja, predsjednik SCG-a Marović rekao je da će se odmah krenuti s ekshumacijama na vojnim grobljima. Na pitanje o tome hoće li 42 Srbina zatvorenika u Lepoglavi biti prebačena na odsluženje vojne zatvorske kazne u SCG - Sanader je najavio da će o tom pitanju razgovarati ministri Ljajić i Škare-Ožbolt. Novinare je zanimalo i hoće li Hrvatska povući tužbu protiv Jugoslavije. Sanader je na njega kratko odgovorio da o tome nije još razgovarano.

(Glas Slavonije 16.11.2004)

PRILIKOM PRVOG SLUŽBENOG POSJETA HRVATSKOG PREMIJERA BEOGRADU, POTPISAN SPORAZUM O MANJINAMA

Sanader: Budućnost nam je u zajedništvu ujedinjene Europe

BEOGRAD - Budućnost Hrvatske i Srbije i Crne Gore su u zajedništvu Europske unije koja se ujedinjuje. Normalizacija odnosa između dviju država nema alternativu, ocijenio je jučer hrvatski premijer Ivo Sanader nakon razgovora s predsjednikom Državne zajednice SCG i predsjednikom Savjeta ministara Svetozarom Marovićem. Tijekom prvog službenog posjeta jednog hrvatskog predsjednika Vlade nakon raspada bivše Jugoslavije, Sanader je najavio kako Republika Hrvatska očekuje najkasnije do ožujka iduće godine početak razgovora u ulasku u EU. - To namjerno govorim danas u Beogradu, jer što prije Hrvatska uđe u europske i euroatlantske integracije, to će prije učiniti i SCG, rekao je Sanader.

BOLNI KORACI

- Hrvatski primjer približavanja Europi je za nas vrlo instruktivno i dragocjeno iskustvo, istaknuo je Marović i dodao da u odnosima s Haškim sudom SCG mora učiniti neke "bolne korake", kao što je to učinila i Hrvatska.

Oba sugovornika posebno su značajnim ocijenili Sporazum o zaštiti manjina koji su jučer potpisali hrvatska ministrica pravosuđa Vesna Škare-Ožbolt i ministar za ljudska i manjinska prava SCG Rasim Ljajić. Taj sporazum, rekao je Sanader, velik je iskorak, te "potvrda da nacionalne manjine u dvjema zemljama nisu problem ni opterećenje nego šansa za razvoj i obogaćenje jednog društva".

Na potpisivanje međudržavnog Sporazuma o zaštiti manjina čeka se nekoliko godina, a on bi po pravnoj snazi trebao biti iznad postojećih zakona o manjinama koje su donijele ove dvije države. Na osnovi tog dokumenta temelji se međudržavni odnos u poštovanju prava manjina.

Prema prijedlogu Sporazuma (budući da njegov konačni tekst još nije objavljen) manjinama koje žive u Hrvatskoj i Srbiji i Crnoj Gori omogućuje se najviša razina pravne zaštite, očuvanje i razvitak njihovih nacionalnih identiteta, sukladno međunarodnim ugovorima i drugim dokumentima o ljudskim pravima i osnovnim slobodama. Sporazum se poziva na poštovanje Povelje Ujedinjenih naroda, Opće deklaracije o pravima čovjeka, Međunarodnog pakta o građanskim i političkim pravima, Deklaracije o ukiđanju svih oblika netolerancije i diskriminacije temeljenih na vjeroispovijesti ili vjerovanju, Deklaracije o pravima osoba koje pripadaju nacionalnim ili etničkim, vjerskim i jezičnim manjinama, Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda, Europske povelje o regionalnim i manjinskim jezicima, Okvime konvencije za zaštitu manjina i ostalim relevant-

nim dokumentima Vijeća Europe.

DEMILITARIZIRANA GRANICA

Vlade, potpisnice ovoga dokumenta, navodi se u prijedlogu Sporazuma, moraju osigurati pripadnicima manjina pravo na izražavanje, očuvanje i razvijanje njihova kulturnog, jezičnog i vjerskog identiteta, kao i pravo na održavanje i razvijanje manjinskog školstva, odnosno obrazovanja, medija i ostvarivanje posebnih interesa pripadnika manjina. Dalje, stoji kako se vlade potpisnice obvezuju da će pripadnicima manjina, između ostalog, osigurati zaštitu ravnopravnog sudjelovanja u javnim poslovima, samoorganiziranja i udruživanja radi ostvarenja zajedničkih interesa te podupiranje upošljavanja stručno osposobljenih djelatnika koji dolaze iz redova pripadajuće nacionalne manjine na svim razinama i oblicima obrazovanja.

Marović je podsjetio na odluku ovdašnjih vlasti o demilitarizaciji granica između dviju država što će, kako je rekao, pridonijeti normalnom životu građana s obje strane granice, koje će "postojati samo u katastarskim knjigama". On je pohvalio namjere hrvatskih vlasti da vizni režim ostane liberaliziran, unatoč obvezama Hrvatske koje će uskoro imati prema EU. Sanader i Marović konstatirali su u izjavama novinarima kako su međusobni gospodarski odnosi u usponu istaknuvši sve veći interes zajedničkog nastupa prema trećim državama.

PROBLEM NESTALIH OSOBA

Govoreći o drugim temama o kojima se mora otvoreno razgovarati Sanader je kao prioritet spomenuo problem nestalih osoba, podsjećajući da Hrvatska još uvijek traži rasvjetljavanje sudbine 1.200 nestalih. Što se tiče rješavanja humanitarnih pitanja, on je govorio i o povratku izbjeglih te povratu njihove imovine. Prema Sanaderovom sudu, riječ je o financijsko-tehničkim, a ne političkim pitanjima. Nakon susreta premijera Sanadera i predsjednika Marovića objavljena je zajednička izjava u kojoj se, između ostalog, ističe kako su "Republika Hrvatska i SCG zainteresirane za rješavanje svih preostalih otvorenih pitanja i uspostavu dobrosusjedskog partnerstva, na temeljima ravnopravnosti, uzajamnosti, povjerenja i zajedničke vizije europske budućnosti".

Hrvatski premijer Ivo Sanader i izaslanstvo posjetili su i Skupštinu SCG, gdje ih je primio predsjednik parlamenta Zoran Šami.

(Glas Slavonije 16.11.2004.)

Beograd: Sve tužbe trebaju pasti

Većinsku političko-stručnu potporu u Beogradu ima teorija prema kojoj u trolistu zainteresiranih država - Hrvatskoj, BiH i SCG - svi trebaju odustati od tužbi protiv svih pred međunarodnim sudom / Iz medija susjedne države u nekoliko je navrata plasirana informacija da se Hrvatska o eventualnom povlačenju haaške tužbe mora izjasniti do travnja 2005.

ZAGREB - Na pitanje hoće li Hrvatska povući tužbu protiv Srbije i Crne Gore pred Međunarodnim sudom pravde (ICJ) za genocid i agresiju počinjene u posljednjem ratu, hrvatski premijer Ivo Sanader je za posjeta Beogradu odgovorio da se o tome još nije razgovaralo i da još ne zna kakva će biti konačna odluka.

Službeni Beograd, naravno, taj problem jako "svrbi": u pitanju je nacionalno dostojanstvo koje treba obraniti od povijesno obilježavajućih optužbi za genocid i etničko čišćenje, ali i briga za financijski teret plaćanja ratne odštete, koji bi bio prevaljen na brojne buduće generacije. Iz medija susjedne države u nekoliko je navrata plasirana informacija da se Hrvatska o eventualnom povlačenju haaške tužbe mora izjasniti do travnja 2005.

Prvo riješiti pitanja koja zacjeljuju rane
Razgovarali smo o problemu nestalih, a do kraja godine ili malo kasnije, sva imovina Srba u Hrvatskoj bit će vraćena, rekao je Sanader/ Uskoro će se početi razmatrati pitanje zatvorenika srpske nacionalnosti u Lepoglavi koji traže da ostatak kazne služe u Srbiji

ZAGREB - "Moj posjet Beogradu i Koštuničin, koji će uslijediti Zagrebu, potezi su koji pridonose normalizaciji srpsko-hrvatskih odnosa. Ne vidim alternativu tome. Nismo mi jedini narodi koji smo imali sličnu povijest, a da su se našle snage koje su se okrenule budućnosti. To je dobar potez, a nekad treba činiti i hrabre poteze", rekao je premijer Ivo Sanader nakon sastanka sa srbijanskim premijerom Vojislavom Koštunicom.

Dvojica premijera zaključili su kako je učinjen velik napor i korak da se popravke odnosi dviju država, što je u interesu Europe i regije. Složili su se da treba nastaviti s ekonomskom suradnjom, ali da su trenutačno humanitar-na pitanja dominantna.

"Zadaća je političara učiniti sve da život građana bude bolji. U tom duhu je i naš današnji sastanak. Okrenuli smo se budućnosti. Ipak prvo treba riješiti pitanja koja zacjeljuju rane - razgovarali smo o problemu nestalih, a Hrvatska je o povratnicima i povratku imovine mogla reći da to nije političko pitanje, nego financijsko i tehničko. Do kraja godine ili malo kasnije, sva imovina Srba u Hrvatskoj bit će vraćena", rekao je hrvatski premijer.

Vojislav Koštunica kazao je da je sa Sanaderom razgovarao u vrlo povoljnoj i konstruktivnoj atmosferi. Po njegovim riječima, treba riješiti probleme iz prošlosti, ali uvijek s pogledom na budućnost.

Dvojica premijera započeli su i razgovore o osjetljivom pitanju, hoće li zatvorenici srpske nacionalnosti iz Lepoglave moći služiti zatvorsku kaznu u Srbiji. "Dogovorili smo se da se to pitanje počne razmatrati, a dosad nije

postignut nikakav konkretan dogovor. Nadam se da će se u nekoliko slučajeva, od tri do pet, naći rješenje sukladno europskim konvencijama", kazao je premijer Sanader. Na pitanje kako komentira slučaj košarkaša Gurovića, hrvatski je premijer rekao da treba gledati prema naprijed i da su to teme koje ga ne zanimaju. Prema njegovu mišljenju, sportaši moraju promicati europske vrijednosti i toleranciju.

Vojislav Koštunica rekao je da je bio zatečen zbog tog slučaja i da treba više tolerancije i poštivanja pravila da bi se izbjegli nesporazumi.

Vjesnik (www.vjesnik.hr), 18. studenoga 2004.

Povlačenje tužbe je stvar politike

Za Hrvatsku je vrlo važna jedna odluka proceduralne naravi koju bi Međunarodni sud pravde mogao donijeti već ovaj mjesec - to je odluka o prigovoru nemjerodavnosti koji je SCG uložila na tužbu za genocid u slučaju BiH, kaže dr. Ivan Simonović, zastupnik Hrvatske na tom sudu

ZAGREB - Hoće li Hrvatska povući tužbu za genocid protiv Srbije i Crne Gore stvar je političke odluke, odnosno Vlade, a pravnici će se tome prilagoditi, kaže dr. Ivan Simonović i dr. Ivo Josipović, pravni zastupnik i suzastupnik Hrvatske na Međunarodnom sudu pravde (ICJ) u Haagu, na kojem je podnijeta tužba protiv SCG.

Simonović napominje da je za Hrvatsku vrlo važna jedna odluka proceduralne naravi koju bi ICJ mogao donijeti već ovaj mjesec - a to je odluka o prigovoru nemjerodavnosti koji je SCG uložila na tužbu za genocid u slučaju Bosne i Hercegovine.

Naime, SCG je istovjetan prigovor nemjerodavnosti dala i na tužbu za genocid koju je protiv nje podnijela Hrvatska. Stoga će odluka ICJ-a u slučaju SCG i BiH biti pokazatelj u kojem smjeru se sve kreće, pa bi nakon toga Hrvatska trebala odlučiti o daljnjim potezima, kaže Simonović. Inače, u pravnim krugovima se govori o tomu da je sasvim vjerojatno da će, ne povuče li Hrvatska tužbu protiv Srbije i Crne Gore, i postupak se nastavi na ICJ-u, ta država ustati s tužbom protiv Hrvatske.

Hrvatska je tadašnju SRJ tužila za genocid 1999., tužba je nadopunjena 2001. godine, a iz nje su izbačene teze da je SRJ počinila genocid nad hrvatskim Srbima, što je zagovarao američki odvjetnik David Rivkin, tadašnji zastupnik Hrvatske na ICJ-u.

Neki pravni stručnjaci smatraju da na Međunarodnom sudu pravde odugovlače s donošenjem odluke o hrvatskoj tužbi jer se čeka otopljanje odnosa i politički dogovor Hrvatske i SCG.

Vjesnik (www.vjesnik.hr), 18. studenoga 2004.

SANADER O PRVOJ GODINI MANDATA NJEGOVE VLADE

ZAGREB, 23. studenog 2004. (Hina) - Premijer Ivo Sanader izjavio je da je njegova Vlada u prvoj godini mandata ostvarila dvostruko veći rast izvoza od uvoza, zaustavila rast vanjskoga duga i smanjila nezaposlenost i da sljedeće godine očekuje nastavak tih trendova, a u vanjskoj politici objavljivanje početaka pregovora s Europskom unijom. Rekao je da očekuje da će Europsko vijeće 17. prosinca donijeti odluku o početku pregovora s Hrvatskom kako je i bilo najavljeno, za početak 2005. a to, smatra Sanader, ne može biti kasnije od ožujka 2005.

Gostujući večeras u Dnevniku plus Hrvatske televizije točno na prvu godišnjicu pobjede Hrvatske demokratske zajednice (HDZ) na parlamentarnim izborima, premijer Sanader ocijenio je da je njegova vlada u prvoj godini mandata učinila i neke civilizacijske iskorake, važne ne samo za "image" Vlade i Hrvatske u europskoj zajednici naroda i država, nego i za ozračje hrvatskoga društva.

"Podignuli smo razinu međusobne tolerancije, pridonijeli uvažavanju pripadnika različitih političkih, etničkih i vjerskih opcija, što su veliki uspjesi Vlade", rekao je.

Prvi put od hrvatske samostalnosti uspjeli smo promijeniti trend rasta izvoza koji je u prvih devet mjeseci dvostruko veći od rasta uvoza. Prvi put nakon četiri do pet godina broj nezaposlenih u rujnu pao je ispod 300.000 i zaustavljen je rast vanjskoga duga, što je jedan od najvećih hrvatskih problema. S tim u vezi podsjetio je da je 3. siječnja 2000. kada je HDZ otišao u oporbu, vanjski dug bio oko devet

i pol milijardi američkih dolara, a pola od toga iznosa bio je dug nasli-jeden iz bivše Jugoslavije.

"Kada smo prije godinu dana ponovno preuzeli odgovornost za Hrvatsku, dug je iznosio 24 milijarde dolara, a taj rast smo sada zaustavili i, prvi put, prema podacima Hrvatske narodne banke, smanjili smo ga u rujnu za stotinu milijuna dolara", kazao je Sanader.

Dalje, rekao je da je ovogodišnja turistička sezona prema brojčanim pokazateljima bila najbolja turistička sezona od osamostaljenja Hrvatske, te da je u odnosu na prvih devet mjeseci prošle godine industrijska proizvodnja porasla je za 3,5 posto,

Premijer Sanader smatra da je rejting njegove vlade vrlo dobar te da to pokazuju najnovija istraživanja koje provodi Vlada.

Kad je pak riječ o nekim aferama u Vladi, Sanader je podsjetio da je Vlada reagirala u skladu s očekivanjima javnosti, recimo u "slučaju dvoje državnih tajnika u Ministarstvu obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti". Ali, istaknuo je, u slučajevima Hebrang i Žužul kada nije trebalo reagirati, tada i nismo reagirali.

Govoreći o "slučaju" Žužul, Sander je istaknuo da su svi objektivni ljudi u Hrvatskoj prihvatili činjenicu da državni odvjetnik nije pronašao ništa sporno te da je državna revizija također napravila svoj dio posla. "Iako je bilo nespretnosti u izjavama ministra vanjskih poslova Miomira Žužula, smatram da svakome treba pružiti šansu", kazao je i dodao kako izuzetno cijeni zahtjev ministra Žužula upućen državnome odvjetniku da se njegov slučaj istraži.

mi, da o politici nigdar ne pripovedamo. Pa, čuj skoro niko od mojih pajdašova se ni baš previše zanimal za politiku. Ja - a mislim da je ista stvar i s drugima iz mog društva - uvek sam politiku promatrao s manje interesa nek nekakvo športsko natjecanje. Zakaj? Možda sam takva narav, nigdar se nis mogel za takve stvari oduševiti. I da budem iskren, ja ti nigdar nis nikome previše veroval. Inače sam po naravi jako znatiželjan, pratim sve športove, idem na utakmice, u kazalištu sam redovito, idem na svaku slikarsku izložbu. Sad sam baš bil na Jordanovoj izložbi u Modemoj galeriji. Jako volim lepu sliku, a imam i nekoliko prijatelja iz tog faha. Jedino sam malo zanemario glazbu, već dugo nis bil na koncertu, ali, ak bog da išel bum na koncert povodom 25-godišnjice Plesnog orkestra Radio-Zagreba. To moram čut, a to mi je i kao Zagrepčanu dužnost. Isto kak bi bilo svakom Zagrepčanu dužnost da posećuje ovaj naš sveti hram kazališne umjetnosti - Hrvatsko narodno kazalište. Baš sam bil na premijeri Krležine "Lede". Famosna postava. A Krleža je inače moj stari libling. Inače od naše hrvatske literature, moj je pisac još Slavko Kolar, jer volim naše hrvatsko selo. Moderne pisce puno ne poznajem, sad se spremam u Teatar ITD gledati Majdakov "Kužiš stari moj". Čital sam odlomke tog romana i ni me baš oduševil, previše je prostota, ja to ne volim. Možda zato kaj ja nis po naravi prost. I to ni pravi Zagreb, mislim v tom romanu, nije on moj Zagreb.

Inače, odlika nas Zagrepčana je kaj nismo laktaši, kaj smo dosta povučeni, kaj nismo prodorni kak oni dole z juga ili oni s istoka. To je loše za nas. Zagrepčan se voli izolirati, biti po strani, ali nigdar ni zadovoljan, navek mrmli, buni se, ali ne previše glasno. To je navek bil i moj problem, ni se znal porinuti napred, zaprav, takva je moja cela generacija; skor niko od nas ni isplovil na vrh, ali ne zato kaj smo bili nesposobni nego zato kaj smo druge puštali pred sebe. Uzmi mene, ja nis niš posebno u životu postigel, obični sam činovničič, delam jedan čist rutinski posel u jednom velikom poduzeću koje se bavi međunarodnom špedicijom, brinem se za carinske deklaracije prispele robe izvana, svaki dan isto, ali svaki dan napomo, jer to ti je posel gde si furt v cajtnotu. Kad smo već kod toga, moram reći da sam imal ambiciju da se bavim trgovinom, mislim da bi tu mogel najviše dati, ali to se izjalovilo iz raznoraznih razloga, a vjerojatno i zato kaj nis bil dost srčan i ambiciozan. Ali nigdar u ovih šesnaest let kak delam na tom poslu nis se požalil. Jer, čovek nekaj mora delati, a ja sam ti jedna vesela narav, nikad nis neraspolažen, nikad ljut, i ljudi koji s menom delaju me voliju. Barem ja mislim da me voliju. A osim toga v Zagrebu, kakav god je da je, koliko god mi špotali i prigovarali, čovek si može naći nekakvu zanimaciju i meni nigdar ni dosadno. Navek se nekaj događa. Imam ti puno hobija i sve svoje slobodno vrijeme iskoristim za sebe. Žena na mene više i ne računa, jer nigdar doma nis niš delal, nemam taj običaj, jer volim landrati. Ali kad sam doma onda me je puna kuća, furt spelavam nekakve cirkuse. Žena i kćer uživaju. Ja se bar nadam da im je lepo z menom. Veliju da im je dosadno bez mene, a ja ti tak imam isplaniran cijeli tjedan da skoro nigdar nemam lufta. Ili šetnja Bukovačkom, preko Remeta, pa na Gračane i pod Sljeme. Onda furt nekakve športske priredbe. Je, idem si pogledati i "Dinamo" kak ne. Da li sam dinamovac? Pa, kaj da se na to odgovori, pa Zagrepčan sam, vrabec ga dal? Ali moj šport broj jedan je tenis. To je tak fini, gospodski šport. Ja nis propustil ni jednu tekmu na Šalati, a sećam se kao klinac, kad su se na Šalati igrali utakmice za Devis-kup, stari mi je oblekel belu košulju i svi su drugi dečki došli u belim košuljama, a o staroj gospodi da i ne govorim - svi u belom. To su za Zagreb bile svečanosti. Sad me uz tenis, najviše privlači košarka i hokej. Jedini šport koji nis mogel zavoleti je ragbi. To je previše gruba igra, a ja grubost nigdar nisam odobral. Veruješ ti meni da nigdar u životu nis na drugoga ruku digel, nikad se nis potukel, pa čak ni posvadi. Ja ti za svakog najdem razumevanje. A viš, ovi mladi su dosta grubi, neotesani, nemaju šlifa. Gledam v poduzeću, dolaze mladi, svaki od njih ima barem svjedodžbu srednje trgovačke škole, ali tak su puni sebe, tak se osomo obraćaju starijima da me to pomalo i rastuži. Jemput mi je u kancelariju ušla jedna mlada činovnica i bez pozdrava samo bacila na stol nekakav dokument. Ja sam joj rekel: gospodična, budite tak dobri pa izadite van, pokažite i pozdravite, onda napravite to kaj ste nakanili. Cura je, bogme, sva pocrvenila. Ja, velim ti, vu svojih četrdeset i sedam let nis ni mrava zgazil, ali bi, da sam sudac, bil bi nemilosrdan u kažnjavanju izgreznika. Ne razmem zakaj su tak male kazne za razbojstva, silovanja,

pa i za provale i krađe. Neki dan čitam v cajtungima da je neki mamlaz nekoj ženici strgal z ruke torbu i zmaglil. Taj, ak ga uhvatiju, dobil bu par meseci, a ja bi mu odrapil najmanje pet let. Nek se navči i nek drugi vidiju.

Je, sad sam skrenul malko s teme, pričali smo, kaj ne, o mojim hobijima. Pa, čuj, odem ti onda u atelje Dušku Džamonji, mi smo dugo let prijatelji, Duško je i portretiral moju kćer. Duško je napravil dva portreta: na jednom je moja kćer. Dobar sam i s Ivom Vojvodićem: njegove slike obožavam jer su

vedre, pune sunca, možda zato kaj je to slično mojoj naravi. Ja sam uvijek vedar, rapoložen, pitaju me je l mogu spati, je l imam neuroze. Spim ko dete, a o nekakvim neurozama i traumama čitam samo po novinami. Veliju da su to bolesti današnjih ljudi, a to se na mene ne odnosi. Mene znaju doduše malo uznemiriti kojekakve bedarije. Dojdem ti neki dan, na primjer, u Gradsku kavanu i velim kelneru: Kaj bi mogel dobiti kapuciner? A on ni pet, ni šest, neg mi veli: Nemamo to! A imaju, samo taj mladi mamlaz ne zna kaj je kapuciner. Viš to je velka sramota za naš grad, da kelner u Gradskoj kavani usred Zagreba ne zna kaj je kapuciner. Nis mu štel reći da mi donese himbersaft, jer bi me, ko bog, belo pogledal taj norc koji niš ni nafčil u ovom Zagrebu.

Nekad sam dosta često hodal i u kino, ali nemam kaj više gledati.

Naša se kinematografija završava s filmom "Tko pjeva zlo ne misli". Posle tog filma zbilja se nema kaj reći. Gledal sam ga šest put. Još mi je sad pred očima ona scena kad gospodin Fulir, Relja Bašić, na izletu u Samoboru slika Miju Oremović i Mirjanu Bohanec, pa mu v kadar uleti nekakva ženskića, na to joj gospon Fulir veli: No, gospa, hote proć! Ja sam skočil sa stolca, skoro sam se rasplakal, kak me to dimulo i razdragalo. Hote proć! Pa, gde to više možeš čuti! Ili, kad gospon Fulir donosi gospodi šafranek slike s izleta, pa joj veli: Milostivica, ova mi je slika ispala malo unšarf! To je famosno. Velim ti: šest put sam gledal taj film i možda sto ljudi, jasno, Zagrepčana, sam nagovoril da idu to pogledati. Rekel sam Relji Bašiću, kad smo se jemput sreli na Šalati na tenisu, kolko put sam gledal njegov film, a on mi je rekel: "Pepo, pa ti bi trebal dobiti proviziju!"

To je negdašnji Zagreb, onaj iz mojeg djetinjstva, kad sam i ja, kak i obitelj Šafranek i gospon Fulir, hodal "Samoborčekom" u Anindol na izlet. A znaš, otkud je danas Zagreb najljepši? Iz zraka. Dvaput mesečno pelam ti se s mojim starijim prijateljom pilotom u športskom aeroplanu nad Zagrebom. Kružimo nad gradom sat-dva. To je nezaboravno! Gledati sve te naše poznate kuće, ulice i trgove iz zraka. On pusti upravljač i veli: Gledaj ga, nema lepšega grada na svetu! I onda se primemo za vrat i zapopecavamo si: Zagreb, Zagreb... Velim ti, stari, ja ti najviše volim Zagreb iz zraka...

Pogled na Zagreb u zimi

Zvonimir Milčec, iz knjige "Zagreb je Zagreb", Zagreb, 1981.

PEPIJEV MONOLOG

- Joj, baš sam ti jučer bil u Samoboru, ja ti jako imam rad Samobor, i kad se voziš prema Samoboru, oni najljepši punktovi, oni bregi su izgrađeni, kuća do kuće, iskorišten je svaki plac, kužiš. Tu nema više onoga: kućica, voćnjak, kup sijena, ne, toga više ni, sad ti je to jedan grad. Tu ti je industrija, tu su kasame, kopčać, a nekad je to tak bilo pitomo, tak hercig, ne samo Samobor nek sva ova naša zagrebačka okolica. Ja sam ti nekad stanoval na Bukovačkoj cesti, pa se i sad svaki čas otputim malo gor na Bukovac, prejdem ti do Remeta, odem do Skenderice, koji put se tu cela klapa najde, pa malako sireka s vrhnjem, pa šindelbratne, pa litrica i, jasno, karte, odigramo si ramšl i tak. Hoću reći: ta zagrebačka okolica je tak lepa, ni Pešta to nema, a ja ti, znaš obožavam Budimpeštu. Bil sam v njoj najmanje dvadest put, a triput sam čak i celi dopust gore provel. To je inače prvi stranski grad koji sam videl i na prvi pogled sam se zaljubil. Inače v Pešti mi se rodila žena, ali ona je iz hrvatske familije, samo kaj su njezini gore živeli. I ja ti tak volim Peštu, tak da ne velim Peštu nigdar zbogom, samo do viđenja. Tu se nekad najbolše raspoložim, osveži me šetnja na stari Budim, pa onda oni mali bircuži, to je tak lepo, intimno, zamisli tam ti stranci dolaze i znaš kaj im za klopju daju: običan kruh premazan s maščom, malako soli i malako crvene paprike! Onak kak smo mi jeli dok smo bili klinci i dok svega ni tak bilo kak danas. I to ti je gore specijalitet, strašan štos - kruh s maščom! Pa onda ciganska glazba, pa onda široke ulice i bulevari Pešte, to je nekad prekrasno-ga i moja ti žena zna reći kad sam malo umoran: Pepo, tebi je zadnji čas da prejdeš malo v Peštu! I navek se setim kak mi imamo naš Gornji grad, koji je puno lepši od Budima, ali izgleda da mi jednostavno nemamo njuha da nekad skopamo kak su to napravili Mađari, oni su pravi majstori. Nigdar dok bum živ nebum zaboravil one male intimne lokale; zamisli, svaku katakombu, svaku izbu i kutek v starim zidinama oni su uredili. A baš gledim neki dan na Ilirskom trgu, kod Popovog tornja, ima jedna prekrasna prostorijica za nekakav lokalčić, a unutra je, zamisli, nekakav ured gradske "Čistoće"! Čujem da se oko toga natežu, da "Čistoća" neće iti van i kaj ti ja znam, a to ti je samo nama Zagrepčanima slično. A meni su, vidiš, te stvari neshvatljive, nemrem razmeti da ovi naši odgovomi ljudi koji se stalno skitaju po vani, ništ nemreju donesti novog zvana. Ja sam puno razmišljaj zakaj naš dragi Zagreb tak zgledi, pa sam došel do zaključka da oni koji bi nekad mogli napraviti, jednostavno nemaju zato smisla. Nemrem reći da oni ne voliju ovaj grad, ja to ne znam je li ga voliju i koliko ga voliju. Zapravo, za dva poslijeratna gradonačelnika znam da su volili Zagreb, jednog sam lično poznal, ko dečeci bili smo čak i jako bliski, ali znaš, nemre ni sam gradonačelnik, ak nema oko sebe prave ljude...

...Ne, hvala, ja bi zapalil svoje, nekad sam se navčil, znaš ovo je jako dobra cigareta, titogradska fabrika, a čuj, nis opet tak zagržljiv Zagrepčan, nis kak se veli lokalpatriot, iako ovaj grad kakav je da je, ne bi menjal ni za jednog drugog na svetu. A oni kaj puno pripovedaju o patriotizmu, ti nečeju, bogme piti našu domaću šljivovicu, oni rajše piju viski, a mesto naših, prigorskih i zagorskih vina, piju rajnska i francuska i, jasno, puše stranske cigarete. Ali dosta tome, ne bi išel v politiku, nigdar v svojih četrdeset sedam let, koje nosim na plećima, nis se bavil politikom, nigdar nis bil član nikakve organizacije na svetu, nis ni član dobrovoljnog vatrogasnog društva, makar bi mi se to nekad, dok sam cugal isplatio! Kaj? Ne, već dve godine ni kapi nis pomirisal, ali se nis lečil. Sam sam prestal. Čuj, preveć sam se bil odal pijači, vlekul sam se po zagrebačkim bertijama, gemišteć sim, gemišteć tam, tak da sam doma došel nalijan ko štopl. Jedino sam imal sreću kaj sam ti bil dobroćudni pijanec. Samo sam se smijal, bil sam vesel, ženu i kćer sam zabavljaj kojekakvim bedarijama. Je, razmišljaj sam puno o tomu da bi trebalo samom sebi reći: "Štop, Pepo!" Ali sam furt odgađal, čekal sam nekakvu zgodnu priliku, nekakvu godišnjicu, i tak sam dočekal četrdeset i peti rođendan. Znam da se v tim letima u organizmu muškarca počnu događati nekakve promene i da bi se s cugom najbolje bilo oprostiti. Evo, dva leta mi kapi. Ja sam ti jako tvrd; kad si nekad zabijem v glavu, to moram napraviti. Na primer: velim ja sebi da sam zbiljam norc kaj tolike kile nosim na sebi i dal sam si reč da osam kil skinem. I počel sam ovak: kruh proč, svinjetinu i svinjsku mast isto proč. Sve drugo kak i prije. Za šest mjeseci osam kila sala se rastopilo. Pogled me...

Šta je Zagreb? Pa, kaj je? Grad! A, misliš, za mene? Za mene je najlepši grad. Bez Zagreba nemreš bit! Ne? Kaj je Zagreb, najbol osetiš kad si negde vani, pogotovo ak si dulje vani. A kad bi me neki stranac prosil da mu ja kakti pravi Zagrepčanin opišem svoj grad, ja bi mu ga opisal ovak: grad na periferiji Srednje Evrope, koji je nekad imal sva srednjoevropska obilježja, a danas ih ima sve manje i manje. Zakaj? To je teško reći. Možda je prevelika

migracija ljudi u grad, prenagla, dolaziju ljudi koji tu ostanu, ali koji se ne uspiju uklopiti u grad i stopiti se s njim. Čak se događa, na žalost, da baš ti ljudi daju pečat gradu. Mesto da poprime neke navike ovog grada, oni su čak, po mojem mišljenju, uspjeli nametnuti svoje navike. To vidiš na svakom koraku, dosta je da otvoriš radio i poslušaj, recimo emisiju po željama slušalaca, pa da ti sve postane jasno. Meni je jasno da se Zagreb nemre vuse zatvarati, naprotiv mi se moramo otvarati prema svima, samo neakva bi selekcija, ja bar tak mislim, trebala biti: Zagreb ne bi trebal primati sve kaj vredi i ne vredi. Jasno, administrativnim putem se nemre ništ postići, to je dosta komplicirana stvar, ali bolje da ja o tome više ne špreham, jer to ni moj posel. Ja moram samo reći da je Zagreb za mene ipak nekad drugo, neg za onog kaj je jučer došel iz vukojebine. Ja sam se, fala bogu, tu rodil, Voćarska cesta, još mi je mutka živa, i ja po svom gradu drukče hodam nek onaj dote-penec. Mene svaki dio grada, svaka kuća podsjeća na nešto, svaki trg, svaka ulica, čak i svaki haustor mi nekad ima reći. Jasno, mislim na ovaj už diog grada, jer ja tu živim četrdesetsedam let i neke stvari odlično memoriram. Sećam se koječega. Recimo, prolazim Bogovićevo ulicom i svaki put se okrenem prema jednoj zgradi, ne znam točno koji je broj, gdje je nekad bilo

Samobor, glavni trg

tajništvo "Gradanskoga". Uvek, koliko god put prejdem pokraj te zgrade, pred očima mi je prizor iz 1940. godine kad su purgeri tukli sa 2:1 "Jugoslaviju" u Beogradu i postali po peti put prvaci države, i kad su nama, skupljenom svetu, kroz prozor Oskar Jazbinšek i Beli Lešnik nazdravljali. To bum pamtit dok sam živ, a mislim da nis jedini, ima dosta purgerov koji to pamtiju...

Da li sam purger? Pa ako purger u prevodu znači građanin, onda sigurno jesam. Purgeri smo svi starosedioci Zagreba, koji smo se tu rodili, pa onda i oni koji su u Zagreb došli, ali su se s njim čist stopili, poprimili sve njegove karakteristike i običaje. Neki dan sam u "Radio-Jadrani" slušal intervju s jednim inženjerom koji je kak dečec došel, mislim odnekud iz Dalmatinske Zagore. Tak je lepo opisal svoj prvi susret sa Zagrebom. Veli da se seća na Tomislavovom trgu jedne svetleće crte od uličnih lampi i da je išel za njom tak dugo dok ta svetlost nije ušla u njega tak da mu se činilo da se čist stopil s njom. Oče reći kak se stopil s ovim gradom, a to se iz te emisije moglo i videti: čisti zagrebački dijalekt i, ono kaj je najvažnije, iz svake njegove rečenice je zračila ljubav prema Zagrebu. Ak je nekad jedan Bosanac došel u Zagreb i ak si je za Sisvete priuštil puricu z mlincima i ako je postal dobar navijač "Gradanskoga", on je isto postal purger. A danas se to pomalo gubi. Sve je manje purgerije i, moram ti reći, da ja uživam kad se, recimo, v subotu ili nedjelju prijedodne u kavani, obično u "Gradskoj", jer su "Dubrovnik" ovom adaptacijom upropastili i od njega napravili kolodvorsku restauraciju (škandal jedan!), sastanem sa svojim stariim društvom, sa svojim jarganima, i kad se podsjetimo na naše mlade dane, na negdašnje običaje. Najviše, jasno, pripovedamo o športu, a onda se raspitujemo za stare prijatelje, koje malo vidamo: pa kaj je s Krunkom, di je Lojz, kaj dela Puba, i tek onda vidiš da se sve to rasteplo: neko je prešel van, neko je zaglavil u automobilskoj nesreći, a da za to nis ni znal, nekoga je bolest stegnula i tak dalje. A vjeruješ

Zar opet?

Dubrovčani ogorčeni Mesićevom izjavom

DUBROVNIK/ZAGREB - Dok su se Dubrovčani u ponedjeljak prisjećali svojih mrtvih, posebice onih koji su poginuli u agresiji na krajnji hrvatski jug tijekom Domovinskog rata, s nevjericom su komentirali izjavu predsjednika Republike Stjepana Mesića da Hrvatska nikad nije ratovala sa Crnom Gorom. Predsjednikova tvrdnja pogodila ih je tim više što ju je Mesić dao u nazočnosti crnogorskog ministra vanjskih poslova Miodraga Vlahovića. Dubrovčani se stoga pitaju vodi li Mesić predizbomnu kampanju za predsjednika Crne Gore ili Hrvatske.

Hrvatski predsjednik jedan od svojih najvećih gafova tijekom dosadašnjeg mandata pokušao je ispraviti naknadno, "objašnjavajući" da Hrvatska i Crna Gora nisu ratovala nikad osim kad ih je na to, valjda, prisilio srbijanski vožd Slobodan Milošević. No, ispravak nije u Dubrovniku naišao na plodno tlo iako se prijašnjih pet crnogorskih upada kroz povijest na dubrovačko područje možda i ne može smatrati ratom s Hrvatskom, jer je tada bila Dubrovačka Republika.

Da su sada predsjednički izbori, Stjepan Mesić na krajnjem jugu najvjerojatnije ne bi prošao ni izborni prag, jer je očito, kažu Dubrovčani, zaboravio neke činjenice iz bliže povijesti.

Krajnji hrvatski jug uz jedinice ondašnje JNA 1991. godine okupirale su i razorile i postrojbe Teritorijalne obrane SR Crne Gore po zapovjedi ondašnjeg crnogorskog predsjednika Miomira Bulatovića i premijera Mla Dukanovića.

Dubrovčani podsjećaju Mesića i na fotografije Bulatovića i Dukanovića na kojima se, kao tada službeni čelnici Crne Gore, "šepure" sa svojim rezervistima u Konavlima. Teško je povjerovati da je Mesić takvo što zaboravio s obzirom na to da je kao posljednji predsjednik Predsjedništva SFRJ s konvojem "Libertas" stigao u opkoljeni Dubrovnik koji su danonoćno granatirale srpske i crnogorske vojne postrojbe s položaja na Srd i Žarkovici.

Ako je možda i zaboravio, poručuju Dubrovčani, neka ponovo pregleda materijale crnogorske televizije iz tog vremena na kojima je Knežević hvalospjevima pratio teritorijalce iz Nikšića, Podgorice, Bijelog polja i Šavnika u napredovanju kroz Konavle. Upravo u tim prilogama crnogorski teritorijalci pred kamerama su uz pjesmu "S Dumitora vila kliče, evo nas, srpski Dubrovniče", "hrabro" izgovarali svoja imena, čin i mjesto iz kojeg dolaze, a jedan "vojničina" iz Šavnika poručio je da će za dan, dva "pobosti zastavu na Stradun" te da će, kada uđu u Dubrovnik, "sve muško dizati ruke, a sve žensko noge".

Mesićeva izjava o neratovanju Hrvatske i Crne Gore posebno je pogodila dubrovačke logoraše koji su bili zatočeni u logoru Morinje na teritoriju Crne Gore i koji za sve užase koje su preživjeli zajedno s ostalim hrvatskim logorašima namjeravaju tužiti Srbiju i Crnu Goru.

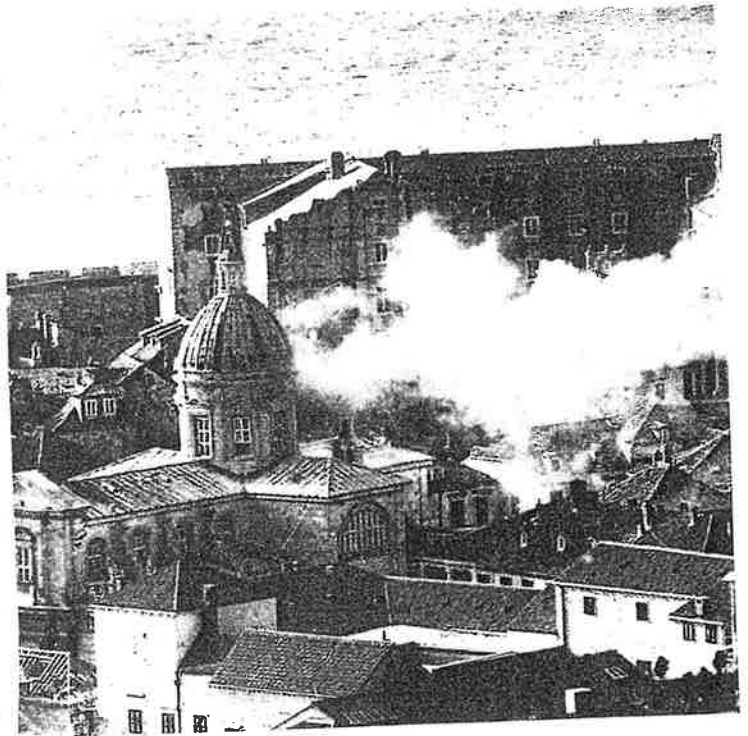
Samo spaljenih devet palača, koje su pod zaštitom UNESCO-a, na blagdan Svetog Nikole 1991. godine i oglašanih 1214 safi i devet minuta opće opasnosti u Dubrovniku, bez podataka o ubijenim i ranjenim braniteljima i civilima, dovoljno je da Mesićeva izjava bude barem neumjesna.

Na gaf izjavu predsjednika Mesića u nedjelju je prva oštro reagirala njegova glavna konkurentica u utrci za predsjedničko mjesto, potpredsjednica Vlade i ministrica obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Jadranka Kosor. Negiranje crnogorskog razaranja hrvatskog juga ocijenila je pokušajem revizije Domovinskog rata. Navodeći u priopćenju da su u velikosrpskoj agresiji na Hrvatsku sudjelovale srpske i crnogorske snage te JNA, Kosor je Mesića upitala "tko je onda razario Dubrovnik, pljačkao Konavle i zarobljavao i mučio hrvatske branitelje u logorima kakav je, primjerice, bio Morinj".

"Kad je sve bilo tako kako kaže predsjednik Mesić, zašto su se onda neki crnogorski političari ispričali Hrvatskoj? I oni su priznali ono što predsjednik Hrvatske negira", navodi se u priopćenju Jadranke Kosor.

Umjesto da prizna lapsus o kojem je sigurno bila riječ, Mesić se, međutim, promptno upustio u borbu priopćenjima i istu večer oštro napao potpredsjednicu Vlade za jeftino skupljanje političkih bodova. Poručio joj je kako bi bilo bolje da se informira prije nego što komentira njegove izjave. Potom se u priopćenju iz njegova ureda navodi njegova sporna izjava, koja je pak u međuvremenu poprimala nešto drukčiji oblik.

Tvrdi se, naime, da je Mesić rekao kako "Hrvatska nikad nije ratovala sa Crnom Gorom ni sa Srbijom do ovog rata, koji je izazvao Milošević". Također se kaže da su "crnogorski političari svoje isprike kazali upravo na sastanku s predsjednikom Mesićem, što je potpredsjednica Vlade Kosor i

Dubrovnik gori za vrijeme agresije na Hrvatsku godine 1991.

osudila govoreći u ime HDZ-a". Predsjednikov ured ocjenjuje da "u tom tekstu i ne čudi izjava političarke koja tada nije razumjela dalekosežnost izgovorene isprike, kao što ni danas očito ne razumije proces europskog ujedinjavanja i paralele koju je predsjednik Mesić povukao uzimajući za primjer Francusku i Njemačku te Hrvatsku i Srbiju i Crnu Goru", stoji u priopćenju iz Ureda predsjednika Republike. (Slobodna Dalmacija)

ZA DAN DUBROVAČKIH BRANITELJA U Sponzi novouređena Spomen-soba poginulim braniteljima

DUBROVNIK - Dubrovčani će 6. prosinca nizom prigodnih manifestacija obilježiti Dan dubrovačkih branitelja, ustanovljen radi trajnog podsjećanja na najdramatičniji dan jednogodišnje opsade grada kad su srpsko-crnogorski agresori izvršili najžešći topnički napad pričinivši brojne ljudske žrtve i razaranja najvrijednijih kulturno-povijesnih spomenika. Uz značajnu obljetnicu otvorit će se u prizemlju palače Sponza novouređena Spomen-soba u kojoj će biti izložene fotografije svih poginulih branitelja i razni drugi dokumenti o Domovinskom ratu na dubrovačkom području. Za razliku od prethodne znatno manje Spomen-sobe koja se također nalazila u prizemlju Sponze, novi memorijalni prostor će biti bolje tehnički opremljen, uz ostalo i s jednim plazma-ekranom na kojem će se posjetiteljima prikazivati dokumentarni film o ratnom stradanju Dubrovnika čija je izrada povjerena televizijskom uredniku Dubrovčaninu Tonku Joviću.

Dan dubrovačkih branitelja obilježiti će se u subotu otvaranjem izložbe "Dubrovnik '91 - '92" u Kneževu dvoru, zatim u nedjelju podjelom poklona djeci poginulih branitelja i civila, dok će u ponedjeljak biti položeni vijenci i zapaljene svijeće na sva spomen-obilježja Domovinskog rata uz služenje svete mise zadušnice u dubrovačkoj katedrali i crkvi sv. Nikole u Sustjepanu. Također će se uprirediti mimohod Gradske glazbe Dubrovnik i dubrovačkih mažoretkinja na Stradunu, otvorit će se izložba tematskih dječjih radova u palači Sponza, te u franjevačkoj crkvi Male braće održati koncert na kojem će Dubrovački simfonijski orkestar izvesti oratorij Đela Jusića "Istina o gradu slobode". (Novi list 1. prosinca 2004.)

Incident u Zagrebu

POLICIJA PRIVELA TROJE SRPSKIH STUDENATA SA SLIKOM DRAŽE MIHAILOVIĆA

ZAGREB, 20. studenog 2004. (Hina) - Zagrebačka policija poslije podne je privela troje srpskih studenata koji su se, u središtu Zagreba, pred spomenikom bana Josipa Jelačića, fotografirali sa slikom srpskog ratnog zločinca, Draže Mihailovića, a sutra će biti priprani prekršajnom sucu, doznaje se večeras od glasnogovornice Policijske uprave zagrebačke Gordane Vulame. Srpski studenti koji su se fotografirali s Mihailovićevom slikom na središnjem zagrebačkom Trgu bana Jelačića, privedeni su u policijsku postaju nakon što su ih prijavili građani, rekla je glasnogovornica Vulama.

Privedeni mladić i dvije djevojke u Zagreb su došli iz Beograda s 30-tak studenata na izložbu "Dora Maar i Picasso", a na putu do Klovićevih dvora izdvojili su se iz skupine. Nakon toga djevojke su fotografirale mladića koji je pred spomenikom bana Jelačića pozirao s fotografijom (formata A4) poznatoga osuđenog srpskog ratnog zločinca iz Drugog Svjetskog rata, Draže Mihailovića.

Šutnje o povijesnoj istini

S obzirom na to da troje beogradskih studenata tvrdi kako uopće ne zna da je Draža Mihailović bio zločinac i da milijuni Srbijanaca, kako pokazuju izborni rezultati, i dalje apliciraju za četništvo možda ne bi bilo loše promisliti da se tiskaju brošure o zločinima Draže Mihailovića i da se besplatno dijele na graničnim ulazima u Hrvatsku.

Smanjenje zatvorske kazne beogradskom studentu koji se slikao s posterom Draže Mihailovića u samom srcu Zagreba, te izgon (više negoli skromnih) šest mjeseci koji je sud odredio za drugooptuženu u ovoj bizarnoj provokaciji, zacijelo je plod prvih telefonskih kontakata crvenim telefonom na relaciji Sanader - Koštunica. No, ovaj načelno smisleni izraz dobre volje s hrvatske strane, u osnovi je izraz tipičnog podcjenjivanja posljedica očite epidemije četništva u Srbiji i ne bi bilo neobično da provokacije na tu temu eskaliraju. Sad se hoće reći da se radilo o neupućenju mladosti, što je cinizam prvog reda, sad se hoće minorizirati cijela afera pa tako Milorad Pupovac jednu neupitnu političku provokaciju minorizira tepajući da se radilo "o bedastoći" (zanimljivo da se nikada ni jedan incident na temu ustaštva nigdje nije kvalificirao kao "bedastoća") ali čak i da je sve to istina postavlja se pitanje što ćemo s onih više od milijun Srba koji su nedavno svoj glas dali Sešelju, glasujući tako opet za Dražu Mihailovića. Jer, čak i da je točno da je troje studenata bilo neupućeno, posve sigurno nije neupućen predsjednik Srbije Tadić pa on ipak ponosno kliču ovih dana kako Draža Mihailović nije fašist. Je li i Tadićeva izjava isto tako "bedastoća", gospodine Pupovac? Da se radi o ustaštvu već bi sve recentne katedre našeg bajnog sveučilišta napisale silne traktate, vidjeli smo tu ekspeditivnost kad je bio obrađen slučaj Budak, no sada kad nam se ovdje gotovo svakodnevno tvrdi da Draža Mihailović nije fašist, o toj temi današnji hrvatski povjesničari, današnja hrvatska znanost i naravno hrvatski mediji - šute. A ne bi se smjelo šutjeti zato što ćemo, kako vidimo, s Dražom još imati posla.

Skrivani u Londonu - nagrađivani iz Berlina

Ima li ista realnije od pretpostavke da će se u sljedećoj turističkoj sezoni pojaviti provokacija na temu ove "bedastoće"? Šutnja dakle o povijesnoj istini je zastrašujuća i doista se postavlja pitanje zašto se javnost ne podsjeti da je, između ostaloga, Draža Mihailović bio ministar obrane izbjegličke vlade, te da je kao takav bio ponajprije autor i pojma i izvršenja plana o etničkom čišćenju to prije što o tome postoje sačuvani pisani dokumenti i njegove izjave odnosno politički govori. Poznat je, primjerice, pokolj četnika u Foči kad je samo u jednoj noći ubijeno nekoliko tisuća ljudi, poznato je da je 1942. zapalio pola Sandžaka, poznata su četnička zvjerstva u Hrvatskoj. Zašto se ne podsjeti da su četničke postrojbe počinile silne zločine i u BiH i u Hrvatskoj, napose u sjevernoj Dalmaciji, ali ništa manje se nisu izvijavale i u Crnoj Gori. Zašto se ne objelodani da su Draža Mihailović i njegovi četnici u drugom svjetskom ratu više negoli aktivno surađivali s Nijemcima, tako da su njegove postrojbe u Crnoj Gori Nijemci i

Glasnogovornica PU zagrebačke napomenula je kako su pojedini građani, kada su to vidjeli, negodovali, a u jednom trenutku jedna nepoznata osoba počela se naguravati sa studentima, no nije bilo ozlijeđenih. Potom su građani slučaj prijavili policiji, a policija je privela troje srpskih studenata koji su imali Mihailovićevu sliku.

Troje studenata arhitekture, muškarac star 25 i djevojke 24 godine saslušani su u policijskoj postaji uz prisutnost, predstavnika konzulata Republike Srbije i Crne Gore (SCiG), a na njihovo traženje o tome je obaviješteno i Veleposlanstvo SCiG.

Srpski studenti će u policijskim prostorijama biti zadržani do nedjelje ujutro, kad će ih policija prepratiti sucu za prekršaje, rekla je glasnogovornica Vulama. Po Zakonu o prekršajima može im biti izrečena novčana kazna, kazna prekršajnog zatvora ili zaštitna mjera izгона iz Republike Hrvatske, dodala je.

obučavali i doslovce odijevali i dakako potom koristili za vojne akcije. Dok su tako u Srbiji i Crnoj Gori surađivali s njemačkim fašističkim snagama, u Hrvatskoj su surađivali s talijanskim fašistima. Pritom je London i dalje davao gostoprimstvo vladi u kojoj je četnik bio ministar obrane i autor stravičnih pokolja! Kako je poznato, partizanski pokret u Srbiji je bio više negoli simboličan, tamo nitko ne pamti ni jednu ozbiljniju ratnu bitku jer ih, u principu, nije niti bilo, ali je bilo njemačke vlasti i bilo je četničkih jedinica koje su u ratu s njima skladno funkcionirale. Četničke postrojbe, primjerice, u Crnoj Gori bile su za svoje uspjehe višekratno nagrađivane izravno iz Berlina! I to je ono što široj javnosti treba pokazati. Trebalo bi konzultirati šire povijesne izvore pa bi se vidjelo i da London u isto vrijeme podržava izbjegličku jugoslavensku vladu i da ipso facto podržava i ministra Dražu Mihailovića koji na terenu tijesno surađuje s Nijemcima i Talijanima! Nominalno je pak London oaza antifašizma i veliki prijatelj partizana! Toliko o velikom antifašizmu i načelnosti u politici!

Besplatne brošure

Kakve su pak zločine isti ti četnici radili po Bosni, kakva su zvjerstva radili po Hrvatskoj, kakav su teror širili po Crnoj Gori i na Kosovu o tome bi se knjige i knjige mogle pisati. Kao i o tome da je Srpska pravoslavna crkva s naklonošću gledala na četnički pokret, baš kao što je 40 godina kasnije s naklonošću gledala na Martićevo ili Karađevićovo četništvo! O svemu se tome u Srbiji zacijelo šuti, ali zašto se šuti u Hrvatskoj doista je nejasno. S obzirom na to da troje beogradskih studenata tvrdi da uopće ne zna da je Draža Mihailović bio zločinac, s obzirom na to da milijuni Srbijanaca, kako pokazuju izborni rezultati, i dalje apliciraju za četništvo možda ne bi bilo loše promisliti da se tiskaju brošure o zločinima Draže Mihailovića i da se besplatno dijele na graničnim ulazima u Hrvatsku!

Glas Slavonije (www.glas-slavonije.hr), 26. studenoga 2004.

Preporučujemo Vam:
Krešimir Jewellers Inc.

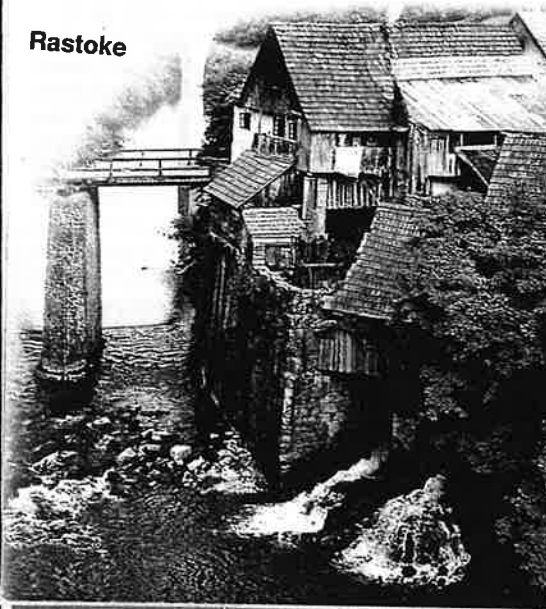

- specijalna izrada nakita sa hrvatskim grbom i motivima
- vjenčano i zaručno prstenje
- muške i ženske narukvice u 10K, 14K, 18K zlatu
- nudimo Vam brzi i stručni servis popravaka
- radimo procjenu nakita za osiguranja

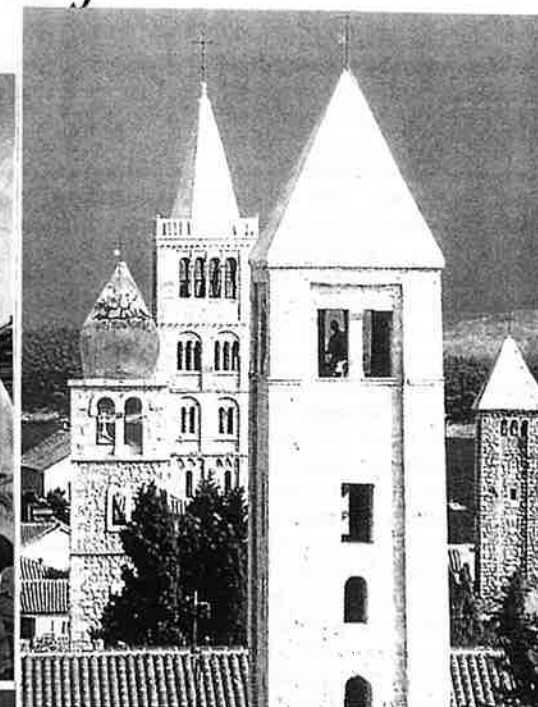
3045 SOUTHCREEK RD. UNIT #2
MISS. ON L4X 2X4 (905) 629 8415

....drugi najljepšom zemljom na svijetu....

Rastoke

Šestinska narodna nošnja

Rapski zvonici

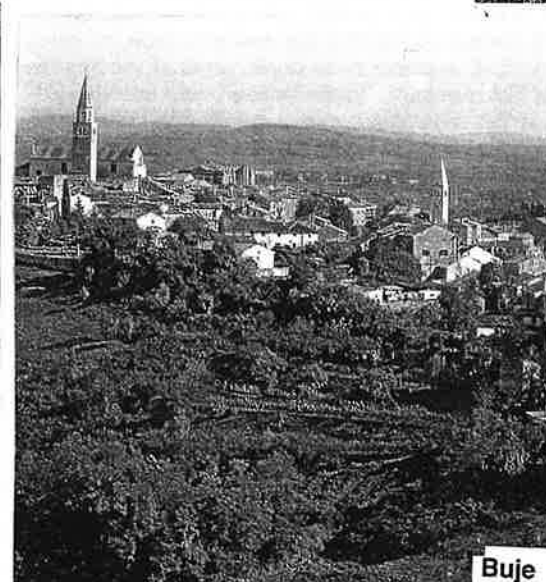
Đakovo - neoromanička trobrodna katedrala sv. Petra

Split - zvonik katedrale sv. Duje

Raspelo - simbol pokajanja

Buje

Velebit

Omiš - grad na ušću rijeke Cetine u more

Zadar - crkva sv. Donata IX. st.

Trakošćan

Komin-proštenjarska barokna crkva

Zagreb, crkva sv. Marka

Dubrovnik

Veliki Tabor

Krašić

Bjelolasica

Zagreb - "Zlatna dvorana" u Opatičkoj 10

Novi Vinodolski

Maruševac

Vijesti iz Haaga

Del Ponte sumnja u iskrenost Vlade RH da nađe Gotovinu

NEW YORK - Glavna haaška tužiteljica Carla del Ponte izvijestila je u utorak Vijeće sigurnosti UN-a da je general Ante Gotovina i dalje prepreka za potpunu suradnju Hrvatske s Haaškim sudom (ICTY) i pozvala na zadržavanje međunarodnog pritiska do njegova izručenja Sudu. - General Gotovina jedina je preostala prepreka u suradnji Hrvatske s Haaškim sudom. Čim Gotovina bude u Haagu, moći će se reći da Hrvatska zaista u potpunosti surađuje s Haaškim sudom - kazala je Del Ponte. - Ako se međunarodni pritisak u ovom slučaju smanji, to će biti primljeno kao signal da međunarodna zajednica možda više nije zainteresirana da se najviši dužnosnici, odgovorni za najteže zločine, uključujući Radovana Karadžića i Ratka Mladića, pojave pred ICTY-jem - istaknula je Del Ponte u izvješću. - Gotovina je nestao u lipnju 2001. nakon što su ga hrvatske vlasti obavijestile o zapečaćenoj optužnici, a od tada je opetovano viđan u Hrvatskoj, posljednji put ovoga ljeta - navela je tužiteljica.

Hrvatska je u proljeće ove godine očito "pojačala napore da locira i uhititi Gotovinu", ocjenjuje se u izvješću, ali se istodobno izražava sumnja u iskrenost tih napora. Izražava se sumnja u "djelotvornost tih mjera ili čak njihovu ozbiljnost", jer do sada nisu dale nikakva konkretnog rezultata, čak ni vezanog uz to nalazi li se unutar ili izvan Hrvatske.

Del Ponte je navela kako postoje snažne indikacije da Gotovina, čiji "javni image nacionalnog heroja nitko nije zanijekao", uživa "podršku dobro organizirane mreže, čiji je dio i unutar državnih struktura".

Naglašavajući kako je dovođenje Gotovine u Haag od najveće važnosti za strategiju dovršetka rada i ukupne dosege ICTY-ja, Del Ponte je navela

kako se, sve dok se to ne dogodi, može smatrati da su "mreže koje štite ratne zločince moćnije od onog dijela Vlade koji istinski želi potpunu suradnju s Tribunalom".

Spominjući Gotovinu kao jednog od trojice najtraženijih bjegunaca ICTY-ja, zajedno s Radovanom Karadžićem i Ratkom Mladićem, ona je naglasila kako će se, ako oni ne budu izručeni ICTY-ju u idućih nekoliko mjeseci, morati preispitati rokovi iz strategije dovršetka rada Suda.

Pomoćnik hrvatske ministricе pravosuđa Jakša Muljačić, zadužen za suradnju s ICTY-jem, ocijenio je da je izvješće Carle del Ponte "objektivno i u granicama očekivanoga". Po njegovim riječima, tužiteljica je "istaknula da su pojačani naponi radi lociranja i uhićenja Gotovine", te potvrdila da je Gotovina jedina preostala prepreka u suradnji. Za ocjene da Gotovina uživa podršku i dijela državnih struktura, Muljačić je rekao da ne stoji. - Siguran sam da ne uživa podršku unutar državnih struktura - rekao je.

Tužiteljica Del Ponte u izvješću je istaknula i pozitivan razvoj u slučaju Miroslava Brale Cicka, spominjući njegovu dobrovoljnu predaju i prebacivanje u Haag 12. studenoga u kontekstu "transgranične suradnje koju treba podržavati". Pomoćnik ministricе potvrdio je da su hrvatska državna tijela odigrala "pozitivnu ulogu" u rješavanju slučaja Bralo.

Del Ponte je vlasti u Srbiji i Crnoj Gori te u Republici Srpskoj osudila zbog odbijanja da uhitite haaške bjegunce, ističući da od 20 bjegunaca najmanje 10 boravi u Srbiji. Kao pozitivne primjere izdvojila je jedino izručenje Ljubiše Beare iz SiCG, te izvještaj Republike Srpske o genocidu u Srebrenici. (Večernji list 24.11.)

Žalosna sudbina arhivske građe o Domovinskom ratu

Pojava televizijske snimke generala Ante Gotovine u Kninu 6. kolovoza 1995. sa svojim suradnicima silno je uzбудila hrvatsku političku javnost. I tek sada svi se pitaju kako je moguće da tako važan videozapis o "Oluji" bude toliko godina u bunkeru, a od još neprocjenjive je važnosti za hrvatske haaške osumnjičene i optuženike. I sada opet vlada farizejstvo pa se krivci stalno traže u drugima i nitko od političara i stručnjaka ne pita se koliko je krivice na njemu osobno i strukturno.

Već je haaški proces generalu Tihomiru Blaškiću oštro upozorio na problem arhivske građe o Domovinskom ratu. Ni tada nitko nije intervenirao na stručan i zakonit način. Sve je to bila politika i politikanstvo i u tom je ozračju arhivsku građu zadesila tužna sudbina.

Haaški osumnjičeni i optuženici kao i njihovi odvjetnici nailazili su na nepremostive zapreke u traženju relevantnih dokumenata. Kako je to i danas čini se da nam može ilustrirati slučaj generala Luke Džanka. Na pitanje je li dobio traženu dokumentaciju, njegov odvjetnik Nenad Boban je odgovorio: "Mislim da su nam dali na uvid sve što su mogli pronaći. Ponavljam, drugi je problem što hrvatska država od svoga osnutka nije bila u stanju sistematizirati te dokumente, a ne da se treba putovati po cijeloj zemlji u potrazi za njima. Žalosno je da svaka bolje organizirana tvrtka ima bolje vođenje i sistematiziranu dokumentaciju od svoje države. No to je problem koji se sada na brzinu ne može riješiti."

Videozapis o sastanku generala Gotovine u Kninu prigoda je i da se plastično pokaže onima koji pokušavaju odvojiti rat u Hrvatskoj od rata hrvatskog naroda u Bosni i Hercegovini. Tako Vesna Pusić često ističe da su to dvije različite stvari i da je riječ o dvije države. Videozapis ih je debelo dezavuirao. S lijeve strane generala Gotovine bio je ministar obrane RH Herceg-Bosne Vladimir Šoljić, a do njega je sjedio general Tihomir Blaškić. što oni tu rade ako postrojbe HVO-a nisu sudjelovale u "Oluji" oslobađajući hrvatski teritorij zaposjednut od pobunjenih Srba?

Stoga je i sudbina arhivske građe Domovinskog rata u Hrvatskoj neodvojiva od sudbine iste građe Domovinskog rata u BiH. Upravo zbog te okolnosti žalosna je sudbina i arhivske građe Domovinskog rata u BiH.

A kakvo je stanje arhivske građe o Domovinskom ratu hrvatskog naroda? U obje države, dakako. Dio arhivske građe već je nepovratno nestao, grada se uništava, krade, preprodaje na crnom tržištu, s njom se manipulira, privatizira se, nitko o njoj ne vodi organiziranu i sustavnu brigu, nema središta koje bi stvaralo bazu podataka, nitko je ne skuplja niti čuva i istražuje institucionalno, ali nitko i ne potiče istraživače i nema mjesta na kojemu bi se stručno formulirali projekti oko kojih se okuplja istraživači i znanstvenici.

Mnogi, vrlo važni dokumenti istraživačima su poznati, ali nitko ne zna gdje su oni. Već dvije godine trigram za arhivom MUP-a HR Herceg-Bosne, posebno za onim dijelom koji nosi natpis "Krim. policija". Znam tko je tri velika paketa dokumenata s oznakom "Krim. policija" donio iz Mostara u

Zagreb, ali još ne znam gdje su oni. Želim istaći da imam pismene dozvole mjerodavnih odgovornih pojedinaca Hrvatske da ih pregledam i istražim, a još sam na početku.

Crno tržište arhivskom građom osobito je razvijeno u Zenici. Prodaju se po raznim cijenama pisani dokumenti, video i tonske kasete HVO-a, HR Herceg-Bosne, ali i AID-a i Armije BiH. Među njima se nerijetko podmeću i falsifikati.

U takvu kaos i vrlo složenom stanju arhivske građe haaški tribunal pokušava pisati povijest ratova na tlu bivše Jugoslavije. Ne samo da to nije kompetencija sudske vlasti nego i pitanje kako utvrđivati povijesnu istinu kada u rukama nemate važan dio arhivske građe.

Ni historiografija još ne može o genezi, uzrocima, povodima i posljedicama ratova na tlu bivše Jugoslavije donijeti svoj sud a to se usuduje haaški tribunal. U kakvim okolnostima djeluju odvjetnici haaških optuženika već smo vidjeli.

A tko je kriv za takvo stanje arhivske građe o Domovinskom ratu? Još se o tome ne čuje javno pitanje, ali se može s mnogo razloga reći da je najveći dio odgovornosti na leđima političara i nosilaca državne vlasti u proteklih deset godina. Ne mogu se od te odgovornosti izuzeti ni predsjednici država, vlada, Sabora, a svakako ne Ministarstva kulture i znanosti.

Oni nisu ništa poduzeli da se arhivsku građu prikuplja, čuva i istražuje, nisu poticali istraživače i znanstvenike da ih proučavaju.

Koliko su se neki ministri zauzimali da se nešto takvo učini pokazuje taj primjer. U Hrvatskom državnom arhivu čuva se bogat arhiv HVO-a. Bivši ravnatelj HDA je tražio novac od bivšeg ministra kulture da bi se sve te dokumente fotokopirao i tako osigurao njihovo moguće nestajanje, ali to nastojanje ostalo je bez odjeka. Zato je jedna od hrvatskih nacionalnih zadaća što prije ustanoviti centar za prikupljanje, čuvanje i proučavanje dokumenata o Domovinskom ratu. On bi morao biti i mjestom okupljanja istraživača i stručnjaka raznih profila, koji bi interdisciplinarno proučavali Domovinski rat.

Takav centar bi morao pokrenuti i biblioteku djela o povijesti Domovinskog rata.

Ne bi se smjelo više događati da strani istraživači i znanstvenici prije hrvatskih pišu knjige o hrvatskom domovinskom ratu. Stoga možemo biti zahvalni Charlesu R. Sharden, američkom vojnom povjesničaru i profesor na djelu "Muslimansko-hrvatski građanski rat u srednjoj Bosni. Vojna povijest 1992.-1994.", koje je s engleskog preveo Zoran Bošnjak, a izdao Golden marketing - Tehnička knjiga u Zagrebu (a Vjesnik ga upravo feljtonizira, op. ur.). Takvih djela potrebno je što više da bi se Domovinski rat osvijetlio sa svih strana. Ono što odmah upada u oči i površnim čitanjem te knjige može se reći da je Shrader ozbiljno uzdrmao toliku razvikanu inkriminaciju po zapovjednoj okolnosti.

Možemo to ilustrirati njegovim viđenjem i zaključcima hrvatskog zločina

nad Muslimanima u Stupnom Dolu, selu vareške općine. On o naravi toga zločina piše ovo: "Napad što je uslijedio na selo (Stupni Do) nije bila "služena" akcija HVO-a, nego su ga poduzeli pripadnici HVO-a koji su, poput Ivice Rajića, duboko ogrezli u krijumčarenju na crnom tržištu, a cilj mu je bio i "dati lekciju Muslimanima u Stupnom Dolu". Napad stoga nije bio regularno, odobreno vojno djelovanje HVO-a nego su ga počinili, pod okriljem svojih službenih funkcija i koristeći se sredstvima HVO-a pojedinci vođeni osobnim interesima i razlozima; riječ je u biti o bitci bande kriminalaca.«

Strah me je da će to djelo biti prešućivano i da se njima neće koristiti ni političari ni odvjetnici haaških optuženika.

Istodobno će novine vrvjeti proizvoljnim novinarskim tekstovima. Upravo ovih dana, i to baš u Vjesniku, napisano je o Stupnom Dolu ono što nije istina.

Navodno su "u listopadu pripadnici HVO-a iz Vareša počinili ratni zločin u Stupnom Dolu, u kojem je ubijeno 16 Bošnjaka". Doista su iz Vareša pripadnici HVO-a napali Stupni Do i počinili u njemu težak zločin, ali oni nisu bili pripadnici pukovnije "Bobovac" HVO-a Vareš nego su došli iz Kaknja i Kiseljaka na čelu s pukovnikom Ivicom Rajićem. (Ivica Milivončić, Vjesnik 14.4.2004.)

Sud plaća obranu samo trojici od 17 optuženih Hrvata iz sudske kase

Na Haaškom tribunalu vode se postupci protiv 17 Hrvata, od Tihomira Blaškića iz 1996. godine, pa do Mirka Norca, koji se pred sudskim vijećem pojavio početkom srpnja ove godine. Pitanje koje se od početka podizanja optužnica protiv Hrvata postavlja u hrvatskim medijima jest tko plaća enomne troškove njihove obrane.

Informacije o tome su bile različite, no iz službenih izvora na Tribunalu, dokumentom koji potpisuje predsjednik Udruženja branitelja ICTY-ja Joeri Maas i koji je dostavljen na uvid "Slobodnoj Dalmaciji", evidentno je da Tribunal u cijelosti podmiruje troškove odvjetnika svega trojici hrvatskih optuženika. To su Paško Ljubičić, Mladen Naletilić Tuta i Vinko Martinović Stela. Njihovi odvjetnici za sve svoje troškove novac dobivaju iz kase Haaškog suda. Inače, od 17 optuženih Hrvata, ni jednome još nije izrečena pravomoćna presuda.

Troškove pokrivaju vlade?

Paška Ljubičića, koji je u Haagu od studenog 2001. godine i kojemu još nije počelo suđenje, nego je postupak u predraspravnoj fazi, brani odvjetnik Tomislav Jonjić. Mladena Naletilića, kojemu je lani u ožujku presuđeno 20 godina zatvora, branili su Krešimir Krsnik i Christopher Meek, a sada ga, u žalbenoj fazi, brane Christopher Meek i Matthew Hennessy. Vinka Martinovića, koji je lani osuđen na 18 godina zatvora, branili su Želimir Par i Branko Šerić, a sada ga u žalbenom postupku brani samo Želimir Par.

Zašto je Tribunal preuzeo plaćanje kompletnih odvjetničkih troškova samo trojici hrvatskih optuženika? Zato što su ovi optuženici to tražili, a uvidom u njihovu imovinu utvrđeno je da su oni, kako službeno stoji u objašnjenju, "potpuno siromašni". Naime, onaj optuženik koji od Tribunala zatraži da mu se dodijeli branitelj za kojeg će Sud plaćati sve troškove, prolazi proceduru utvrđivanja imovnog stanja.

Ako se u tom postupku utvrdi da optuženik nema dovoljno novca da plaća odvjetnika, te troškove preuzima Sud. Tako je za Ljubičića, Naletilića i Martinovića Haaški sud napisao da su potpuno siromašni ("fully indigent") i plaća im obranu. Važno je napomenuti da "odvjetnik po službenoj dužnosti" na Tribunalu ne znači isto što i u Hrvatskoj - takva odvjetnika ne bira Tribunal, već optuženik, no Tribunal ga plaća.

Optuženiku Dariju Kordiću, koji je još 2001. godine nepravomoćno osuđen na 25 godina zatvora, Tribunal ne plaća branitelja. Kraj njegova je imena naznačeno da on ima novca za branitelja. Odvjetnik mu je Mitko Naumovski, a u raspravnoj fazi branila su ga još četiri strana odvjetnika.

Za razliku od Kordića, za kojeg je utvrđeno da je "imućan", puno je zanimljivija činjenica da ni Tihomir Blaškić, ni Ivan Čermak, ni Mladen Markač, ni Mirko Norac, te niti jedan od šestorice Hrvata koji su se Tribunalu predali u travnju ove godine (Prlić, Stojić, Praljak, Petković, Čorić, Pušić), nisu uopće zatražili da im branitelje plaća Haaški sud.

Naravno, postavlja se pitanje da li obranu oni sami plaćaju ili ih financira hrvatska Vlada (ili, pak, vlada BiH), jer se radi o golemim troškovima.

Ako ih, pak, financira Vlada, potpuno je nejasno zašto oni najprije nisu tražili od Tribunala da im pokrije troškove branitelja, jer oni na to traženje imaju potpuno pravo. No, ovih se deset optuženika uopće nije obratilo Sudu da im pokrije troškove branitelja (za što Tribunal ima poseban budžet).

Mario Čerkez, osuđen 2001. godine na 15 godina zatvora, prošao je proceduru utvrđivanja imovinskog stanja i Tribunal je utvrdio da je on "djelomično u potrebi", što znači da Sud njegovim braniteljima plaća dio troškova.

ŠTO SE TO DOGAĐA U HRVATSKOJ?

Zar je to moguće?!

Škare Ožbolt je jučer u Bruxellesu sudjelovala na sastanku ministara pravosuđa i unutarnjih poslova zemalja članica Europske unije i zemalja Procesu stabilizacije i pridruživanja, koji je bio posvećen borbi protiv organiziranog kriminala.

U razgovoru s novinarima Škare Ožbolt je rekla da je pozvala na suradnju sve druge zemlje u rješavanju slučaja Ante Gotovine, uključujući i francuskog kolegu kojemu bi Gotovina također trebao biti problem jer ima i francusko državljanstvo, navodi VOA. Hrvatskoj treba vjerovati, u slučaju Gotovina učinili smo sve što smo mogli, navodi VOA riječi hrvatske ministrice. Škare Ožbolt je uvjerena da će Hrvatska na sastanku na vrhu EU-a u prosincu dobiti datum početka pregovora o članstvu u Uniji, ali nije ulazila u mogućnost da točan datum prati i uvjet lociranja Gotovine, o čemu se ovih dana intenzivno špekulira u Bruxellesu, kaže VOA.

VOA navodi i informaciju da će u Bruxelles danas doputovati hrvatski ministar vanjskih poslova Miomir Žužul na razgovor s visokim predstavnikom EU-a za vanjsku politiku Javierom Solanom, a možda i još nekim visokim dužnosnicima Unije.

Glas Amerike (VOA) 3. prosinca 2004.

Čerkezovi odvjetnici su Goran Mikuličić i Božidar Kovačević. Posljednja dvojica, Ivica Rajić i Rahim Ademi zatražili su od Tribunala da im plati odvjetnike. Oni trenutačno prolaze proceduru utvrđivanja imovinskog stanja. Za obojicu je navedeno da se očekuje potvrda o njihovim imetku, nakon čega će uslijediti odluka o eventualnom plaćanju branitelja. Kako je poznato, Rajić je angažirao Željka Olujica i Doris Koštu, a Ademijev branitelj je Čedo Prodanović.

Dakle, od 17 hrvatskih optuženika, njih deset nije uopće ni tražilo da im branitelja plaća Tribunal, što je inače uobičajena procedura. U pravilima Tribunala decidirano je navedeno da "optuženi koji nemaju novca da sami plate naknadu branitelju, imaju pravo da im se dodijeli branitelj kojega plaća Međunarodni sud". Ovo pravo deseterica od 17 optuženih Hrvata nisu ni pokušala ostvariti.

Teško je pretpostaviti da su oni tolike iznose voljni plaćati iz svoga džepa. Ostaje onda nejasno zbog čega Vlada ne koristi mogućnost koju osigurava Tribunal, već godinama troši novac na odvjetnike koje bi iz namjenskog budžeta mogao plaćati Sud. "Čiji" su onda oni Hrvati koji su se obratili Sudu da im plati branitelje?

Odvjetnicima do 110 dolara po satu

Branitelji na Međunarodnom sudu u Haagu po satu su plaćeni između 80 i 110 dolara (zavisu od dužine profesionalnog iskustva branitelja). To je fiksna bruto satnica, no izdaci za njih tu tek počinju: treba platiti troškove za pribavljanje dokaza obrane i utvrđivanja činjenica, troškove angažmana savjetnika i vještaka, te posebno troškove za prijevoz i smještaj svjedoka. Odvjetnicima se plaćaju putni troškovi, sve putne takse i popratni troškovi puta.

Odvjetnici dobivaju i devizne dnevnice za sve vrijeme koje provedu u Haagu. Kada dođu na Tribunal, kao plaću dobiju fiksni paušal u iznosu od dvije tisuće USA dolara. To je samo za konzultaciju s optuženikom i prvo stupanje pred sud, a slijede spomenuti fiksni honorari po satu (najčešće sto dolara za jedan sat).

Većini optuženika Tribunal plaća branitelje, no ima i ovih, poput deseterice Hrvata, koji su našli druge izvore financiranja.

(Slobodna Dalmacija 23.7.2004.)

"HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 15. III 2004.

Hrvatska poezija za najmlađe

Milan Taritaš:

Moja domovina

Jutros mi mama reče:
Od danas ti si čak
I izvan dvorišta tvoj je dom.
Najprije ulica,
A u ulici škola,
A onda one gore i one ravni,
Rijeka Sava i Drava
i Kupa,
Sve skupa.
A kad na ljeto
Doputujemo na more,
Tu tisućljeće zore
Naše zore.
I ne zboravi još ovo sad:
Ako te netko upita za Zagreb,
Reci tad,
To hrvatski je glavni grad!

Novogodišnji vlak

Jedne noći, iznenada,
U stanicu moga grada
Na nečujan neki znak
Stigao je čudan vlak.

Kad sam bolje pogledao,
U čudu sam čitat stao.
Uzduž vlaka krupna slova:
GODINA SE VOZI NOVA.
E, pa sretna bila svima -
velikima i malenima.

Stjepan Jakševac

Pahuljice

Pahuljice lete
nosovi im dječji - mete,
a jezici dječji k tome,
a i uši, pa dabome!

Pajo Kanižaj

NAJTIŠE

Tiho je more
Kad nema bure.
Tihi su koraci
Ako se ne žure.
Tiha je kiša
Kada ne pljušti.
Tiho je lišće
Ako ne šušti.
Al' najtiša ipak
Tiša no strina,
Uvijek je, jasno,
Sama tišina.

Mladen Kušec

Zašto volim svoju baku?

Zašto volim
svoju baku
meni nije
teško reći:
ona meni
priča priče
prije nego
što ću leći.

Ona meni,
kad sam ljutit
i kad mi je
sve na putu,
priđe nježno,
blago, tiho
i jabuku
da mi žutu.

Kod mene je
ona uvijek
samo šušne l'
što u mraku...
Eto zato
jako volim
svoju baku.
Šimo Ešić

POZDRAV

Svaku večer
Ljudima oko sebe treba poželjeti
"Laku noć".
Ne zbog običaja,
Već zbog prijateljstva.
(Prijateljstvo, upamtite, ima veliku moć.)

Svako jutro
Ljudima oko sebe treba zaželjeti
"Dobro jutro",
U podne "Dobar dan"
Ne zbog običaja.
Iz običaja ne valja pljeskati
Ni dlanom o dlan.

Svakog dana
Zbog prijateljstva
Ljudima treba poželjeti nešto lijepo,
Darovati odmjeh,
Cvijeće i blage riječi,
Trebaju im pomoći
Da se približe sreći.

Mladen Kušec

Dragutin Domjanić:

Zdrava Marija

Vozi za vozom ze voz,
Cesta polahko zavija,
Stari zazvonel je zvon:
Zdrava Marija!

Svileni seno diši,
Prešli su črni oblaki,
Lepo smo spravili vse,
Doma smo taki.

Dugi taj dan je bil vruč,
Veter sad tih se zdigava,
Ziblje, nagiblje se voz,
Kak da se plava.

Žarki se zgasil dan,
Cesta v kmicu zavija,
Čas je počinut se, spat,
Zdrava Marija!

Dragutim Tadijanović:

Stope u snijegu

Sinoć sam prolazio gradskim ulicama
Svjetiljke su žuto gorjele,
I nigdje nije bilo nikoga.
Padale su sitne zvijezdice:
Bijeli snjegovi.

Prolazio sam, sinoć, gradskim ulicama.
Snjegovi su stope moje posipali,
Zasipali, tiho.

Ja volim ići snježnim ulicama,
Kad gore plinske svjetiljke
I hladna svjetlost pada na snijeg suh.

Jutros je bio trag mojih stopa okrenut:
Kako se kući vraća.

I nezasut.

Grga Rupčić:

Breze moga oca

Oče moj,
breze
što si ih posadio
u dnu naše njive
eno stasale
kao djevojke za udaju.

Bijeje im se vjenčаницe
poput ivanjskih noći
prepunih mjesecine.

Prozračne im krošnje istkane
od mojih i tvojih najljepših snova.

Oče moj, one me ljepotom mame
i ja ne mogu odoljeti
da ih ne zagrlim
za tebe
i za sebe.

..... narod se pozna po jeziku, kao ptica po glasu.

Stjepan Radić

Drago Ivanišević, pjesnik

Drago Ivanišević je rođen u Trsu 10. veljače, a umro 1981. u Zagrebu. Roditelji su mu Poljičani. Djetinjstvo i prvu mladost proživio je u Trstu, Bosni i Hercegovini. Proveo je više godina na naukama (jezikoslovlje, usporedna povijest književnosti, umjetnost i kazalište) u Parizu, Firenzi i Padovi; u Padovi je doktorirao, a spremio je doktorski rad za Sorbonnu. Godine 1933. ušao je u državnu nastavničku službu, a 1939. postao je dramaturgom Hrvatskog narodnog kazališta u Zagrebu, pa preuzima vodstvo Glumačke škole, koju je te godine osnovao intendant Julije Benešić. ("Između dva rata", novija hrvatska lirika, Zagreb 1942.) Godine 1944. postaje upraviteljem Centralne kazališne družine pri ZAVNOH-u, od 1945. direktor Glumačke škole, a od 1950. predavač na Akademiji za kazališnu umjetnost. Uređivao časopis "Teatar".

Poezija je najvredniji dio njegova opusa. Razvija se pod utjecajem europske avangardne lirike i piše stihove koji se odlikuju neobičnim metaforama, sugestivnim nadrealističkim slikama i usporedbama ("Zemlja pod nogama" 1940, "Srž" 1961, Igra bogova ili pustinja ljubavi", 1967 itd). Pjeva o apokaliptičnim zbivanjima u suvremenom svijetu, o logorima, bojištima, smrti, dehumanizaciji. Pjesme iz zbirke "Jubav", 1960, pisane su čakavskim idionom i reminiscencijama iz djetinjstva. Prevodio je sa talijanskog, španjolskog i francuskog. Godine 1969. dobio je nagradu "Ivan Goran Kovačić".

(Hrvatski leksikon)

HRVATSKA

...Ni brda nisu,
Ni doline, ni rijeke, ni more,
Ni oblaci nisu,
Ni kiša ni snijeg nije
Moja Hrvatska....
Jer Hrvatska nije zemlja, kamen, voda,
Hrvatska je riječ koju naučih od majke
I ono u riječi mnogo dublje od riječi:
I ono dublje s Hrvatskom me veže,
S Hrvatskom Hrvata,
S patnjama njenim,
Sa smijehom i nadom, s ljudima me veže,
Te ja kao Hrvat brat sam sviju ljudi.
I kud god idem sa mnom je Hrvatska!
(Drago Ivanišević)

Hrvatsko slikarstvo

"Smrt Matije Gupca", Oton Iveković, 1921.

Oton Iveković, slikar (Klanjec 17.V.1869. - Zagreb, 4.VII. 1939.). U Zagrebu uči kod Hafnera i F. Quiquereaa, a zatim kod J.W. Klausena, slikara zagrebačke katedrale. Školovanje nastavlja u Beču 1886., a potom i u Münchenu. Od 1894. učitelj crtanja na zagrebačkoj realnoj gimnaziji, od 1895. na Obrtničkoj školi, a od 1908. na Umjetničkoj akademiji. Putovao je po domovini, Italiji, Njemačkoj. Radi i u atelieru V. Bukovca. Do I. Svjetskog rata bavio se pedagoškim radom, a u vrijeme rata slika na bojištima. Potkraj rata povukao se u Veliki Tabor. Pretežito se inspirirao nacionalnim i povijesnim temama izradivši niz slika povijesnih događaja s pomno studiranim nacionalnim nošnjama (npr. Provala Nikole Zrinskog iz Sigeta, Smrt Petra Svačića, Krunidba kralja Tomislava. Smaknuće Matije Gupca). Mnoge su mu slike reproducirane tehnikom oleografije. Ivekovićovo slikarstvo je akademsko, ali s puno domoljubnog zanosa. Radi skice i akvarele sa putovanja: hrv. stari gradovi, iz Amerike, s Velebita (1912.). Bavio se i publicistikom pišuće putopise i uspomene u kojima se očituje njegov polemički duh. Oslikao je i više crkava (Isusovačka crkva u Sarajevu, Sv. Križ u Križevcima). Radio je ilustracije knjiga te kostimografiju, a najviše uspjeha postiže žanr slikama (Predstraža na Kordunu, Predvečerje, Mlin na Sutli) i pejzažima (Zima, Zima u Zagrebu).

(Hrvatski leksikon)

Moj did

Moj se did sa zvizdan družija,
sa suncen i sa misecon,
moj se did družija sa tovaron,
sa zmijon i s kozon se družija,
moj se did s kišon družija,
sa svakin vitron, s mrazon i sa zvirima.
Jerbo se moj did o' ditinstva,
o' ditinstva vas zemlji naminija.
i ka' je bos na ledini zauvik zanimija,
baba moja, s očima o' jastreba,
baba moja ni mogla raspoznat nikako
njegove noge meu žilan o' masline.

I tako je did moj uza Boga sta.

Rječnik:

Did - djed; sa zvizdan; sa zvjezdama;
družija - prijateljstvo; misecon - mjesecom;
s tovaron - s magarcem; s kišon - sa kišom;
vitron - vjetrom; o' ditinstva - od djetinjstva;
vas - sav; naminija - namjenio, predao;
zanimija - zanijemio; s očiman - s očima,
meu- među, između; žilan - žilama;
sta- stao

Svetkovina lutaka

Drugovanje tvojih sjetnih ruku s mojim kosama
Neumorno bakanje utmulih glasova
I kucaj, plahi kucaj našega srca
Radost što na tvom čelu bje jedna žilica
(Miriše more pred kućom i kucaju raci
Noć bere grozdove zvijezda)
Prstima ko dahom zaklapaš mi oči
Nas nosi san

Za volan bez kapi alkohola

ZAGREB - Zastupnici Hrvatskog sabora, poglavito saborske većine, uspjeli su u četvrtak prije ponoći i isteka zadnjeg dana zasjedanja pred ljetnu stanku obaviti planirano - "u pet do dvanaest" izglasan je i Vladin rebalans državnog proračuna za ovu godinu i novi Zakon o sigurnosti prometa na cestama zahvaljujući kojem vozači ubuduće neće smjeti za volan popiju li makar jednu čašu piva ili bevande.

Baš se glasovanje o Zakonu o sigurnosti prometa čekalo s iznimnom pozomošću s obzirom na to da se do zadnjeg trena nije znalo hoće li premijer Sanader inzistirati na nula promila, odnosno kažnjavanju vozača i s najmanjom koncentracijom alkohola u krvi, ili će (i) pak popustiti traženju dijela svojih, HDZ-ovih zastupnika (Jozo Topić, Mato Štimac, Branimir Pasecky, Franjo Arapović), koji su dan ranije podnijeli amandman u kojem traže da se kažnjava koncentracija veća od 0,3 promila alkohola u krvi. U konačnici, premijer je uspio uvjeriti zastupnike HDZ-a u potrebu najstrožeg kažnjavanja i tzv. nulte tolerancije, HDZ-ova četvorka je od amandmana odustala, a vozačima ostaje izbor da se do 20. kolovoza, kada bi prema nekim najavama zakon trebao stupiti na snagu, odluče - ili voziti pa ne piti, ili piti pa se kanići volana. Takvom raspletu prethodila je demonstracija nezadovoljstva HSS-ovih zastupnika koji su tražili da granica za kažnjavanje ostane 0,5 promila. Pozivanje na riječi hadezeovca Jamjaka kako je u Zagorju u zraku 0,5 promila alkohola, tvrdnje da se ovime čini nemjerljiva šteta hrvatskom turizmu i da se i neka jela s vinom kuhaju, ostale su bez ikakva odjeka među

NEKRETNINE:

Jadranski otoci strancima više nisu zanimljivi

Zanimanje stranaca za kupnju nekretnina uz jadransku obalu sve je manje, a osobito za kupnju otoka, tvrde u agencijama koje posreduju u prometu nekretnina. Razloga je više, tvrde posrednici. Po nekima to su ponajprije previsoke cijene.

Dosegle su razinu onih u Španjolskoj i Grčkoj, a za razliku od nekretnina u tim zemljama, cijena većine naših određena je prema kriteriju ljepote netaknute prirode, a ne prema komforu koji omogućuju prateći sadržaji u okolici i razvijena komunalna infrastruktura. Po drugima, interes je pao jer ponuda više nije u skladu s potražnjom. Stranci najčešće u Hrvatskoj žele manju nekretninu uz more, autentične arhitekture i po mogućnosti na velikoj parceli. No, takvih je nekretnina ostalo malo, čak i u Istri, gdje ih je bilo najviše.

Stranci rasplamsali maštu

Splasnulo je i zanimanje za zemljišta, tvrdi Ivan Polić, vlasnik agencije "Berlin Immobilien" iz Opatije, jer stranci se neće upustiti u rizik kupovanja zemljišta kad se još ne zna što se, kako i gdje smije graditi. Plaši ih nesigurnost ulaganja i zbog naših nesređenih zemljišnih knjiga, a na odluku o kupnji nekretnine u Hrvatskoj bitno utječu i naše društveno-političke prilike.

Stranci i te kako prate događaje u našoj zemlji i znaju sve što se zbiva, pa i za afere koje im ne ulijevaju povjerenje u sigurnu kupnju. Osim toga, Hrvatsku obilaze i strani posrednici, šire loše informacije o našim agencijama ne bi li sebi priskrbili više prometa tvrdi I. Polić.

Zanimanje za kupnju otoka rasplamsalo je, pak, maštu o navali stranaca i izazvalo strah od brze rasprodaje najvrednijih hrvatskih prirodnih i turističkih resursa. Istina je, međutim, da su prodana samo dva otočića Smokvica kraj Primoštena i Krknjaš kraj Trogira, svaki površine oko 35.000 četvornih metara. Vlasnici su za svakog dobili oko 1,2 milijuna eura, a nisu ih kupili stranci, već dva domaća poduzeća.

Kupaca uopće nema. Od ljeta nismo dobili nijedan upit o mogućnosti kupnje. U svibnju smo imali kupca iz Engleske za otok Gustac, nedaleko od Komata, od 182.500 kvadrata, za koji su četiri vlasnika tražila milijun eura. Gotovo smo završili zakonsku proceduru, ali je kupac odustao kaže Jasminka Biliškov iz agencije "Biliškov nekretnine".

Suprotno uvjerenju da su naši ljudi krenuli masovno rasprodavati svoju djedovinu, što se u javnosti pokušalo prikazati i, blago rečeno, nedomoljubnim činom, ponuda baš i nije fascinantna pet, šest otoka. Ljudi takvu imovinu nerado prodaju, ističe J. Biliškov, najčešće kad ih na to prisili neki veliki egzistencijalni problem. Primjerice, prijašnji vlasnik Smokvice glavninu je novca potrošio na liječenje člana obitelji od karcinoma.

Unatoč tome "rasprodaja" hrvatske imovine strancima digla je veliku buku. HSP se, primjerice, zauzeo za donošenje posebnog zakona o zabrani prodaje strancima. Ministarstvo mora, turizma, prometa i razvitka u travnju je

saborskom većinom.

Rebalans državnog proračuna saborska većina je izglasala nakon što je Vlada odbila svih 110 oporbenih amandmana, od kojih su većinu zajednički, prvi put nakon parlamentarnih izbora, podnijeli klubovi HSS-a i SDP-a. Prihvaćena su zato četiri Vladina amandmana, pa i onaj kojim je Vlada Ustavnom sudu povećala sredstva za 1,4 milijuna kuna, a u istom iznosu smanjila tekuću proračunsku zalihu. Oporbenjaci su se, pak svjesni kako su male šanse da im ijedan amandman prođe Vladino sito i rešet, o amandmanima izjašnjavali dižući tablice s jasno izraženim stavom i apelom: "Podržimo Hrvatsku(o) gospodarstvo". Nije pomoglo.

"Obično bacanje magle. Ostvarit će se kad na vrbi rodi grožđe." Ovo su samo neki od izraza kojima je saborska oporba ocijenila Vladin Prijedlog zakona o provođenju odluke Ustavnog suda iz svibnja 1998. godine kojim Vlada predlaže povrat duga umirovljenicima osnivanjem fonda. No, Zakon je ipak usvojen, jednako kao i izmjene Kaznenog i Prekršajnog zakona. Također je usvojen i zakon koji regulira sudjelovanje hrvatskih vojnika u mirovnim misijama u svijetu.

Time je sjednica bila okončana, a predsjednik Sabora Vladimir Šeks za iza ponoći je sazvao izvanrednu sjednicu na kojoj se glasovalo i o preostalim zakonskim prijedlozima o kojima se raspravljalo prethodnih dana.

Sabor sa zasjedanjem nastavlja na jesen. (Hina)

predložilo izmjene i dopune Zakona o otocima. Prema tim izmjenama, prodaja zemljišta na otocima ograničila bi se pravom prvokupa, što znači da bi vlasnik zemlju koju želi prodati trebao najprije ponuditi državi, županiji i gradu, pa ako oni ne pokažu zanimanje, tada bi je mogao prodati na tržištu bilo kojem kupcu. Dakako, za to je u državnom proračunu trebalo osigurati novac.

Prijedlog je došao do Koordinacije Vladinih tijela i na tome je ostalo. U Kalmetinu su ministarstvu stoga bili iznenađeni što se ograničena prodaja predlaže Zakonom o zaštiti prirode za koji je mjerodavno Ministarstvo kulture, a da ih prije toga nitko ništa o tome nije pitao, niti se s njima konzultirao.

Ograničenja bila i ostala

Činjenica je, međutim, da se u tom segmentu ništa nije promijenilo od 1994. godine! U tadašnjem Zakonu o zaštiti prirode prvokup je bio obavezan za sve nekretnine unutar nacionalnih parkova i parkova prirode, dok su vlasništvo na njima i u svim ostalim zaštićenim dijelovima prirode mogli stjecati samo domaći kupci, a stranci samo uz uvjet reciprociteta. Iste odredbe ostale su i u noveliranom zakonu iz 2003., s tim što se pravo prvokupa proširilo na sva zaštićena područja. Najnovijom izmjenom, pak, ta su područja taksativno pobrojena, te je naglašenije da vlasništvo ne mogu stjecati stranci "osim ako međunarodnim ugovorom to nije drukčije određeno", što će reći da kao i dosad ostaje uvjet reciprociteta koji Hrvatska ima s Njemačkom, Francuskom, Španjolskom, Austrijom, Mađarskom, Grčkom, Velikom Britanijom, Irskom, Nizozemskom, Belgijom, Švedskom, SAD-om, Kanadom i Australijom. S BiH se reciprocitet utvrđuje uzajmano ovisno o entitetu, Švicarci, Slovaci i Makedonci mogu kupovati nekretnine ako su stalno nastanjeni, Poljaci neograničeno mogu kupovati stanove, a veće nekretnine samo ako su trajno nastanjeni. Odnos s Rusijom nije dokraja definiran, a reciprocitet nije ugovoren s Italijom, Slovenijom, te Srbijom i Crnom Gorom. No prema Sporazumu o stabilizaciji i pridruživanju EU, pravo stjecanja nekretnina morat će se u četiri godine omogućiti svim stanovnicima EU.

Osim za nekretnine u zaštićenim prirodnim cjelinama, sve to vrijeme i za zaštićene urbane cjeline gdje je uistinu bilo navale stranaca. No, država se nija odazvala ni na jednu ponudu prvokupa.

Prodavali smo kuće u Dubrovniku, Trogiru, Kaštelima..., nudili ih državi, županiji i gradu, ali je njihov odgovor uvijek bio negativan, a za otok Gustac, koji smo u svibnju ponudili Državnom uredu za upravljanje imovinom, do danas nismo dobili odgovor ističe J. Biliškov.

Država očito nema ili interesa, ili novca. No, pitanje je jesu li ograničenja u prodaji uopće potrebna. Donese li država dobre i stimulative propise o upravljanju i ponašanju na zaštićenoj imovini, koji će se potom strogo provoditi, svejedno je hoće li kuća, zemljište ili cijeli otok biti u vlasništvu Štefa ili Hansa. (Večernji list 26.11)

Zapošljavanje Vlada prihvatila Nacionalni plan po uzoru na zemlje Europske unije Kazne za tvrtke koje otpuste starije radnike

Želimo pomoći da rad bude isplativiji nego što je danas, rekao je premijer Ivo Sanader komentirajući prijedlog Nacionalnog akcijskog plana zapošljavanja od 2005. do 2008. godine, koji je Vlada jučer prihvatila. Šef Vlade upućuje mjerodavne ministra i Vladine službe da provedbenim mjerama idu prema tome da se "rad učini privlačnijim, a da se smanji broj siromašnih radnika".

Isplatiti rad

Želimo jače poduzetništvo, ali i veću isplativost rada, rekao je premijer o Vladinu planu u kojem Hrvatska prvi put donosi plan zapošljavanja prema deset smjernica Europske unije. Jedna od tih smjernica govori i o promicanju aktivnog starenja.

Tvrtkama koje budu u većem broju otpuštale starije radnike bit će uvedene, stoji u programu, kazne u obliku plaćanja dijela mjesečne naknade za nezaposlene kao u Francuskoj i Austriji. Prikupljeni bi se novac mogao upotrijebiti za posebne programe zapošljavanja starijih osoba ili se jednostavno doznačiti poslodavcima koji zadržavaju starije radnike. Predložene mjere moraju se razraditi u idućih 60 dana. Zasad se još ne zna na koju bi se životnu dob uvodile kazne za otkaze, koliko bi radnika poslodavac smio otpustiti da izbjegne kaznu, kao ni to kolika bi novčana kazna bila. Bernard Jakelić, zamjenik ravnatelja Hrvatske udruge poslodavaca, tvrdi da je Vladin

Usprkos svemu, dobra godina za umirovljenike

ZAGREB - Iako su s premijerom Sanaderom kao predsjednikom HDZ-a početkom siječnja potpisali postizbomi obećavajući sporazum, gotovo za svaki pomak nabolje koji se odnosi na standard umirovljenika predstavnici umirovljeničkih udruga morali su ratovati s Vladom. Dijelom, vjerojatno, zbog toga što taj premijerov potpis niže administrativne strukture nisu shvatile kao obvezujuću za to da se doista uhvate u koštac s rješavanjem problema, ali dijelom zasigurno i zbog toga što je matematika naknadno pokazala da za dobar dio točaka u sporazumu nema novca. Unatoč tome, prva godina mandata Sanaderove Vlade za umirovljenike završava dobro, iako je to teško argumentirati. Naime, prosječna mirovina povećala se za oko stotinu kuna, ali oko 650.000 umirovljenika i dalje ima mirovinu ispod prosjeka, odnosno ispod 1850 kuna. U pozitivne pomake, ipak, treba ubrojati činjenicu da je početkom godine, u travnju, nekadašnji dodatak od 100 kuna i šest posto uključen u mirovine. Time je povećana osnovica za njihovo usklađivanje. Istodobno, povećani su i cenzusi za oslobađanje umirovljenika od participacije u zdravstvu, kako im se to povećanje mirovina ne bi "obilo o glavu".

Nakon prvog, siječanskog usklađivanja, koje je provedeno po staroj formuli (polovica stope rasta plaća i troškova života), Vlada je u djelo provela i drugu točku sporazuma: izmjenama Zakona o mirovinskom osiguranju u praksu je uvedeno usklađivanje mirovina s plaćama, koje je do sada u pravilu bilo povoljnije za umirovljenike. O tome svjedoči i teška bitka koja se oko te formule vodila u kolovozu, kad je Vlada, zbog nedostatka novca u proračunu, pokušala "prgurati" usklađivanje s realnim, umjesto s nominalnim rastom plaća. Umjesto četiri posto rasta, umirovljenici su tada trebali dobiti samo 2,3 posto, ali - Vlada je popustila. Da je to veliki problem za državnu blagajnu pokazali su i naknadni pokušaji ministra Šukera da povede razgovor s predstavnicima umirovljenika o budućem usklađivanju mirovina,

Izvoz u deset mjeseci porastao 14,4 posto, uvoz 5,8 posto

ZAGREB - Hrvatska je u deset mjeseci ove godine izvezla robu u vrijednosti od 39,64 milijarde kuna, što je 14,4 posto više nego u isto vrijeme lani, dok je uvoz rastao po stopi od 5,8 posto i iznosio je 82,39 milijardi kuna, privremeni su podaci Državnog zavoda za statistiku.

U deset mjeseci ove godine zabilježen je deficit robne razmjene od 42,75 milijardi kuna, a pokrivenost uvoza izvozom bila je 48,1 posto.

Izražen u dolarima, izvoz je u deset mjeseci ove godine iznosio 6,5 milijardi dolara, što je 26,5 posto više nego u istom razdoblju lani, dok je uvoz porastao 17,1 posto, na 13,5 milijardi dolara. Deficit u robnoj razmjeni iznosio je nešto više od sedam milijardi USD, što je 9,5 posto više nego u deset mjeseci lani.

Najznačajniji izvoznik i dalje je brodogradnja, s izvozom od 948,7 milijuna USD u deset mjeseci, što je 30,1 posto više nego u istom razdoblju lani.

Najznačajniji vanjskotrgovinski partner Hrvatske su zemlje EU u koje je u deset mjeseci izvezeno robu u vrijednosti od 4,2 milijarde dolara, ili 21,6 posto više nego u isto vrijeme lani, a uvoz iz tih zemalja iznosio je 9,4 milijarde USD, ili 13,3 posto više.

Vjesnik 1. prosinca 2004.)

program zapošljavanja u iduće tri godine poprilično idealističan.

Predložene su mjere koje ne mogu funkcionirati ni u jačem i razvijenijem gospodarskom sustavu od našega. Kazne za poslodavce koji bi otpuštali starije od 50 godina nisu dobar pristup rješavanju problema starije radno aktivne populacije - istaknuo je Jakelić te dodao da će se poslodavci protiviti bilo kakvoj intervenciji države u sustav ugovornih odnosa između radnika i poslodavca.

Svaki poslodavac mora imati pravo procjene koliko mu i kakvih radnika treba. Intervencija s bilo koje strane nije dobra, a pitanje je i tko će procjenjivati u kojem su slučaju otkazi opravdani, a u kojem nisu - ističe Jakelić i najavljuje oštru raspravu dođe li bilo kakav takav zakonski prijedlog na dnevni red.

To je zavaravanje

Sindikalc Boris Kunst kaže da će sindikati podržati kažnjavanje poslodavaca koji otpuštaju starije radnike, ali i on je uvjeren da je tu više riječ o zavaravanju. "Ne vjerujem da će se spriječiti otpuštanje starijih radnika niti da će taj prijedlog zaživjeti u praksi", uvjeren je Kunst.

U Vladinu programu stoji da će javne službe dopustiti nastavak rada i nakon zakonski određene dobi za odlazak u mirovinu, ako radnik nastavi zadovoljavajuće obavljati svoje zadatke. (Večernji list 02.12.2004)

odnosno o mogućnosti da se one ubuduće ipak usklađuju s realnim rastom plaća, ali ni to nije prošlo. Premijer je, očito, svoj potpis na sporazum s Hrvatskom strankom umirovljenika shvatio vrlo ozbiljno, i to unatoč protivljenju MMF-a i Svjetske banke.

O spremnosti da se veći dio sporazuma ipak provede u djelo svjedoče i pregovori te sve dosad učinjeno na povratu duga umirovljenicima, ma koliko se neki trudili predstaviti to u drugom svjetlu. Temelji za povrat duga Čudareni« su polovicom ljeta, kada je Sabor usvojio Zakon o provođenju Odluke Ustavnoga suda. Tim je Zakonom propisano da bi do polovice 2005. godine trebao profunkcionirati fond s državnim dionicama i imovinom putem kojega bi se umirovljenicima vratio dug. Razgovori u vezi toga čime napuniti fond, doduše, poprilično su se oduljili, pa su se počele javljati i sumnje u to da Vlada odustaje od te obaveze, ali premijer je, opet, odigrao završni potez. Prije mjesec otprilike dvadesetak dana osobno je umirovljenicima dostavio popis dionica vrijednih oko 4,5 milijarde kuna koje Vlada nudi za povrat duga. Također, osobno je prihvatio popis državne imovine koju u tom fondu žele umirovljenici, o čemu bi se Vlada trebala očitovati ovih dana.

(Vjesnik 1. prosinca 2004.)

Umirovljenicima povrat duga od 2007. do 2011.

ZAGREB - Prema prijedlogu za rješavanje duga umirovljenicima po odluci Ustavnog suda, koji je Hrvatska stranka umirovljenika nedavno poslala Vladi, umirovljenici bi pravo na povrat duga u gotovini mogli koristiti od srpnja 2007. godine. Pravo na povrat duga među prvim bi imali stariji umirovljenici i oni s najnižim mirovinama. Nakon toga, dug bi se postupno vraćao i ostalima, s tim da se predviđa da bi obeštećenje trajalo do 2011. godine.

HSU traži da Vlada proširi paket dionica koje trebaju ući u povrat duga, odnosno da se, uz 64 dionice koje su umirovljenici već prihvatili, u fond uključe i cjelokupni državni portfelj Jadranskog naftovoda, Hrvatske poštanske banke i 25 posto plus jedna dionica Croatia osiguranja. (Hina)

Aktivno starenje još nije prioritet

Države EU obvezale su se da će do 2010. godine potruditi da radnici ostanu zaposleni do 65 godina života. U vrijeme visoke nezaposlenosti promoviranje aktivnog starenja možda nije prioritet u Hrvatskoj, stoji u Vladinu programu, ali potrebno je zaustaviti praksu preuranjena slanja u mirovinu. Vlada će stoga poticati postupan prijelaz. U Hrvatskoj će poslije 2007. godine muškarci moći ići u starosnu mirovinu sa 65, a žene sa 60 godina. Razmišlja se o tome da se izjednače uvjeti umirovljenja za žene i muškarce od 2009. do 2018.

Iznad 50.210 tisuća zaposlenih

U Hrvatskoj je zaposleno oko 210 tisuća radnika starijih od 50 godina, a na burzi je i oko 65 tisuća nezaposlenih te životne dobi. Vlada najavljuje da će preko Zavoda za zapošljavanje ojačati programe kojima se potiče zapošljavanje starijih nezaposlenih, a osmišljavanje sustava kazni za otkaze iznad 50. prepušta se stručnjacima i socijalnim partnerima unutar Gospodarsko-socijalnog vijeća. (Večernji list 2.12.)

Veliki gubitak za hrvatsku glazbu

NAKON SRČANOG I MOŽDANOG UDARA Umro skladatelj Zdenko Runjić

SPLIT - Umro je Zdenko Runjić. Samo dan nakon svog 62. rođendana. Srce legendarnog splitskog skladatelja nije izdržalo. Nakon infarkta početkom prošlog mjeseca, Runjić je hospitaliziran u splitskoj Kliničkoj bolnici. Tretman je kao nuspojavu izazvao moždani udar, a potom se razvila i upala pluća. Bila mu je oduzeta desna strana.

Prognoze nisu bile obećavajuće. Runjić je već preživio jedan infarkt, no nije se ostavio starih navika, a ni posla. Stanje mu se ipak donekle stabiliziralo, dovoljno da ga 5. listopada prebace na oporavak u Specijalnu bolnicu za rehabilitaciju u Krapinskim toplicama. Odmah su ga smjestili u Jedinicu intenzivnog liječenja zbog pogoršanja općeg stanja i kliničke slike. Tijek liječenja je, navode voditelj Odjela dr. Duško Cerovec i internist dr. Nedjeljko Ciglenički, proticao uredno uz zadovoljavajuću oporavak i sanaciju stanja. No, jučer u 11.21 dolazi do naglog gubitka svijesti, zastoja rada srca i prestanka disanja. Svi postupci ožaljavanja bili su bezuspješni, a smrt je utvrđena u 12.53. Uzrok je vjerojatno ponovljeni moždani udar.

U SPLITSKOM HNK-u KOMEMORACIJA U POVODU SMRTI ZDENKA RUNJIĆA

ADIO, MAESTRO

Nаш prijatelj sada je stigao na vrh svoje životne skalnade. Sada nas Zdenko gleda s one najviše skale. U njegovom pogledu zrcali se more, nižu se otoci, bijele se gradovi, krikom nas nadlijeću galebovi i čuti ljubav prijatelja

SPLIT - Stotine prijatelja, suradnika i poštovatelja djela prerano preminuloga splitskog glazbenog doajena Zdenka Runjića ispunile su u rano subotnje poslijepodne gledalište HNK Split, gdje je održana komemoracija u organizaciji Hrvatskog društva skladatelja i Hrvatske glazbene unije.

Runjićev odlazak duboko je potresao ne samo Split nego i čitavu Hrvatsku; skladatelju čije su pjesme pune Mediterana odavno osvojile i slušatelje udaljene od Dalmacije, došli su odati posljednju počast mnogi njegovi poštovatelji iz svih krajeva zemlje.

Uz Runjićevu obitelj, prijatelje i poznanike, kolege skladatelje i pjevače koji su desetljećima izvodili njegove hitove, još jednom se okupila njegova vjerna publika svih naraštaja. Neki od njih nisu se ni rodili u vrijeme kada su Runjićeve pjesme odnosile nagrade na svim festivalima, ali su ih kasnije upoznali i postale su dio njihove svakodnevice. Oni nešto stariji prisjetili su se i u ovoj prilici skladbi koje su obilježile njihovu mladost, uz koje su odrastali, voljeli, slavili, pirovali opraštali se i sastajali. I u Splitu, na njihovu ishodištu, ali i u Zagrebu i drugim gradovima gdje su donosile mirise mora i dardina, i krik galeba, i svjetlost sunčanih fontana.

Svečani interijer HNK-a Split ispunili su instrumentalni Runjićevih pjesama, a potom i stihovi pjesme Testamentum Ljube Stipišića, koju je govorio Josip Genda, te klapska pjesma Samo moru virujen, u izvedbi klape Puntari iz Omiša. Jakša Fiamengo, koji je vodio komemorativni program, pokojnog je prijatelja i suradnika predstavio kao jednog od najvećih i najplodnijih autora hrvatske glazbene scene: "Naš prijatelj je sada stigao na vrh svoje životne skalnade. Sada nas Zdenko gleda s one najviše skale. U njegovom pogledu zrcali se more, nižu se otoci, bijele se gradovi, krikom nas nadlijeću galebovi i čuti ljubav prijatelja. A biti njegov prijatelj znači biti prijatelj i pjesmama i njemu." Na pozornici splitskog teatra s Runjićem su se oprostili i Hrvoje Hegedušić u ime Društva hrvatskih skladatelja, Paolo Sfeci u ime Hrvatske glazbene unije i Vinko Grgin u ime Hrvatske televizije, dok su u ime Splitsko-dalmatinske županije i Grada nastupili čelni ljudi institucija, redom, Krno Peronja i Miroslav Bulčić.

"Onaj tko se čuti Splitčaninom zauvijek je dužan gradu pod zvonikom svetoga Dujе i Marjanom uzvratiti ljubav koju mu pruža svojom ljepotom, starinom, svjetlošću života i dubinom duhovnog govora. Dubok je zdenac splitske baštine, a iz njega je Zdenko znao ubirati inspiraciju za neprolazne vrijednosti. Mjuzikl Grgur, koji je gotovo sasvim priveo kraju, pokazat će tu vezu u premijeri, na žalost bez Runjićeve nazočnosti.

No, bit će Zdenko s nama jer je toliko svom gradu dao da bi od njega tako lako odustao", nakon završnih riječi Jakše Fiamenga, klape Puntari otpjevala je pjesmu Moja jube, isprativši tužan skup prema Lovrincu, gdje je održan pogreb splitskog skladatelja Zdenka Runjića.

Slobodna Dalmacija, 31.10. i 1.11. 2004.

Runjića je teška bolest prekinula u dovršavanju dugo očekivanog mjuzikla "Grgur", koji se trebao praižvesti na proljeće za iduću feštu Svetoga Dujma, zaštitnika grada Splita. Do posljednjeg trenutka, Runjić je zračio neiscrpnom energijom, na kojoj bi mu mogle pozavidjeti i mnoge mlade kolege. Svojim notama ispisao je povijest domaće pop glazbe s dalmatinskim štihom. Po "Galebu" i drugim uspješnicama pamtit će ga mnogi. Bio je i vrlo uspješan menadžer i organizator.

Sa svojom kućom "Skalinada" sačuvao je reputaciju Splitskog festivala, kojeg je unatoč prkosu gradskih vlasti tijekom 90 - ih uspješno priređivao na Jadranovom bazenu na Zvončacu. Nastupala je tu krema domaćih glazbenika, a hitove je prigrllila publika. Festival je konačno Runjić i vratio na izvorno mjesto, na splitske Prokurative, te pokazao da ga još nije napustio nos za mlade talente. Cili je Split vijest o Zdenkovoj smrti zavila u cmo. Kao nitko živio je duh dalmatinskog podneblja i znao ga pretočiti u glazbu. Tu mu nije bilo ravnog. (Večernji list 27.10)

Dalmatinske suze

Lipa si zemljo moja,
ma za me kruva nimaš...
Doli za mulon je leut,
već jedra diže...

Zato mi vaja partit,
da nikog svoga niman,
Ostavit vesla na žalu
i prazne mriže....

Zbogon tebi moje plavo more,
nek te jubi galeb bili!
Zbogon klapo, zbogon lipe zore
kad smo skupa sritni bili!

Pivam ti pismu
Ka suzu za oproštaj,
pismu za oproštaj!

Ostavjan jubav moju,
o njoj mi piši mati,
Da li je usnila sriću
Il' za mnom pati.

Zbogon tebi moje plavo more,
nek te jubi galeb bili!
Zbogon klapo, zbogon lipe zore
kas smo skupa sritni bili!

Rasula se bilin sviton
ova duša dalmatinska,
pa je niko skupit neće -
samo pisma kad poteče.

Gorka si zemljo moja,
ma za me druge nima....

Zbogon tebi moje plavo more -
nek te jubi galeb bili!
Zbogon klapo, zbogon lipe zore
kad smo skupa sritni bili!

Zdenko Runjić

ADIO, MAESTRO.....

Matko Peić:

Nije sva Slavonija ravna

Slavonija je jedna od najvećih hrvatskih pokrajina. Nažalost, malo ljudi zna

nešto više o njoj. To se najbolje vidi kad neki zlobnik želi "naslikati" njezinu zemlju i ljude, a otprilike ovako iskrasno slovida, to ti je ravnic! Do dosade sve je ravno! Ničeg. Lijevo kukuruz, desno žito! Uz cestu s jedne strane dudovi i guske, a s druge strane orasi i svinje. I to tako od Ilove do Vuke - u beskonačnost. A ljudi? Brate, ti samo jedu slaninu i piju rakiju. Oblače se šareno, plešu kolo. Dobročudni su....

Ne bih želio održati predavanje o svom užem zavičaju, ali moram reći: ako ista

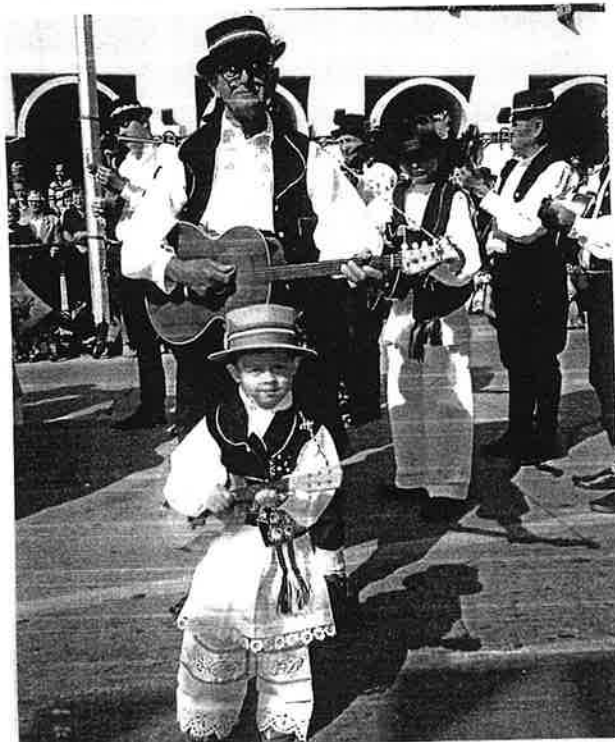
poznamo od svoga rođenoga, onda je to naša Slavonija. Eto, već prvo o ravnic. Nije sva Slavonija ravna. Jest ona prema Savi. Ali postoji i planinska Slavonija. Zar nismo učili na satu domovinskog zemljopisa: planine Psunj, Papuk, Kmdija i Dilj? Da si bio tek u Psunju, ne bi govorio o Slavoniji kao o ravnic. Psunjem se pjene potoci i skaču pastve. Ne jedu svi Slavonci, kao stari fratar u Brodu, teškog trbonju šarana ili, kao mlinarica u Županji, masnog brkatog soma. Pakrački šumar sladi se ribom iz brzaca zvanog "Krkuša". S Brezova polja pucaju daleki vidici. Jedan se zove Pijetlova noga. Gromovima zarubljeni vrhovi Kmdije crni su od vepa. Na Dilju je grobnica Panonskog mora: Sovsko jezero! Kukuruz i žito? I u zemlji Petrarke, Cervantesa i Tolstoja svugdje ima marve i ljudi, ima i kukuruza i žita. Šteta, danas je takva moda da ima sve manje marve! I sve manje ljudi

Našice - grad na obroncima Krndije

koji jedu kruh. Slanina? Ne zato da bih bio nalik na pametnog Engleza koji doručkuje "hemendegs", nego za karakter svog pisanja moram imati snagu svojih pradjedova orača - pa i ja moram jesti slaninu s jajima. Rakija? Da, taj slavonski "viski" od šljive, kukuruza ili repe pije se uz oračku slaninu, žetvenog pijetla, a ja više volim slava slavonska vina: kutjevački bijeli burgundac, brodski rizling, dakovačku frankovku ili podalji iločki traminac! I to, ako ne već uz brzvodnu pastvu, a ono bravuna na raznjiču, planinsku pticu nježno odebljalu od grožđa namirisanu sjemenkom borovice.

Oblače se šareno? U nekim krajevima zaista tako šareno da i baka izgleda veselo kao korito kolača, a drugdje se pak oblače u "mrkuše", oplečke od kojih su i djevojčice tamne kao cijev od puške poslije pucnja.

Sa Vinkovačkih jeseni 2004.g.: mali Slavonac na mimohodu

Kolo? Ne zaboravi da kolo nisu samo oni koji plešu kolo, nego i oni koji gledaju kolo. Plesači su ti jedna vrsta Slavonaca - ljudi srca, a gledači su druga vrsta Slavonaca - ljudi pameti! Ravničari plesači u Slavoniji više osjećaju, a planinci gledači više misle. Zato nije čudo da je Matija Anton Relković u cmom blatu ravnog Svinjara napisao "Satira ili divjeg čovjeka" psujući strast loja i keruša, a u visokom, plavom kamenu planinske Požege još slavniji Kanižlić stvorio je "Rožaliju", pjesmu punu pametne šale o borbi sove i ptica, o borbi književnika i književnih kritičara!

Dobročudni su? Da, dobroćudni su koliko je dobroćudna zemlja koja rađa sve živo. Od rođenja do smrti - stojeći pred strašnim ogledalom zemlje - Slavonci svaki trenutak paze na svoje držanje lica. U času najveće radosti uzdahnu, a u najvećem uzdisaju - osmjehnu se.

(Ulomak iz putopisa "Skitnje")

Bilješka o piscu:

Matko Peić, rođen 1923. u Slavonskoj Požegi, likovni povjesničar, pjesnik i putopisac, autor brojnih studija i knjiga o hrvatskoj i stranim likovnim stvaracima (knjige Francuski slikari, Hrvatski umjetnici, Slava Raškaj i dr.). Kao putopisac Peić je proputovao i opisao Poljsku (Jesen u Poljskoj), no najbolje stranice svoje putopisne proze dao je opisujući naše ljude i krajeve, prije svega Posavinu, Slavoniju i Moslavinu, čiji su kra-jolici i ljudi oživjeli u "Skitnjama". U knjizi "Ljubav na putu" Peić je opisao i druge hrvatske krajeve. Njegovi su putopisi prožeti lirizmom i opisima osobnih doživljaja. Osim u književnim časopisima Peić je svoje putopise objavljivao i u dječjim listovima ("Radost"), otvarajući i najmlađima nepoznate vidike i budeći njihovu ljubav prema hrvatskim krajevima i ljepotama njihove prirode.

Dogodilo se....

Iseljeni Hrvati formirali skupinu za ulaganje u Hrvatsku

28. lipanj 2004. - Summit hrvatskih gospodarstvenika iz iseljeništa završio je jučer u američkom gradu Clevelandu formiranjem Grupe 100, koja okuplja zainteresirane za ulaganje u Hrvatsku i poslovanje s hrvatskim tvrtkama. Grupa 100 za sada okuplja više od 400 uspješnih poslovnih ljudi iz hrvatske dijaspe, među kojima je i više od stotinu dolarskih milijunaša. Izabran je Izvršni odbor Grupe čija je zadaća olakšanje investiranja članova skupine u Hrvatsku, pojedinačno ili skupno.

Očekuje se da bi Grupa 100 mogla okupiti i nekoliko tisuća Hrvata iz dijaspe spremnih poslovati u Hrvatskoj. Vrlo sam zadovoljan rezultatima summita u Clevelandu, rekao je Pero Novak, poslovni čovjek iz Ohio-a u Sjedinjenim Državama, koji je izabran za predsjed-

nika Grupe 100. Novak je najavio da je prva zadaća Grupe 100 otvaranje ureda u Zagrebu kako bi se što prije počelo s konkretnim poslovima. Ured bi olakšavao administrativne i druge postupke za ulaganja Hrvata iz dijaspe u Hrvatsku.

Na skupu u Clevelandu sudjelovali su i ministar mora, turizma, prometa i razvitka Božidar Kalmeta, ministar poljoprivrede, šumarstva i vodnoga gospodarstva Petar Čobanković, ministar gospodarstva, rada i poduzetništva Branko Vukelić, ministar financija Ivan Šuker, predsjednik Hrvatske gospodarske komore Nadan Vidošević te državni tajnik u Središnjem državnom uredu za razvojnu strategiju Ante Babić. (HTV vijesti)

MINISTRICA GRABAR-KITAROVIĆ POSJETILA KANADU

WASHINGTON/OTTAWA, 22. studenoga 2004. (Hina) - Hrvatska ministrica europskih integracija Kolinda Grabar-Kitarović posjetila je u nedjelju 21. i ponedjeljak 22. listopada Kanadu gdje je s kanadskim dužnosnicima razgovarala o približavanju Hrvatske Europskoj uniji. Grabar-Kitarović se u kanadskom ministarstvu vanjskih poslova u Ottawi susrela sa zamjenikom ministra vanjskih poslova Peterom Harderom, generalnim direktorom uprave za EU, sjevernu i zapadnu Europu Norbertom Kalischom i generalnim direktorom za srednju, istočnu i južnu Europu Davidom Prestonom.

Ona ih je obavijestila da Hrvatska očekuje da će u prosincu dobiti točan datum početka pregovora o uključenju u EU i da bi pregovori mogli početi u ožujku ili travnju 2005., doznaje Hina u Washingtonu iz hrvatskog veleposlanstva u Ottawi.

Kanadski sugovornici pozdravili su napore Hrvatske za pristup EU i rekli da će se oni pozitivno odraziti i na kanadsko-hrvatske odnose, reklo je

veleposlanstvo.

Kanadski dužnosnici kazali su kako je Hrvatska postala model za druge zemlje jugoistočne Europe i naglasili važnost hrvatskih nastojanja za razvijanjem regionalne suradnje, doznaje se iz istog izvora. Ministrica Grabar-Kitarović rekla je kako je sada pravo vrijeme za ulaganja u Hrvatsku i pozvala Kanadu da ojača investicije u hrvatsko gospodarstvo.

Grabar-Kitarović je posjetila i kanadski Parlament gdje je o približavanju Hrvatske EU-u razgovarala sa senatoricom Lomom Milne, predsjednicom parlamentarne asocijacije Kanada-Europa.

Hrvatska se ministrica u nedjelju u Torontu susrela s predstavnicima hrvatske iseljeničke zajednice u Kanadi kojima je također govorila o priključenju Hrvatske Europskoj uniji.

U razgovorima u Torontu i Ottawi sudjelovao je hrvatski otpravnik poslova u Kanadi Ante Barbir.

PRVI KONGRES HRVATSKIH ZNANSTVENIKA IZ DOMOVINE I ISELJENIŠTVA

Prvi kongres hrvatskih znanstvenika iz domovine i inozemstva održan je u Hrvatskoj od 15 - 19. studenog ove godine. Kongres je djelomično održan u Zagrebu, a djelomično u Vukovaru. Toj izvanredno važnoj konferenciji nazočio je velik broj hrvatskih znanstvenika iz domovine i inozemstva, koji su svojom nazočnošću pridonijeli uspješnom radu ove konferencije. Jedan od nazočnih, vrlo poznat po svijetu dr. Davor Pavuna, iznio je svoja razmišljanja o ovom kongresu.

PKHZ je, unatoc mnogim nesavršenostima našeg sustava uspio iz nekoliko razloga:

i) Političari su SVI došli i javno rekli da bez znanosti i kreativnosti (bez nas!) ne mogu ...

ii) Kolege znanstvenici su se svi složili da je vrednovanje i pozitivan odabir osoba po stručnosti po međunarodnim kriterijima KLJUČ ulaska u novo doba, a to će sad napokon ipak krenuti.

iii) Mlade svi nominalno podržavaju, no u praksi sam jedino ja i još možda poneko stvaramo ih pogurao i ubacio u program. Tu su kritike primjerene, mada je očito da se sve sprema ipak za mlade ... Dakle, njima moramo pripremiti globalnu infrastrukturu.

Desio se pomak u duhu svih znanstvenika koji su bili u Vukovaru: Toliko nas se dojmio taj grad i žrtve koje u duhu šapuću da smijem napisati da su se kolege probudile na najplemenitiji način. Kolege su čak spontano predložile da u Deklaraciju ubacimo i izreku: "Za Hrvatsku do groba, a s Kristom i dalje !" Predložili su da se svi povijesni i društveni kongresi o ISTINI o Hrvatskoj održavaju odsad u VUKOVARU !

ZAKLJUČCI: PODRUČJE: PRIRODNE ZNANOSTI

1) Uvođenje međunarodnih kriterija vrednovanja projekata i znanstvenika. Vrednovanje iz prirodnih znanosti će se provoditi na temelju recenzija inozemnih recenzata (hrvatskih znanstvenika iz inozemstva i stranih znanstvenika) uz upotrebu bibliometrijskih pokazatelja. Koordinaciju postupka vrednovanja provodit će posebno

povjerenstvo sastavljeno od uglednih znanstvenika iz Hrvatske koji su izvan mogućnosti sukoba interesa.

2) Za svako znanstveno područje treba donijeti odgovarajuće kriterije vrednovanja na temelju mišljenja vrhunskih hrvatskih znanstvenika dotičnog područja, uz uvažavanje prakse vrednovanja tog područja u svijetu. Da bi vrednovanje znanstvenih projekata imalo smisla i učinka, broj projekata odobrenih za financiranje u danom ciklusu treba biti znatno manji od broja predloženih projekata. Samo na taj način može se postići selektivno (i uvećano) financiranje projekata ocijenjenih kao najboljih od strane vrhunskih eksperata.

3) Pozvati javne medije, a posebno HRT, da znatno više pažnje usmjere na stvaranje pozitivne društvene klime nužne za razvoj, temeljen na znanosti, obrazovanju i kulturi. Bez toga bi tranzicija bila bitno dulja i neuspješnija.

4) Otvoriti mogućnost sudjelovanja hrvatskih znanstvenika iz inozemstva na zajedničkim znanstvenim projektima u Hrvatskoj, za sudjelovanje u mentorstvu doktoranata u Hrvatskoj i za sudjelovanje u povjerenstvima za obranu doktoranata.

5) Podržati inicijativu da se mladim znanstvenicima nakon poslijedoktorskog studija omogući korištenje skromnog početnog fonda za znanstvena istraživanja.

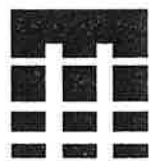
6) Sudjelovanje hrvatskih znanstvenika iz inozemstva pri uključivanju hrvatskih znanstvenika u međunarodne projekte i lobiranje po svijetu.

7) Za malu zemlju sa skromnim sredstvima kao što je Hrvatska definiranje strategije treba ići na dvije razine: s jedne strane kompatibilnost s područjima istraživanja koja su trenutno u žiži interesa za uključivanje u zajedničke projekte Europske unije, a s druge strane širi spektar istraživanja manjeg intenziteta na svjetskoj razini.

8) Ostavljamo prostor kontinuiranom proširivanju ove inicijative dodatnim preporukama hrvatskih znanstvenika iz zemlje i inozemstva.

Dr. sc. Davor Pavuna
Akademik Vladimir Paar

modernage glass inc.

Window Walls - Curtain Walls
Glass - Glazing - Mirrors
Store Fronts - Entrance Ways

239 Bering Avenue
Toronto, ON, M8Z 3A5

Tel.: (416) 233 5880
Fax: (406) 233 6092

Pismo iz Hrvatske

Vlado Glavaš:

Bila je to u Matici velika borba za ljudske sudbine

O tome progovaram s mislima na svoje brojne suborce izvan domovine koji su za nju živjeli i umirali. Sigurno je da oni to nisu zaslužili i zato traže promjene i da Hrvatsku maticu iseljenika vode ljudi "bez repova" koji će graditi mostove, koji poznaju hrvatsko izvandomovinstvo i koji će biti dobrodošli u sve hrvatske zajednice u svijetu

Pisati i govoriti o političkim progonima i birokraciji čak je i danas opasno jer se zadire u uhodani sustav poslušnosti i neodgovornosti, zbog čega ispaštaju savjesni zaposlenici, stranke koje trebaju usluge... a najviše država. Navest ću samo jedno svoje iskustvo koje, vjerujem, nije jedinstveno u Hrvatskoj.

U dugu razgovoru u prosincu 1995. ministar Šušak predložio mi je da odem raditi u Hrvatsku maticu iseljenika. Prihvatio sam pod uvjetom da HMI postane institucija iskrena i otvorena povezivanja domovine i hrvatskog izvandomovinstva, u koju će se slijevati i u njoj razradivati i provoditi u djelo pristigli prijedlozi, zamisli i programi na znanstvenom, kulturnom, prosvjetnom, sportskom i poslovnom polju. Na moj uvjet ministar Šušak odgovara: "Idi i napravi, imaš moju potporu".

Ubrzo sam vidio da su uzaludni pokušaji ako državni vrh ne stane iza takva programa. Nažalost, ministar Šušak se razbolio i cijeli naš plan pao je u vodu. Zato sam svoje vrijeme odlučio posvetiti ljudima s posebnim potrebama, osobito ljudima koji su posjećivali domovinu ili su se već vratili. Pomagao sam im u mnogočemu, a napose u poslovnim ulaganjima jer je birokracija bila glavna zapreka.

Mnogo sam vremena posvetio mnogim prognanim i iseljenim Hrvatima iz BiH kako bi izbjegli daljnja poniženja i odlazak u treće zemlje. Bila je to velika borba za ljudske sudbine iz koje su izvirale boli ali i rezultati: na stotine Hrvata uspjeli smo vratiti na njihova zgorašta u BiH ili ih zaustaviti u Hrvatskoj da ne odu u treće zemlje.

Tako je to trajalo do početka srpnja 2000., kada su novi Upravni odbor i ravnatelj preuzeli Hrvatsku maticu iseljenika. Od toga dana prognanim i izbjeglim Hrvatima iz BiH praktički je uskraćena dobrodošlica u zgradu HMI-ja, a iseljeni Hrvati i povratnici postaju sve rjeđi gosti, iako Statut HMI-ja izričkom nalaže posebnu brigu za Hrvate izvan Hrvatske.

Sredinom srpnja te iste godine novi HMI-jev ravnatelj, g. Boris Maruna, u svom uredu otvoreno mi je rekao da mu je naređeno da mene mora jednostavno najuriti iz Hrvatske matice iseljenika. Tjedan poslije i predsjednik Upravnog odbora, g. Jakša Kušan, u izravnom razgovoru bio je kategoričan i rekao da se ja ne uklapam u njihov program, da se moje radno mjesto ukida i da novo HMI-jevo vodstvo ne zanimaju Hrvati iz BiH jer oni imaju svoju državu.

Na pitanje kakav je to njihov program, g. Kušan, umjesto odgovora, počeo je priču kako oni hoće depolitizirati HMI i od njega napraviti Goetheov institut.

Ne znam na što je mislio, ako ne na mene kao jednog od osnivača HDZ-a u Americi i suradnika pokojnog predsjednika dr. Tuđmana i ministra Šuška. Možda na Hrvate iz BiH, iseljenike i povratnike? Vjerojatno na jedno i drugo.

Od novog programa rada u Hrvatskoj matici iseljenika ni traga. A depolitizacija? Ubrzo su promijenili Statut i prilagodili ga svojim planovima kako bi otvorili nova radna mjesta (zamjenika ravnatelja i glavnog tajnika), povišili si plaće i otpustili nepodobne. U međuvremenu nješili su se mene (ne navodeći razloge i ne pitajući me što znam raditi i jesam li voljan prihvatiti drugo radno mjesto) i primili tri nove osobe, i to po prijateljskoj liniji. Sada smo na sudu zbog političkog progona.

Za provedenu naredbu g. Maruna kao nagradu dobiva veleposlaničku dužnost u Čileu (2003.), g. Kušan za svoj obavljani posao dobiva zahvalu na dužnosti, a na mjesto g. Marune imenuje se g. Nikola Jelinčić. Gosp. Jelinčić bio je dugogodišnji jugoslavenski diplomat, od Novog Zelanda do Vancouvera, i to baš u ono mračno doba. Do danas nije razjašnjena njegova uloga u toj diplomaciji i zašto se ne smije pojaviti u brojnim hrvatskim zajednicama.

Za čudo Božje, g. Jelinčić, komu je kao jugoslavenskom diplomatu jedan od ključnih zadataka bio "razbijati" iseljeništvu, dobiva zaduženje da vodi brigu o tim istim iseljenicima. Mnogi Hrvati izvan domovine pitali su stari Upravni odbor HMI-ja, a pitaju i novi, što se želi tim činom njima poručiti.

Uza sve to, g. Jelinčić obnaša i dužnost počasnoga konzula Novog Zelanda u Zagrebu, sa sjedištem u zgradi HMI-ja, i vozi službeno diplomatsko vozilo, pa se postavlja pitanje kako to da službeni predstavnik druge

države istodobno obnaša najvišu dužnost u hrvatskoj državnoj instituciji. Ima li takvih ili sličnih primjera u svijetu?

S tom pričom izlazim u javnost radi istine zbog koje sam bio proganjan, teroriziran i ucjenjivan u Jugoslaviji i u emigraciji, a moja supruga nosi trajne posljedice udbaškog noža, pa kada se tada nisam skrivao i šutio, a zašto bih danas?

O tome progovaram s mislima na svoje brojne suborce izvan domovine koji su za nju živjeli i umirali. Sigurno je da oni to nisu zaslužili i zato traže promjene i da Hrvatsku maticu iseljenika vode ljudi "bez repova" koji će graditi mostove, koji poznaju hrvatsko izvandomovinstvo i koji će biti dobrodošli u sve hrvatske zajednice u svijetu, a časopis Matica, umjesto s današnjih petstotinjak pretplatnika, da postane zrcalo svakog hrvatskog doma u tuđini.

Vlado Glavaš

Autor je bivši hrvatski politički emigrant i urednik hrvatskoga radija "Slobodna Hrvatska" i mjesečnika "Otpor"; predsjednik je Kluba hrvatskih povratnika iz iseljeništa.

Ovaj tekst, objavljen 29.10. u Vjesniku - Stajališta, izazvao je određenu pozornost u krugovima ljudi iz iseljeništa u Zagrebu. Bilo bi potrebno i dobro ako se na adresu urednika Vjesnik-Stajališta Miroslava Ležaje - vjesnik@vjesnik.hr i desk@vjesnik.hr može javiti još netko sa svojim viđenjem stanja u HMI iz vremena vladavine Borisa Marune ili vladavine YU-konzula Nikole Jelenčića. Pomoglo bi to utoliko da se pokuša promijeniti vodstvo HMI.

DRUŠTVO "HRVATSKA ŽENA" IZ CHICAGA OBILJEŽILO 75. OBLJETNICU

Dobrotvorno društvo "Hrvatska žena" iz Chicaga svečano je u subotu 27. listopada obilježilo 75. obljetnicu postojanja i rada. Društvo Hrvatska žena osnovano je 1921. u Zagrebu, a već 1929. osniva se i njegov ogranak u Chicagu gdje pod nazivom "Hrvatska žena, Grana br. 1 - Chicago" pomaže američke Hrvate te radi na očuvanju hrvatske kulturne baštine i upoznaje Amerikance s Hrvatskom i njezinom kulturom. Iako je društvo osnovano kao humanitarno i kulturno, njegove aktivnosti su tijekom proteklih 75 godina bile daleko šire.

Od 1989. uoči osamostaljenja Hrvatske "Hrvatska žena" jača svoje veze s domovinom te svojim prilozima pomaže ostvarenje toga cilja. Društvo je u vrijeme ratnih stradanja između 1992. i 1996. Hrvatima u Hrvatskoj i BiH poslalo više od 100 kontejnera pomoći vrijednih preko 10 milijuna dolara. Ta i druga pomoć bila je pružena braniteljima, invalidima, djeci, bolnicama, školama, vrtićima te siromašnim obiteljima s puno djece.

Prihod s ovogodišnje svečane večere namijenjen je djeci bez jednog ili oba roditelja iz Vukovara. Poseban gost večeri, na kojoj se okupilo oko 300 gostiju, bio je vukovarski gvardijan fra Zlatko Špehar, koji je govorio o Vukovaru danas i potrebama za njegovu obnovu.

Čestitku društvu uputila je potpredsjednica hrvatske Vlade i ministrica obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti Jadranka Kosor i u njoj se zahvalila na iznimnom doprinosu u razvitku hrvatsko-američkih odnosa i nesebičnoj pomoći pruženoj domovini. (Razni izvori)

U obitelji Herak tako nije bilo. Sva braća i sestra, njih šestoro (osim ovog najmlađeg, maloljetnog, koji je plakao na sprovodu) potpisali su odmah kako oni ništa ne potražuju, to jest odriču se svega u korist najstarijeg brata. Još jedan interesantan podatak: taj mladi čovjek je, čim je 2. Svjetski rat završio, otišao u općinu potpisati dokument kako se i on odriče svega u korist svog

Srednjovjekovni dvorac obitelji Oršić u blizini Slavetića

najstarijeg brata. Ta sloga se i danas osjeća u ovoj obitelji, vjerujte mi. Koji puta riječi čak nisu nužne, samo treba gledati oči to dvoje dobrih ljudi!

Pitala sam za običaje Žumberka. Spomenuli su mi čehanje perja. Mladi bi dolazili na taj događaj i kad bi sve bilo završeno, netko bi izvadio usnu harmoniku, zasvirao i ples bi započeo. Mali Ilac i Zora sve su to gledali sa tople krušne peći, nadajući se kako će i oni jednog dana zaplesati baš kao i ovi drugi mladi. No, život ili sudbina nije tako htjela. Nakon 2. Svjetskog rata Zora je odmah posjetila Žumberak, no sve se je promijenilo. Nakon nekog vremena napustili su Hrvatsku i Ilac i ona, došli su u Kanadu. Svirka usne harmonike je u sjećanju, baka i djed isto tako, djetinjstvo i sve ono što je bilo tako lijepo.

Život nas je ponio dalje.

Mnogi Žumberčani napustili su svoje domove, prešli na druge kontinente, tako i u našoj zajednici ima dosta Žumberčana. No, Žumberčani, iako su napustili svoje domove, zaista jako vole Žumberak. Kad slušam Zoru Heršak kad govori o njenom Žumberku, gdje je ustvari provodila samo školska ferija, čovjek osjeća nešto posebno. Priča mi ona kako je kupila jednu njivu na samom vrhu Žumberka i "kad staneš na tu njivu, vidiš cijeli svijet!", govori ona, a zadovoljstvo se čuje čak i preko telefona. Njen stric u Schumacheru uvijek je sanjao o svojem selu i svojoj živici. Vjerojatno je tako sanjao i pjesnik Marko Vukasović, koji u svojoj pjesmi ovako govori:

Mome Žumberku

Često mislim na vas, vako iz daljine,
Mile moje drage, žumberačke planine,
Gdje ponosno jedna uz drugu ste stale,
A uz vas se stisle kuće male....
Al to meni nisu nikakve daljine,
Osjećam uz sebe drage mi planine,
Jer misli ste mojoj uvijek tako bliske,
I vi, srca pune, male kuće niske.
Vi nigda dobra uživale niste,
A ostadoste čedne, poštene i čiste.
Ostale ste drage, bez i trunka laži,
A srce i duša samo sreću traži....
I samo će zato preko naših gora
Svanuti puna i potpuna zora!
Radost i sunce i nama će granuti,
S jakošću i snagom naglo će planuti,
Po brdu i dolu lijepo će sjati,
I mnogu sirotu toplo će grijati....
Svakoga dana, kada tako plane,
Uvijek će naći sretne Žumberčane.
I neka sije uvijek u punome sjaju,
Hrvatskome našem žumberačkom kraju!

Možda bi se još nešto moglo reći, no mislim kako bi svaka dodatna riječ bila suvišna. Za kraj samo velika hvala prijateljima Ilcu i Zori, i vidimo se na Žumberku.

Valentina

Hrvatska zemlja

Zemljovid dijela Hrvatske iz godine 1737. (detalj)

Uspostavom državne samostalnosti i demokratskog sustava Sabor Republike Hrvatske donio je 21.XII. 1990. (Narodne novine br. 55/1990) Zakon o grbu, gdje se u čl. 7 navodi opis: "Grb Republike Hrvatske je povijesni hrvatski grb u obliku štita dvostruko podijeljen vodoravno i okomito u dvadeset i pet crvenih i bijelih (srebrnih) polja, tako da je prvo polje u lijevom kutu štita crvene boje. Iznad štita nalazi se kruna s pet šiljaka koja se u blagom luku spaja s lijevim i desnim gornjim dijelom štita. U krunu je smješteno pet manjih štitova s povijesnim hrvatskim grbovima koji su poredani od lijeva na desnu stranu štita u ovom redu: najstariji poznati grb Hrvatske, grbovi Dubrovačke Republike, Dalmacije, Istre i Slavonije". (Hrvatski leksikon, str. 411)

gledati u dubinu ozračenog nebeskog plavetnila. Tihi labor, kao nečujni morski maestral što lagano mreška usnulu površinu mora, pokreće svaku grančicu, svaki list. Brblja i šapuće lišće s breza, budeći tišinu oko doma... (R. Stanić "Breze", Hrvatska planinarska književnost)

I nakon ovako prekrasnog opisa brezove šume na Žumberku, vratimo se našim sugovornicima, koji su podijelili sa nama svoje uspomene iz djetinjstva, kojeg su proživjeli u Žumberku.

Obitelj Vranešić s očeve strane dolazi iz Dragoševca, Žumberak, a Herak, majčina obitelj iz Brašljevice. Na Žumberku su živjeli generacijama, a i danas tamo živi nekoliko članova njihove obitelji. Uspomene na Žumberak svatko od njih nosi u sebi, priča o tome... No tek kad zapitate nešto i kad treba stvamo zaroniti u uspomene - tek onda izlazi bujica topline. Kad govorite sa gosp. Ilijom Vranešićem i gđom. Zorom Heršak o Žumberku sve je isprepleteno: i suze i smijeh, jer tamo su ovo dvoje proveli svoje djetinjstvo. Kad sam zapitala gosp. Vranešića što mu prvo padne na pamet kad razmišlja o Žumberku, zastao je i onda naglo, kao iz puške, spomenuo stari hrast kraj kuće svog djeda i bake, gdje su njegova sestra Zora i on dolazili za vrijeme svih školskih ferija. Upitala sam zašto se sjeća baš tog hrasta, a on govori: "Malo gradsko dijete prvi se puta penjalo na pravo drvo. To prvo iskustvo penjanja je nešto nezaboravno!". No njemu je isto nezaboravno i ono što se događalo na hrastu i ispod hrasta. Priča mi Zora kako je Ilac jednog dana stavio njezinu kutu na jednu od viših grana. Jasno, dečki su dobri penjači, curice baš ne. Tako je Zora plakala ispod hrasta, zazivala baku da joj pomogne doći do kute. Ilčeve dobre oči su se zasuzile od smijeha, od sjećanja na tople trenutke djetinjstva. Tada su mi oboje spomenuli kako je taj hrast bio važan i za nedjeljne obiteljske ručkove. U ljetu kad je bilo lijepo vrijeme postavio bi se stol pod taj hrast i cijela je obitelj tu blagovala. Zar je onda nešto čudno da se Ilac sjetio hrasta kao nečeg posebnog?

Gđa. Heršak je, kao prvu misao o kojoj razmišlja kad pomisli na Žumberak rekla "Djetinjstvo i sve što ta riječ znači". Nemoguće vam je opisati njeno lice, tople, nasmijane oči kad je govorila o životu kod svoje bake, kad su njih dvoje dolazili u Metliku (željeznička stanica) i provodili svaki slobodni trenutak tamo. Priča ona kako se cijelo selo veselilo i smijalo kad je, tada vrlo mali, Ilac trčao kroz selo za psom stalno vičući "Pubić, Pubić!"

I onda je rijeka sjećanja krenula. Oboje su se sjećali raznih stvari, koji puta su prekidali jedno drugog, prizivali sjećanja jedan za drugog, jer njihovo djetinjstvo kod bake bilo je izgleda zaista posebno. Baka našeg Ilca i Zore, čini se, po priči, bila je vrlo simpatična i draga žena. To da je obožavala svoju unučad nije ni potrebno spominjati, no to se čulo u svakoj njihovoj riječi. Oni su to toliko puta istakli, a sami nisu uopće toga bili svjesni. Možda je baš ta ljubav bake prema njenom Ilčeku i Zorici bila tako važna stvar njihova života. Tko zna, jer oboje tih ljudi su posebno topli.

Zora se posebno sjetila Božića i svega lijepog oko tog praznika. Njihova baka je bila vrsna kuharica, posebno se veselila peći kruh, pogaču ili kekse. Ilac i Zora su uvijek molili da mogu gledati s krušne peći kako ona peče kruh jer to je bio poseban ritual. Kad je kruh išao u peć, baka bi ga stavila na loparicu, i zaplesala sa loparicom, kako bi se kruh "nasmijao"! Zar to nije nešto posebno?

A poseban je bio i odlazak u krevet jer u zimi je bilo hladno, kao i u svakoj seoskoj kući u to vrijeme. Njih dvoje je spavalo u sobi na tavanu. Baka bi ugrijala peć, ugrijala bi deke za djecu i pozvala svako dijete imenom: "Moja djeca, molj Ilček!" I Ilac bi potrčao baki, ona bi ga zavila u toplu deku i tek bi tada legao u krevet. Ta ista procedura se ponavljala sa Zorom. Trebalo je gledati oči to dvoje starijih ljudi, koji su se prisjećali one topline srca svoje bake tada. Vjerojatno su pomislili: "Eh, kad bi moja baka bila ovdje, možda bi neke stvari bile puno lakše..."

I bujica riječi je samo tekla. Kaže Zora kako se ona najradije sjeća Božića i onih lijepih običaja. Kad je dolazio Božić, priča ona, cijela se obitelj skupljala kod bake i djeda. Dolazili su sinovi (njih 6) i kćerka sa suprugom, dalja i šira rodbina. Kako je Metlika, željeznička stanica, 5 km daleko od Brašljevice, pred goste su slali kočije s konjima, ili u slučaju snijega, sanjke, na kojima su bili zvončići. Tako su se zvončići stalno čuli tih božićnih večeri, i svaka je obitelj iščekivala svoje. Po zvončicama su znali tko gdje ide, a posebno je bilo veselo kad su došli "svoji".

Na sam Badnjak djed bi donio košaru slame i stavio pod stol. No i tu je bilo posebno veselo za djecu: kad je djed nosio slamu pod stol, djeca bi ga štipkala "za sreću". Onda su se bacali novčići u slamu i djeca su ih tražila. To traženje novčića u slami zvalo se "traženje priča". Onaj koji je bio uspješniji bio je zaista sretan, nasmijani od uha do uha.

Na Badnjak kad su svi gosti i domaći stigli, Ilac i Zora, jedina djeca tada u toj obitelji, morali su recitirati neke pjesmice svojim ujacima. Tako su njih dvoje hrabro izrecitali svoje, i tada bi dobili novčiće.

Nakon toga slijedila je obiteljska večera, slavlje i priča do jutra. Ujutro se

išlo u čestitanje susjedima. Zora se je smijala od uha do uha od zadovoljstva kad mi je pričala o tome kako su tada došli na vrata, pozdravili ukućane s pjesmicama, a jedna, najpoznatija, bila je "Čestit Božić". (Da znate kako je gđa. Heršak brzo i sretno izrecitala ovu mjesmicu):

*Čestit Božić,
kako na Božiću, tako po Božiću,
rodila vam žitna polja, vinske gore,
imali svega i svačega,
a najviše Božjega mira i blagoslova!*

Ukućani bi onda bacali na čestitare žito, koje je stajalo u situ, uz svijeću i ključ, a pokraj svega toga bio je poznati kolač božićnjak. Vjerojatno znate o čemu govorimo: kolač, okrugla oblika, posebno urešen znamenjima života. Tada se je Zora slatko nasmijala i rekla: "A nama je naša baka posebno radila mali kolač božićnjak, sa kladnjem (stogom) na vrhu!" Ah, koja sreća djece tog dana, ali i danas....

Pribić, župna crkva Sv. Sikste

Kako se čovjek sjeti nekih stvari, koje možda na prvi pogled nisu važne, no onda shvati koliko je to bio važan dio života. Recimo, kad sam zapitala za hranu (jer to je meni jedna od prvih pitanja) kažu oni oboje kako tamo nema neke posebne hrane. "Znate, mi smo imali običnu hranu..." i onda naglo iskra u oku: "Sjećaš li se ti krastavaca sa krumpirom i sosom?" "Ah, da, kako smo mi to voljeli!", govori Ilac, a Zora dodaje kako i njena kćer Dunja voli to jelo i pita koji puta za njega, no Zora nije sigurna da li ga ona može prirediti kao njena baka. No ipak mi je rekla recept: "Krastavci se narežu, stisnu kako bi voda izašla iz njih, stave u posudu. Naredi se na strani sos od luka, prelje preko krastavaca, a na sve se to stavi gruda

zdenfanog krumpira". Kaže ona, za prste lizati...

I onda su se odmah sjetili nedjeljnih ručaka, bakinih juha, pa govedine sa sosom od luka i suhih šljiva, kao priloga, dok se, interesantno, kolača ne sjećaju. Spominju "poviticu", slanu štrudlu od sira, koja je naročito čvrsto umješana.

Mnogo su se toga oni sjećali. Nasmijali su se od srca kad su se sjetili klanja. Jednom je zaklan jedan jarac kojeg je njihov bratić jako volio. Taj mali je tog cijelog dana hodao i govorio: "Zaklali su mi jajca!" Smijeh je i danas u njima kad se sjeće tog dana.

No ono što je mene najviše dojmilo je njihova lijepa riječ za svakog iz te obitelji. Kažu oni oboje kako je u toj velikoj obitelji, koja je dala mnoge poznate ljude u Hrvatskoj i svijetu vladala velika sloga. Možda bi trebalo spomenuti neke poznate ljude koje je dala ta obitelj. Počnimo sa ujacima: dr. akademik Milan Herak, profesor geologije, dr. Janko Herak, profesor kemije, dr. Marko Herak, profesor kemije, bratić dr. Janko Herak, fizikalni biokemičar, dr. Jure Herak, kemičar, prof. Ilija Vranešić, akademski slikar, dr. Zvonko Vranešić, sveučilišni profesor, kompjutori, prof. Zora Heršak, biologija, u Kanadi MCW (Master of Social Work), Janko Herak, vrlo uspješan poslovni čovjek u Torontu, dr. Dunja Heršak, profesor afričke umjetnosti na sveučilištu u Bruxellesu, dr. Emil Heršak, naučni radnik na Institutu za migracije u Zagrebu, itd. U ovome trenu ova obitelj ima čak 12 doktora nauka!

Kad razgovarate sa Vranešićima osjeća se velika ljubav jedan za drugoga, no to nije ni čudno, jer su odrasli u ljubavi i poštivanju jedan drugoga. U ovoj obitelji je vladala zaista posebna sloga. To se posebno očitovalo za vrijeme sprovađa djeda, kad je jedan od ujaka plakao kao kišna godina, govoreći "Zakaj ne ja?" Naime, djed je umro bez oporuke, što se često događalo na selima. Takva smrt često je znala biti raspad cijele obitelji, jer bi preostali članovi obitelji koji su živjeli u obiteljskoj kući ostajali koji puta bez krova nad glavom, iz nesloge.

Vijesti iz Bosne i Hercegovine

ZAKONŠKI PARADOKS: RATNI ZLOČINCI U POVOLJNIJEM POLOŽAJU OD DUŽNOSNIKA ŠTO IH JE SMIJENIO OHR

Plavička može na izbore - profesor Grabovac ne! Aktualno Zakon o pomilovanju uveo skandaloznu praksu "oprost grijeha": "Sveto Trojstvo, pomiluj nas!"

Sve su životinje jednake, ali su neke jednakije od drugih. U ovo pravilo pretočeno je na kraju svih sedam zapovijedi u Orwelovoj "životinjskoj farni". Nešto slično se dogodilo u BiH. Naime, 18. rujna ove godine Parlament je usvojio Zakon o pomilovanju koji Predsjedništvu BiH daje pravo pomilovanja ne samo nakon suđenja, nego također u tijeku sudskog procesa, pa i prije njegova početka, dakle bez provođenje postupka. Zakon ima 16 članova, a svakako je najzanimljiviji šesnaesti koji kaže da članovi Predsjedništva mogu zanemariti prethodnih 15 članova. I to u tajnosti, bez objavljivanja odluke u Službenom listu i medijima.

Zanimljivo je da za ovaj zakon nitko nije znao, čak ni novinari. Ovih ga je dana otkrio visoki predstavnik Paddy Ashdown, pa ga nazvao skandaloznim i kao takva ukinuo, čudeći se kako je ostao tajna, premda su za njega znali svi članovi Parlamenta. Ne samo znali, nego su jednoglasno glasovali za njega. Kako oni iz vladajućih stranaka, tako i oporba. Čak je po tomu zakonu pomilovan član državnog parlamenta iz Stranke za BiH Munib Jusufović, osuđen u Brčkom na 10 mjeseci zatvora zbog zloporabe položaja i pronevjere.

Nakon otkrića spomenutog zakona, ostaje pitanje daljnje sudbine visokog predstavnika zbog otkrivanja državne tajne. Naime, u svim demokratskim državama parlament donosi zakone, a zakoni vrijede za sve. U konkretnom slučaju Parlament BiH je donio zakon u kojemu stoji da za njega ne moraju (čitaj ne smiju) znati mediji i javnost, niti se njegov sadržaj može objaviti u Službenom listu.

Čim je to otkrio, visoki predstavnik je prekršio zakon. Srećom, on ga može ukinuti. Ali što s običnim građanima koji to ne mogu? I tko zna koliko još ima tajnih zakona koje su parlamentarci jednoglasno usvojili. Pa šute. Jer ih na to obvezuje mafijaško pravilo omerté?

Tako je BiH postala jedina država u svijetu koja krije svoje zakone. U tomu su složni svi političari, kako oni na vlasti tako i oporbeni, bilo da se radi o Hrvatima, Bošnjacima, Srbima ili pripadnicima manjina. Ako bi se po tomu sudilo, u BiH uistinu cvjeta multietnička sloga, tolerancija i uvažavanje. Jest da se narod gloži oko sitnica kao što su plaćice, korice kruha, poslićii..., ali nije se rodio tko je narodu ugodio.

Uostalom, dok Visoki predstavnik nije otkrio tajni zakon, narod uopće nije prosvjedovao. Stoga bi možda bilo dobro sve zakone proglasiti državnim tajnom. I živjeti napamet. To bi bh parlamentarci zacijelo i učinili, da nije one tužibabe Paddyja.

I HRVATSKA I BH VLADA ODREKLE SE LJUBIČIĆA?

HAAG - Tomislav Jonjić, branitelj optuženog Ljubičića izjavio je na statusnoj konferenciji na haškom sudu kako su i Hrvatska i BiH vlada odbile dati jamstva, potrebna za zahtjev za privremeno puštanje na slobodu Ljubičića. "Obrana je dobila usmeno uvjerenja da će jamstva biti dostavljena u pismenom obliku, a prilikom posjeta u pritvoru ICTY-a i Ljubičiću je hrvatska ministrica pravosuđa rekla kako će Hrvatska dati jamstva. No prilikom mog pokušaja kontaktiranja obje vlade su se oglušile.", dodao je Jonjić. Suca je Jonjić obavijestio kako mu je njegov branjenik izrazio želju da se odrekne zahtjeva upućenim vladama jer odbijanje obaju vlada da mu daju jamstva smatra namjerno opstrukcijom njegove obrane.

"Unatoč zahtjeva gospodina Ljubičića da se zahtjevi vladama povuku ja sam se još jednom 3. studenog 2004. obratio vladama upozorivši ih da se moj branjenik sprema na demonstrativnu gestu. Nisam dobio odgovor niti na to požurenje.", dodao je Jonjić.

No sudac Amin El Mahdi je Jonjiću sugerirao da pokuša još jedan put jer je to u najboljem interesu njegovog klijenta. Tužitelj Mark Hamon je pak upozorio kako postoji važan razlog zašto je jamstvo vlade važan element u odlučivanju o puštanju iz pritvora do početka suđenja. "Ako jedna država nije spremna dati jamstvo onda je vrlo teško tužiteljstvo nešto pozitivno o tome reći jer ne možemo biti sigurni da će se optuženi ponovno pojaviti pred sudom.

Tužiteljstvo se za to mora osloniti na lokalne policijske snage jer haški sud ne raspolaže time.", izjavio je tužitelj.

Večernji list 26. studenoga 2004.

A ni on nije bez krivice. Prvo ih je progurao u demokratsku vlast, a kad mu rađe iza leđa, cinkari ih čitavom svijetu. Da njega nije, ova siromašna država ne bi trošila novce za tužitelje, suce, odvjetnike, vještake... A krivci-ma bi bilo dovoljno uputiti dopis tročlanom Predsjedništvu s molbom: Sveto Trojstvo, pomiluj nas.

Slobodna Dalmacija 1.12.

ASHDOWN UKINUO ZAKON O POMILOVANJU U BIH

Visoki predstavnik za Bosnu i Hercegovinu Paddy Ashdown poništio je u petak Zakon o pomilovanju koji je Predsjedništvu BiH davao neograničene mogućnosti oslobađanja od služenja kazne pa čak i od kaznenog progona bilo koje osobe optužene za teška kaznena djela.

Ashdown je novinarima u Sarajevu kazao da zakon što ga je u kolovozu donio državni parlament na prijedlog Vijeća ministara smatra "skandaloznim". Ashdown je rekao da je Predsjedništvo već počelo primjenjivati taj zakon i da je nedavno bez ikakvog obrazloženja oslobodilo služenja desetomjesečne zatvorske kazne Muniba Jusufovića, zastupnika u skupštini Distrikta Brčko kojega je lokalni sud proglasio krivim zbog zloporabe službenog položaja i korupcije.

Zakon o kojemu se u javnosti do Ashdownovog reagiranja nije znalo gotovo ništa Predsjedništvu BiH dao je mogućnost da bez obrazloženja pa čak i objavljivanja daje oprost ne samo od izdržavanja zatvorskih kazni nego i da zabrane istragu i kazneni progon protiv bilo koje osobe.

Ashdown je kazao da lako može zamisliti situaciju u kojoj bi na sličan način kao što je to bilo u slučaju Muniba Jusufovića oprost mogao dobiti i Ante Jelavić protiv kojega su podignute dvije ozbiljne optužnice.

Posljedice donošenja spornog zakona trenutačno se razmatraju i na razini Misije Europske unije u BiH što može dovesti u pitanje ambicije te zemlje za daljnjim približavanjem Uniji, rekao je Ashdown. INDEX 26. studenoga 2004.

Reagiranje čelnika RS na izvješće C. del Ponte Očekuje se sankcioniranje MUP-a RS

BANJA LUKA - Vlasti RS smatraju da bi taj entitet posljedice zbog nepostojanja konkretnih rezultata po pitanju hapšenja optuženih za ratne zločine mogao osjetiti nakon održavanja summita NATO-a u prosincu. Premijer RS Dragan Mikerević nada se da će se do 9. prosinca, kad se održava summit NATO-a u Bruxellesu, netko od haaških optuženika dobrovoljno predati. On je upozorio da bi u suprotnom, kao i u slučaju da RS ne uhapsi nikoga do toga roka, institucije RS mogle biti dovedene u pitanje. Potpredsjednici RS Adil Osmanović i Ivan Tomljenović već očekuju sankcije Ministarstvu unutarnjih poslova RS.

- Sankcije trebaju biti usmjerene prema vladi RS, odnosno Ministarstvu unutarnjih poslova RS, koje nije odradilo onaj dio posla koji je pred njega postavljen u pogledu otkrivanja i privođenja osumnjičenih za ratne zločine - rekao je Osmanović. Tomljenović je kazao da također očekuje sankcije za MUP RS, odnosno da će negativna ocjena tužiteljice Haaškog tribunala imati za posljedicu reformu policijskih snaga u pravcu jedinstvenog MUP-a BiH. On je podsjetio da je u RS i ranije bilo kadrovskih promjena, ali da nisu dale rezultate, zbog čega ovaj put očekuje sankcije institucijama RS-a. On je istaknuo da na summitu NATO-a u Bruxellesu 9. prosinca ne očekuje da bi se mogao ukinuti RS, ali smatra da bi se nešto takvo moglo dogoditi kasnije, kad dođe do ustavnih promjena BiH, koje će, kako je rekao, ukinuti entitete, kantone i omogućiti novu reorganizaciju BiH.

Večernji list 25. studenog

Uhićenje ratnih zločinaca i dalje prioritetan zadatak

SARAJEVO - Najveća mirovna operacija u povijesti NATO-a bit će službeno okončana danas kada će Europska unija formalno preuzeti ovlasti očuvanja mira u Bosni i Hercegovini. Početak vojne misije pod nazivom "Althea" koja starta 2. prosinca ujedno će označiti početak najveće operacije takve vrste koju su do sada poduzele zemlje-članice Europske unije. Vrhovni zapovjednik operacije bit će britanski general John Reith, zamjenik glavnog zapovjednika NATO-a za Europu (DSACEUR) čije će operativno zapovjedništvo biti u Monsu u Belgiji. Operacija će biti pokrenuta na temelju odluka Vijeća EU i rezolucije Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda 1.575 od 22. studenoga ove godine. Rezolucija precizira kako će snage EU s početnim mandatom od godinu dana imati zadatak osigurati provedbu odredbi Aneksa I. a i Aneksa II. Daytonskog sporazuma.

MISIJA NATO-a USPJEŠNO OKONČANA

"Možemo kazati kako je naša najveća mirovna misija uspješno okončana", kazao je Robert Serry, zamjenik glavnog tajnika NATO-a zadužen za mirovne operacije, koji je dva dana uoči primopredaje ovlasti između SFOR-a i EUFOR-a doputovao u Sarajevo. Nakon potpisivanja Daytonskog sporazuma u kasnu jesen 1995. godine 60 tisuća vojnika NATO-a od kojih je bilo 20 tisuća Amerikanaca pod zapovjedništvom admirala Leightona Smitha koji je bio na čelu Južnog krila Alijanse poslano je u BiH kako bi osiguralo razdvajanje tadašnjih "zaraćenih strana" i omogućilo stabilizaciju zemlje. Gotovo pola milijuna vojnika iz zemalja-članica NATO-a ali i brojnih drugih od tada do danas bilo je na dužnosti u BiH. Veleposlanik Serry ističe kako je cijela misija IFOR-a a potom SFOR-a bila veliki izazov i za NATO no istodobno i značajan uspjeh. To, prema njegovim riječima, potvrđuje činjenica da je bilo moguće značajno smanjiti broj vojnika u BiH s početnih 60.000 na približno 7.000 koliko ih je sada na terenu. Toliko vojnika imat će na raspolaganju i britanski general-bojnik David Leakey koji će biti prvim zapovjednikom EUFOR-a.

BEZ POSEBNO UOČLJIVIH PROMJENA

"Promjene koje će uslijediti zapravo neće biti posebice uočljive. Primjerice 80 posto vojnika iz sadašnjeg sastava SFOR-a ostaje i u EUFOR-u", kazao je novinarima u Sarajevu general Leakey koji je u dva navrata već služio u sastavu mirovnih snaga u BiH. Uz vojnike iz zemalja-članica EU njemu će na raspolaganju biti i oni iz Argentine, Bugarske, Kanade, Čilea, Maroka, Novog Zelanda, Norveške, Rumunjske, Švicarske i Turske. General Leakey pojašnjava kako će temeljna zadaća biti održati sigurno i stabilno okruženje što ga je stvorio SFOR i to će se raditi s jednakom odlučnošću kao i do sada. "Imamo mandat koji nam to omogućava no mandat EUFOR-a je i širi", ističe britanski general posebice navodeći kako sada slijedi odlučnija borba protiv organiziranog kriminala u BiH. Istodobno s dolaskom EUFOR-a, transformira se i uloga struktura NATO-a koje djeluju u BiH. Američki brigadni general Steven Schook, posljednji zapovjednik SFOR-a, od 2. prosinca bit će na čelu strukture koja će se zvati Stožer NATO-a u Sarajevu. Rječ je o organizaciji kakvu je NATO ranije uspostavio u Makedoniji i Albaniji. Veleposlanik Serry pojašnjava kako će u bazi Butmir kod Sarajeva gdje je glavno zapovjedništvo EUFOR-a biti i 150 časnika NATO-a pod zapovjed-

ništvom generala Schooka. Njihova temeljna zadaća je pomoći nastavak reforme obrambenog sustava BiH s ciljem da ta zemlja što prije postane članicom "Partnerstva za mir" a u budućnosti i punopravna članica Alijanse. Uz to časnici NATO-a bavit će se borbom protiv terorizma, prikupljanjem obavještajnih podataka i privođenjem optuženih za ratne zločine.

POMOĆ DOMAĆIH VLASTI

I general Leakey i general Schook u prošlotjednom zajedničkom istupu pred novinarima istaknuli su kako privođenje ratnih zločinaca ostaje njihov veliki izazov iako očekuju značajniju pomoć i od domaćih vlasti. Odgovarajući na novinarsko pitanje osjeća li se posramljenim jer zločinci poput Radovana Karadžića i Ratka Mladića ni za devet godina nisu privedeni pravdi, general Schook je odgovorio negativno. "NATO je do sada priveo 28 optuženih koje je tražio Haški tribunal", kazao je američki general dodajući kako su domaće vlasti te koje nisu poduzele ništa na ovom planu. Uz EUFOR i stožer NATO-a u BiH ostaje još jedna vojna struktura čije značenje ne treba zanemariti. U bazi "Orao" od Tuzle, kako je pojasnio veleposlanik Serry, ostat će nekoliko stotina američkih vojnika na temelji bilateralnog sporazuma vlada BiH i SAD. Njima će također zapovijedati general Schook. Robert Serry tvrdi kako su definirani jasni mehanizmi suradnje i koordinacije tako da nikakvog sukoba ovlasti neće biti. Za sve operacije EU i NATO-a u BiH postoji okvir sadržan u sporazumu "Berlin plus" koji definira način potpore Alijanse vojnim aktivnostima Unije.

(Hina 2.12.2004)

ICTY: žalbeno vijeće naložilo hitno oslobađanje Marija Čerkeza

ZAGREB - Žalbeno vijeće Haškog suda (ICTY) donijelo je odluku o "trenutnom oslobađanju" bosanskog Hrvata Marija Čerkeza, osuđenog u prvom stupnju 2001. na 15 godina zatvora zbog ratnih zločina u Lašvanjskoj dolini, objavio je ICTY u Den Haagu. "Žalbeno vijeće smatra da presudu Mariju Čerkezu treba preinačiti te stoga nalaže njegovo trenutno oslobađanje", navodi se u priopćenju Haškog suda.

Razlozi za donošenje ovog naloga bit će objašnjeni u presudi žalbenog vijeća Dariju Kordiću i Mariju Čerkezu, koja će biti objavljena 17. prosinca.

Žalbeno vijeće, kojim predsjedava njemački sudac Wolfgang Schomburg, naložilo je Tajništvu ICTY-a da poduzme sve potrebne mjere za oslobađanje Marija Čerkeza te da mu omogući, ako to želi, da bude nazočan na izricanju presude 17. prosinca.

Čerkeзов odvjetnik Božo Kovačić izjavio je u telefonskom razgovoru da "ne zna kakva je presuda, ali sudeći po presudi Tihomiru Blaškiću očekuje da je osuđujuća u točkama koje ga terete zbog zatočenja civila". Također smatra da bi dosuđena kazna mogla biti manja od Blaškićeve jer se kod Čerkeza radi o zatočenju na tri lokacije, dok je kod Blaškića bio veći broj lokacija, uz utvrđenu odgovornost za korištenje dijela zatočenih kao "živog štita". (Večernji list

Visoke plaće pojele pravosudni proračun

SARAJEVO (Od Vjesnikova dopisnika) - Visoki predstavnik međunarodne zajednice u BiH Paddy Ashdown najavio je smanjenje visokih plaća bosanskohercegovačkih sudaca i tužitelja, jer bi u suprotnom zbog nedostatka novca moglo doći u pitanje funkcioniranje čitavog pravosudnog sustava u BiH.

Trenutačno se prosječne plaće sudaca i tužitelja, ovisno od stupnja suda i pojedinačnog radnog staža, kreću od 1300 do 2000 eura, a prosječna plaća u Federaciji BiH je oko 270 eura, a u Republici Srpskoj (RS) još je i niža, tek nešto iznad 220 eura. Velik je broj nezaposlenih, tisuće umirovljenika moraju preživjeti s šezdesetak eura mjesečno, u pučkim kuhinjama hrane se čak i sveučilišni profesori, a visina plaća zdravstvenih ili obrazovnih djelatnika za mnoge je ponižavajuća.

U takvoj situaciji, mnogi postavljaju pitanje ima li smisla da plaće sudaca i tužitelja budu tako visoke - a valja im pridodati i odvjetnike koji svoje usluge katkad naplaćuju i više od svojih kolega iz bogatih zapadnoeuropskih zemalja.

Odluku o izuzetno visokim plaćama sudaca i tužitelja donijeli su međunarodni predstavnici u BiH, preciznije Ashdownov prethodnik Wolfgang Petritsch. Ideja je bila visokim plaćama suzbiti raširenu korupciju u pravosuđu, no rezultati su više nego dvojbeni. Mnogi misle da to hoće li neki sudac ili tužitelj pristati na mito, mnogo više ovisi o njegovom osobnom karakteru i integritetu, nego o visini plaće koju prima. Stoviše, neki novinski komentatori, analizirajući tijek reforme pravosuđa u BiH, kažu da su oni suci i tužitelji koji su bili korumpirani takvima i ostali, s tim da su u međuvremenu povisili "tarifu" svojih usluga.

Vjesnik 1.12.

"HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 5. XII 2004.

Žumberak

Pred nekoliko dana razgovarala sam sa prijateljima o Žumberku, graničnom području na zapadnom dijelu Hrvatske. Prošle godine prošla sam kraj Žumberka uopće ne znajući kako sam na tom kraju Hrvatske. Tek danas, nakon razgovora sa prijateljima, shvatila sam kako sam gledala Žumberak, a to nisam ni znala. Vjerovatno se pitate gdje sam to bila i gledala Žumberak: bila sam u dvorcu Ozalj, stajala na rijeci Kupi i gledala na drugu stranu Kupe, no nitko mi nije tada rekao kako je to poznati hrvatski kraj Žumberak.

Što me je ponukalo na pisanje o Žumberku? Pred nekoliko dana bila sam kod gosp. Ilije Vranešića. Iznad njegove glave stajala je slika neke kuće, koju je on naslikao pred neko vrijeme. Kad sam zapitala gdje je ta kuća, ponosno mi je rekao: "Na mom Žumberku!" I kako onda ne pisati o "njegovom Žumberku"!

Izletnište "Divlje vode" na Žumberku

Našem razgovoru pridružila se i njegova sestra, gđa. Zora Heršak. Moram vam reći da smo tu i tamo malo zaplakali, nasmijali se dogodovštinama njihovog djetinjstva i shvatili kako se ustvari sjećamo puno toga, no netko nas mora "povešiti" u sjećanje.

Prvo pogledajmo malo što knjige govore o Žumberku, a tek ćemo tada prošetati uspomenu ova dvoje ljudi. U "Hrvatskom leksikonu" piše ovako o Žumberku: *Žumberak je brežuljkasto područje južnog prigorja Žumberačkog gorja. To je izrazito krško područje (ponikve, špilje, ponori i ponomice) s bukovom i kestenovom šumom. Glavna rijeka tog područja je Kupčina. Stanovnici se bave zemljoradnjom, vinogradarstvom i stočarstvom, ponešto i lovom. Najpoznatija sela ovog kraja su Krašić, Slavetić, Kostanjevac i Žumberak, koji je ime dobio po starom gradu Žumberku. Kraj je bio naseljen u prapovijesti i u rimsko doba. Sela su rasuta tipa sa zbijenim zaseocima, od kojih su ona najveća smještena uz glavne ceste (Budinjak, Stojdraga, Gomja Vas, Oštrc, Sošice i druga), a ona manja i brojni zaseoci nalaze se na obroncima brežuljaka ili uz ponikve gdje prirodni uvjeti ne dozvoljavaju stvaranje većih naselja. Veći broj naselja nalazi se iznad 400 m nadmorske visine. Budući da na području Žumberka nije formirano veće gravitaciono središte, naselja su povezana sa nekoliko općinskih središta (Samobor, Jastrebarsko, Ozalj).*

Malo o Žumberaškom gorju: Žumberačko gorje je gorje u Hrvatskoj i Sloveniji, južno od doline rijeke Kupe, visoko 1178 metara (Sv. Gera, Trdinov vrh) Pretežno je građeno od vapnenca i dolomita. Krški reljef razvijen je u višim područjima. Na istoku prelazi u Samoborsko gorje i Plešivicu. Većim dijelom je pod šumom." Ovdje je gosp. Ilac Vranešić, za sve nas ovdje Ilac ili Mr. V., dodao: "Kad se popnete na vrh Žumberka na zapad vidite sve do Kleka i cijelu Bijelu Krajinu, a na istoku je Samoborsko gorje. Pogled je prekrasan!"

Da, pogled sa tog vrha, Sv. Gere svakako je prekrasan, No, moramo se malo vratiti u ono što nije baš tako lijepo - dapače, strašno je. Žumberak i njegovo gorje upisano je u najstrašnije stranice hrvatske povijesti. Tamo je Jazovka, ona strašna cma jama u koju su bacani pobijeni Hrvati nakon 2. Svjetskog rata. U Sošicama, malom selu, govorilo se nakon rata kako se noću vide kolone ljudi bez glave. Pisac tog članka govori kako je tek 1990. godine

shvaćao da je to bila metafora. Metafora "ljudi bez glave" odražavala je ono što se događalo: ljude su odvodili u kolonama prema Jazovki i tu bi ostajali bez glave, tj. bili su pogubljeni.

Mnogo se toga žalosnog dogodilo na Žumberku, no vremena su se promijenila. Došla je nova Hrvatska, slobodna, neovisna i tek sada saznaemo što se dogodilo na ovim područjima. Žumberčani su nedavno podigli spomenička obilježja žrtvama terora, a posebno je impresivan spomenik poginulim hrvatskim rodoljubima u Novom Selu.

U ruke mi je došla jedna knjiga "Žumberački krijes 2003". Prolistala sam ju i našla stvamo mnogo podataka o Žumberku i životu Žumberčana. Tamo sam vidjela žumberačku nošnju (koju svatko od obitelji Vranešić ima). Ta nošnja jako liči na dubrovačku nošnju, boje su crvene i plave, sa posebno formiranom kapom. Djevojke imaju posebno spletene duge kose, a na dnu kose je mašna. Muškarci nisu imali nošnju, oni su bili Krajišnici, pa su imali uniforme.

Ovo područje dalo je i posebne ljude. Recimo, našeg poznatog kardinala Franju Kuharića, rođenog u Pribiću podno Žumberačkog gorja. Msgr. Jurica Jezerinac, vojni ordinarij je sa tog područja, zatim dr. Daniel Šajatović, svećenik, odgojitelj, brat siromaha i potrebitih, Nikola Badovinac, bivši zagrebački gradonačelnik. Žumberčanin je i poznati povjesničar Tadija Smičiklas, rođen 1843. g. u selu Reštovo, umro u Zagrebu 1914. g. Žumberčani su i hokejaši braća Mahovlići i poznati pjesnik-svećenik Hranilović. Inače, naša suradnica gđa. Biserka Milinković je isto Žumberčanka.

Malo ćemo se više zadržati na vrlo poznatoj osobi iz ovog kraja u svijetu glazbe, "slavuju Žumberka", Dragici Martinis, poznatoj opemoj pjevačici, koja je pjevala u zagrebačkoj, bečkoj, napuljskoj i njujorškoj gradskoj operi. Njen glas, posebno topao, očaravao je obožavatelje opere. Nažalost, njena sudbina bila je slična sudbini mnogih Hrvata. Nakon 2. Svjetskog rata nije se više mogla vratiti u domovinu. Ostala je u Beču i nastavila briljantnu karijeru. Godine 1957. umro joj je jedini sin, i to je toliko na nju djelovalo da je prestala pjevati za duže vrijeme. No nakon rođenja još dvoje djece, nastavila je sa karijerom. Danas živi u Beču, prestala je pjevati. U Žumberačkom krijesu ovako piše o njoj: "Dragica Martinis pripada uskom krugu bogodanih izabranih umjetnika koji su veliki luk pjevačkog umijeća spojili s intenzivnim dramskog predanja, koji su bogatstvom svoje osobnosti na najljepši i najiskreniji način prenosili umjetničku tvorbu i tako uspostavili čvrst kontakt sa slušateljima, što ostaje u neizbrisivu sjećanju kao neponovljiv doživljaj svečanog kazališnog trenutka.

S dolaskom nove Hrvatske došlo je do velikih promjena u cijeloj Hrvatskoj, pa i na području Žumberka. Rađaju se nove ideje o tome kako dati bolji život ovom pučanstvu. Nacionalni park Žumberak, park prirode proglašen je zaštićenim godine 1999. Glavna obilježja ovog parka su raznovrsne šume, koje pokrivaju gotovo polovinu Parka prirode i izmjenjuju se s livadama i pašnjacima; obilje izvora i potoka koji zbog krških obilježja terena poniru i opet izviru. Na visoravnima i njihovim rubnim djelovima su brojne spilje. Tamo postoji velika raznolikost životinjskih vrsta - endemična fauna podzemlja, ugroženi leptiri travnjaka, veliki predatori, mnogo rijetkih i zaštićenih biljnih vrsta, uključujući tridesetak vrsta europskih ohideja - kačuna. Na ovom području zadržale su se posebne ptice, koje ne žive nigdje drugdje, pa se radi na njihovom održavanju vrsta. Područja posebne zaštite su zaštićeni krajolici, kanjon potoka Slapnice, Okić grad sa okolicom, posebni rezervat šumske vegetacije - vršni dio Japetića.

Na Žumberku se vrlo ubrzano razvija turizam, mnogi planinari uživaju u vidicima, koji su upravo nezaboravni. Mnogi su pisali o Žumberku, proze, pjesme, no jedan planinarski zapis stvamo me je ponukao da i ja odem ove godine vidjeti Žumberak, jer nakon ovih riječi kako ne otići tamo i vidjeti o čemu govori pisac ovog članka:

"Breze, oh kako su lijepe te breze oko doma, usidrenog, izgrađenog marljivim rukama mnogih neznanih planinarskih dobrovoljaca na početku borove šume što se proteže do slikovitih, pitoreskih livada Pliješa i Blaževe gore....

Visoke, bijele vitke.... čitava šuma. Kada sunce izlazi, pomalja se na istoku od Japetića, a zlatni se sunčani zruci, probijajući se kroz krošnje ovih bijelih ljepotica, zaustavljaju, meko, i brižno milujući svaku granu, svaki list. Eh, to je doživljaj, to je što me je uvijek vuklo, oduševljavalo, privlačilo u ovaj kutak najzabitijeg i najdivnijeg dijela Žumberka....

Divno je ispružiti, opustiti se i ležati na ležaljci, jednim okom promatrati obrise Kleka, Huma, iza njega Kapelu, pa još udaljeniji sjeverni Velebit, ili, malo se okrenuvši, pa vidjeti stožinu Ličke Pješivice a iza nje lijevo jedva vidljivu Klekovaču već u dubokoj Bosni, ili trupinu Grmeča, a drugim okom

"HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 5. XII 2004.

Ante Starčević, otac hrvatske domovine

Malo je ljudi, pa i u svjetskoj povijesti, koji su još za života dobili dični nadimak - otac domovine. Isto je tako malo velikana koje su jedni uzdizali do simbola, do gotovo božanske ličnosti, a drugi ih osporavali, odbacivali, ponižavali. Prvi nisu nimalo promijenili ili ublažili postojanost i tvrdoću Ante Starčevića (rođen u Velikom Žitniku kraj Gospića) 23. svibnja 1823 - umro u Zagrebu 28. veljače 1896.), toga ličkoga "vuka samotnjaka", a drugima je obilato uzvarčao nazvavši ih dvostrukim robovima, slugama, govedarima i prodanim dušama.

Ako želite doznati zašto je Stari, kako su ga zvali njegove pristaše, dobio trg u središtu Zagreba, zašto su na njemu izgradili Starčevićev dom koji i danas stoji, zašto je postao otac svih Hrvata, zašto mu je kipar I. Rendić na grobu izgradio spomenik koji simbolizira hrast, dub, tu najsnažniju biljku naših dubrava - pročitajte pažljivo ovih nekoliko redaka.

Starčević i njegov životni suborac Eugen Kvaternik utemeljili su 1861. Stranku prava, kojoj je glavna zadaća bila ujedinjena, slobodna i samostalna Hrvatska. Smatrali su opravdanim da je Trojedina kraljevina - Dalmacija, Hrvatska i

Slavonija od IX. stoljeća bila kneževina pa kraljevina, da je 1102. svojom dobrom voljom ušla u zajednicu s Ugarskom, a 1527. s Austrijom, da je uvijek uspjela očuvati svoju državu i da je s tim zemljama veže samo vladarova osoba i ništa više. To povijesno pravo bila im je temeljnica i uporište za postizanje što neovisnijeg položaja hrvatskih zemalja u Austro-Ugarskoj nakon 1868. i u svim novim tvorbama koje su mogle nastati nakon sloma te monarhije.

Starčević je borbi za slobodu Hrvatske podredio sav svoj život, dosto-

janstveno podnio izgone iz službe, progone, zatvore, bijedu, a Kvaternik je kao sin domovine kako ga je zvao A. Cesarec, u Rakovici 1871. godine položio na njezin oltar i svoj život.

Starčević se već 1852. godine kao 29. godišnji mladić oštro usprotivio Vuku Karadžiću koji je tvrdio da hrvatski jezik i ne postoji, da ne postoji ni hrvatski narod, nego da su to "Srbi svi i svuda" - Srbi pravoslavni, Srbi katolici, Srbi muslimani. Nikad nije priznao Bečki književni dogovor* iz 1850., ni Vukov jezik koji se oslanjao na narodnu pjesmu, nego je branio više stoljetnu tradiciju hrvatskog jezika i književnosti.

Starčević je odbacio zajednicu s Austrijom i austroslavizam, nije priznao ni velikomađarska posezanja za Hrvatskom, kao i neko maglovito jugoslavenstvo u kojemu bi se utopila Hrvatska i hrvatstvo. Bio je i cijela života ostao svoj na svome, nastojeći da na temelju iskustva i dostignuća hrvatske povijesti osigura Hrvatskoj opstanak, ujedinjenje svih hrvatskih zemalja i slobodan razvoj.

Dodat ćemo na kraju dvije-tri njegove misli o hrvatskoj prošlosti, kao onu da "nijedan, pamtite, nijedan danas živući narod Europe ne ima u svojoj prošlosti veće veličanstvo negoli narod hrvatski". O povijesti, poglavito hrvatskoj, rekao je: "Prava domaća povijest daje narodu najčvršću polugu za velike čine", jer u njoj "nema sanjarija, nego ima ljudi koji narodom podmeću sanjarije za povijest".

Prošlo je stotinjak godina od Starčevićeve smrti, ali uzalud ćete njegov grob tražiti na Mirogoju, jer on počiva "daleko od Arkada", na seoskom groblju u Šestinama.

I po tome je bio čovjek "na svoju ruku". Rođen podno hrvatske div-gore Velebita, zaželio je da počiva u podnožju pitome Zagrebačke gore i time je simbolično povezao svoju Hrvatsku.

Jeste li ikad bili na njegovu grobu i odnijeli stručak cvijeća? Ako niste, otidite, jer su onamo desetljećima odlazili mladi naraštaji i vraćali se s dijelom snage, gordosti i ponosa našega oca domovine.

(Dragutin Pavličević, Hrvatska čitanka)

Bečki književni dogovor - dogovor nekih hrvatskih i srpskih jezikoslovaca u Beču godine 1850. po kojem su hrvatski i srpski jedan književni jezik; bio je vrlo štetan za razvoj hrvatskoga jezika jer je poslužio kao pokušaj izjednačavanja hrvatskoga jezika sa srpskim iz čega se kasnije izvodila premoć srpskoga nad hrvatskim jezikom.

MASLINA (Hrvatskoj)

Proljeća, zima, jeseni i ljeta izmijeni cijeli se roj, a maslina stara i krošnja sveta još širi miris svoj.

Duboko je smeđe spustila korijenje u naše zemlje skut, i noge čvrsto zavila u stijenje u oštrac tvrd i ljut.

Ispijala je suša, vjetrovi bili, munja htjela da smrvi, ona se branila prot svakoj sili snagom svoje krvi.

Spuste se tako u zelenu granu zubi otrovnog crva, al' dokle bi novu otvorili ranu zarasla već je prva.

Sjekirom jednoč posjekoše grane te je oboriše nice. Proplakala šuma. Al' proljeće grane, donese nove klice.

"Usahnu", rekoše "lopatu amo! Nema je, nema više!" Al' zemlju na licu čim osjeti samo, maslina opet diše.

I još je na brijegu, miriše, zori, bujnija svakog dana... Samo na staroj vide se kori ožiljci mnogih rana.

Gabrijel Cvitan

Ivan Rendić, Nadgrobni spomenik Anti Starčeviću, 1903. god. Šestine kraj Zagreba

Reportaža

Specijalni rat protiv crnogorske neovisnosti

Velikosrpske snage u Srbiji hvata panika pred osamostaljenjem Crne Gore koja Srbiji pruža izlaz na more. Stoga je iz Beograda poduzet specijalni rat protiv crnogorske neovisnosti, a stožeri toga su SANU i Srpska pravoslavna crkva... Unatoč svom uloženom novcu i golemu trudu, doživješe poraz, a državotvorni Crnogorci pobjedu koja nagovještava dan kad će se većina građana Crne Gore na referendumu izjasniti za samostalnu i suverenu državu

Ovih se dana u nas mnogo piše o cmogorskom ratovanju na dubrovačkom području godine 1991. Kad se razmatraju ti događaji, valja se podsjetiti na stanje u Cmoj Gori, na njenu duboku podijeljenost. Tamo je nešto jača državotvorna cmogorska strana, a njoj je oštro sučeljena prosrpska strana koja vidi Cmu Goru isključivo u sastavu Srbije.

Upravo iz toga drugoga cmogorskog dijela građana potekli su oni koji su topnički udarali po Dubrovniku i žarili i palili po Konavlima. Na ratni pohod pozvao ih je Momir Bulatović s izmišljotinom da trideset tisuća ustaša kreće u napad na Cmu Goru i s parolom "rat za mir". Nakon mobilizacije ponosno je javio Veljku Kadijeviću da je stavio "pod oružje šezdeset tisuća Cmogoraca".

Neometano su tukli po Dubrovniku, dobro raspoloženi nakon haraćenja po bogatim Konavlima, a mogla se čuti izjava kako će nakon osvajanja Dubrovnika krenuti dalje na Zagreb.

Cmogorci koji se bore za samostalnost svoje zemlje obilježili su obljetnicu Lovčenske straže, onih pripadnika koji se 1. studenoga 1990. postrojše na Ivanovim koritima da bi branili Meštovićeve mauzolej, simbol Crne Gore i njene veze sa Zapadom.

U svom obljetničkom proglasu, objavljenom u Cmogorskom književnom listu, ističe se da oni "što nijesu smjeli udariti na Lovćen zato udariše na Konavle, Dubrovnik, na jug Hrvatske, prijeteci da će kada se vrate iz okupatorskog pohoda lako zaravniti Lovćen, srušiti Mauzolej... a Cmu Goru učiniti primorskom oblašću Srbije diktatora Miloševića...".

Organizacijski odbor velikog Lučindanskog podlovčenskog zbora uz obljetnicu Lovčenskih straža okuplja mnogo cmogorskih akademika, umjetnika i drugih uglednika, a zapovjednik je cmogorski bard Jevrem Brković.

O gradnji Mauzoleja na Lovćenu potkraj šezdesetih i na početku sedamdesetih vodila se velika politička bitka. Skupina srpskih intelektualaca okupljenih oko Srpske akademije nauka i umetnosti i

Udruženja književnika, snažno se suprotstavljala gradnji monumentalnog spomenika i zahtijevala ostanak kapele, zadužbine kralja Aleksandra Karađorđevića.

S druge strane cmogorska vlast i većina inteligencije zauzimala se za podizanje Mauzoleja, dostojnog Njegoša, vladara i pjesnika, koji se uvijek potpisivao s "vladika cmogorski".

Gradnja Meštovićeve mauzoleja bila je veliki poraz srpskih nacionalista koji su poslije prerasli u sovinste, začetnike ratova.

Izgubivši dijelove Hrvatske, prema svemu sudeći i Kosovo, velikosrpske snage u Srbiji hvata panika pred osamostaljenjem Crne Gore koja Srbiji pruža izlaz na more. Stoga je iz Beograda poduzet specijalni rat protiv cmogorske neovisnosti, a stožeri toga su SANU i Srpska pravoslavna crkva. Odatle se potiču prosvjedi nikšićkih nastavnika i studenata zbog preimenovanja srpskog jezika u materinski jezik premda je to bio samo kompromis. Pravi naziv jezika Cmogoraca je, dakako, cmogorski jezik.

Na ovogodišnjem Sajmu knjiga u Beogradu pojavili su se plakati na kojima su slike Njegoša, Miljanova i kralja Nikole uz napomenu da su govorili srpskim jezikom, a ispod njih slike majmuna, goveda i koze za koje piše da govore svojim materinskim jezikom. Dakle, ako ljudi ne govore srpskim, "da ih ceo svet razume", onda nisu ljudi nego živinčad.

Oporba povezana jedino težnjom sprječavanja cmogorskog osamostaljenja, dugo je bojkotirala parlament i politiku prenijela na ulicu. Činilo se da će se s vremenom smiriti, shvatiti da je politika haaških zatočenika Miloševića i Šešelja nepovratna prošlost i da se treba zaputiti u Europu. Međutim, vratila se u Cmogorsku skupštinu s jednako bjesomučnom mržnjom prema svemu cmogorskom.

Zastupnik iz Pljevlja Momčilo Vučetić čak poziva na treći srpski ustanak, a kolašinac Goran Danilović prijeti nasiljem i nemirima. Poziva na promjenu imena Crne Gore u "Srpsku Cmu Goru". Ti ljudi ništa nisu naučili iz nedavne prošlosti pune krvoprolića i razaranja u

Hrvatskoj, Bosni i Hercegovini i na Kosovu. Oni bi rado ponovili ratni užas i u Cmoj Gori koju žele otuditi.

Na Žabjaku su nedavno održani izvanredni lokalni izbori i tu se cmogorska oporba silno zauzela za pobjedu. Agitirali su mnogi političari, kao i Amfilohije Radović, onaj koji je ove godine na jednom skupu izjavio da je Slavonija srpska zemlja. Agitirao je i četnički usmjeren pjesnik Matija Bešković. Unatoč svom uloženom novcu i golemu trudu, snage doživješe poraz, a državotvorni Cmogorci pobjedu koja nagovještava dan kad će se većina građana Crne Gore na referendumu izjasniti za samostalnu i suverenu državu.

Uskršnut će tada Crna Gora ugušena davne 1918. godine.

ŽELJKO SABOL
Autor je doktora pravnih znanosti, publicist iz Zagreba.

Preporučujemo Vam: TRAVEL SERVICE LTD.

Special agents for
CROATIA AIRLINES
MEMBER OF IATA

CAR RENTALS
IN CROATIA

GeneralTourist travel Service Ltd. je jedna od najuglednijih putničkih agencija u Kanadi. Utemeljitelj i vlasnik ove poznate tvrtke je obitelj Lončarić. Profesionalnim uslugama ove agencije koriste se Hrvati iz Kanade, Hrvatske, Ujedinjenih Američkih Država i drugih zemalja, već više od 30 godina.

- Naša agencija zastupa gotovo sve zrakoplove i pomorske linije.
- Organiziramo grupna (charter) putovanja s najnižim cijenama, naročito u domovinu Hrvatsku.
- Također, već više od 30 godina, obitelj Lončarić uređuje i emitira hrvatski radio sat "Zvuci Hrvatske" kojeg možete slušati na radio postaji CHIN 100.7 FM u tjednu od 10:00-11:00 sati i nedjeljom u 12:00 na 15.40 AM
- Za sve informacije obratite se na nas ured.

Ivica (John) Lončarić

3045 Southcreek Road, Unit1, Mississauga, Ontario L4X 2X6
(905) 602 8900, Generaltourist@ICA.net, www.generaltourist.com, Fax: (905) 602 8899

CHIN Radio is now broadcasting LIVE on the internet 24 hrs a day! Check out our new and improved website: chinradio.com and listen to FM 100.7 FM and AM 1540 live on your computer! email us your comments at: promotions@chinradio.com. We would like to hear from you!

Rekli su i dogodilo se...

Drašković: Povelja UN-a sprječava neovisnost Kosova

ZAGREB - Kosovo se nalazi pred fazom u kojoj će se odlučivati o njegovom konačnom statusu, najkraći je zaključak zasjedanja Vijeća sigurnosti UN-a održanog u ponedjeljak, a mediji na temelju toga zaključuju da bi se kosovski "dan D" mogao dogoditi sljedećeg ljeta.

Sef UNMIK-a Sren Jessen-Petersen izjavio je pred tim skupom da na Kosovu počinje ključna faza u kojoj će više nego ikad biti važno da politička strategija UN-a bude usklađena sa spremnošću KFOR-a, vojne potpore međunarodnim snagama, da reagira. Konstatirao je da se sigurnosna situacija na Kosovu značajno popravila u odnosu na razdoblje neposredno nakon nasilja nad Srbima u ožujku, ali da privremene institucije vlasti još moraju uložiti mnogo napora u ostvarivanju multietničkog društva. Voditelj civilne misije UN-a upozorio je da se ne može očekivati da do polovice 2005. bude ostvareno svih 400 pojedinačnih zahtjeva pobrojanih u Standardima za Kosovo, ali se od kosovskih institucija traži napredak u ostvarenju najvažnijih ciljeva, a to su vladavina prava, sloboda kretanja, povratak raseljenih i sigurnost. Teritorijalna podjela Kosova nije ni poželjna ni izvediva, ali se sigurnost mora omogućiti decentralizacijom i efikasnom lokalnom samoupravom, kazao je Jessen-Petersen.

U izvješću glavnog tajnika UN-a Kofija Annana pripremljenom za

Čudno objašnjenje napada na predsjednikovu kolonu - službeno, riječ je o prometnom incidentu

Na srbijanskog predsjednika ipak nije pokušao atentat, nego je riječ samo o prometnom incidentu objavila je policija u Beogradu. Prema izvješću ministra policije Dragana Jočića, na predsjednikovu kolonu naletio je Miroslav Cimpl, zaposlenik američkog veleposlanstva. On je te večeri, kaže ministar, ostavio djecu na proslavi jednog rođendana i sa svojim psom u "audiju 80" krenuo Ulicom Kneza Miloša kojom se kretala i kolona predsjednika države.

Cimpl, koji radi u osiguranju veleposlanstva, izjavio je da je prvi put vidio predsjednikovu kolonu te ju je zbunjeno i iznerviran, ne znajući o čemu je riječ, pokušao preteći.

Trubio je i ulijetao... Prešao je preko bankine (dosta visoke i nezgodne za prijelaz) i počeo voziti lijevom stranom prema Topčiderskoj zvezdi, a na kraju se vratio u kolonu te je nastavio ometati jer su ga posebice prestrašila rotirajuća policijska svjetla.

Zbunjeni novinari

Na kraju se sudario s automobilom osiguranja koji mu je prepričio put i pobjegao. Miroslavu Cimplu određen je 48-satni pritvor, a u okružnom tužiteljstvu u Beogradu kažu da poduzimaju sve mjere kako bi rasvijetlili slučaj.

Ministar Jočić sve je ocijenio kao incident. "Riječ je o prometnoj nesreći i potpuno je nepotrebno izvan toga tražiti bilo što", rekao je ministar. Zbunjene je novinare na kraju konferencije upitao: "Zašto me tako čudno gledate umjesto da me pohvalite za dobro obavljen posao?" Jočiću su informaciju o Cimplu poslali iz veleposlanstva SAD-a.

Pomoć SAD-a

Ali uza sva Jočićeva objašnjenja, ostalo je dosta pitanja koja postavljaju obični ljudi i mediji. Primjerice, zar je moguće da Cimpl nije znao što je to službena kolona automobila s policijskim svjetlima, a sam radi u službi osiguranja. Beogradski dnevnik "Blic" pita se kako je prometni prijestup mogao trajati više od jednog kilometra.

Taste of Europe MEAT & DELICATESSEN INC.

200 County Court Blvd. Brampton, Ontario
(905) 455 1077

- Zadovoljava srca svih gurmana sa kvalitetnim odrescima za vaše roštilje.
- Taste of Europe vas očekuje danas i svaki dan s velikim izborom mesa, kobasica, salama i velikim izborom proizvoda iz Hrvatske i Europe.
- Snabdijevamo meso za duboko smržavanje.
- Povoljne cijene za bankete i slavlja.
- Prodajemo kolače i torte.

ovu prigodu ocjenjuje se da je prerano govoriti o dugoročnom statusu Kosova te da je početak razgovora o tom pitanju neprihvatljiv dok se ne ispune standardi. Očitovao se i Washington: stav SAD-a prema budućnosti Kosova ovisit će o primjeni tih standarda na terenu.

Opći stav Vlade Srbije je da je decentralizacija najbolji put za osiguranje opstanka, sigurnosti i povratka Srba i ostalih nealbana. Međutim, ministar vanjskih poslova SCG-a Vuk Drašković bio je konkretniji izjavivši za radio B92 da je "za pregovore o konačnom statusu Kosova ključan upravo argument na koji se SCG i poziva, a to je Povelja UN-a po kojoj je nemoguće na pravno legalan način na teritoriju jedne države proglasiti drugu suverenu državu ako je ta država protiv. SCG je protiv toga da se na njegovom teritoriju formira nova država".

Američki ekspert za Balkan Daniel Serwer je, komentirajući sjednicu VS-a, rekao da Beograd, Priština i međunarodna zajednica imaju različite pristupe rješavanju kosovskog pitanja: Beograd želi etničku podjelu Kosova, međunarodna zajednica je zasad ne želi, dok kosovski Albanci nastoje privremenim institucijama samouprave dati punu vlast. No, Serwer je podržao pristup UN-a. (Vjesnik 1.prosinca 2004)

Promatrače zbunjuje to što za cijelo to vrijeme nitko nije zabilježio registracijski broj "audija 80". Pričama i kombinatorici u javnosti nikad kraja, te je sada to postala svojevrsna križaljka koju svi rješavaju. Neki sa zabavom i zloradošću, a neki sa strahom.

U Beograd je stigla i izjava službenog predstavnika američkog State departmenta u kojoj se potvrđuje da je jedan dužnosnik veleposlanstva SAD-a u Beogradu umiješan u incident s kolonom automobila iz Tadićeve pratnje.

Iz američkog veleposlanstva u Beogradu stigla je izjava da Amerika žali zbog događaja u kojem je sudjelovao njezin dužnosnik. Obećana je i puna suradnja s policijom. (Večernji list 2.12.2004):44

Srbija: Predsjednički kandidat radikala i dalje sanja Veliku Srbiju

BEOGRAD - Predsjednički kandidat Srpske radikalne stranke i zamjenik predsjednika Vojislava Šešelja, Tomislav Nikolić, u srijedu je, u dva intervjua srbijanskim medijima, ponovio da je njegov san i dalje "granica Karlovac - Karlobag - Virovitica".

"Ja ću tu granicu sanjati dok sam živ i moja djeca će je sanjati. Makar nikad ne pobijedio na izborima, ne mogu reći da je Hrvatska demokratska zemlja kad je pobila tolike ljude, a ostale protjerala sa svoje zemlje. Vječno ću sanjati tu granicu, ali to ne znači da se zbog toga mora voditi rat i ne znam kako to više objasniti", kazao je Tomislav Nikolić u intervjuu novosadskom "Dnevniku" od srijede.

"Ako je ideja velike Srbije problem za Europsku uniju, tražit ću suglasnost parlamenata Srbije, Crne Gore i SCG da predložim predsjednicima balkanskih država da stvorimo oazu mira na Balkanu. Da uništimo svo oružje. Ako mi SAD i Rusija daju jamstva, predložiti ću da Srbija prva uništi naoružanje, pa neka počnu ostali", objasnio je Nikolić istu temu beogradskom dnevniku "Blic".

Na pitanje "kako će kao predsjednik komunicirati s hrvatskim dužnosnicima", Nikolić je odgovorio da ga Hrvatska "treba uvjeriti da je demokratska zemlja". "Nijedan građanin Srbije nije ugrožen zato što nije Hrvat, možemo razgovarati. Tamo su ugroženi Srbi", kaže Nikolić, dodajući da niti s hrvatskim predsjednikom Stjepanom Mesićem ne bi kontaktirao. "Što ja imam s njim surađivati? On je podržao (Borisa) Tadića. Mesić je čovjek koji je razbio SFRJ. O čemu da s njim razgovaram?", kazao je Nikolić.

Drugi krug predsjedničkih izbora, u kojem će se oko 6,5 milijuna birača opredijeliti između kandidata radikala Tomislava Nikolića i predsjednika Demokratske stranke Borisa Tadića, održat će se u nedjelju, 27. lipnja. (Večernji-list.23.06.2004)

Mojim očima (i srcem).....

Vratila sam se (opet) iz Hrvatske. Oni, pomalo zavidni, pitaju me "Zar opet?", a ja - sva sretna - odgovaram: "Da, opet, a ovaj je put bio stvarno poseban!" Kao obično, rijetko mi tko vjeruje, jer iz mojih usta uglavnom čuju kako mi je bilo super, izvanredno, izvrsno, jako dobro, tako da ovo "bilo je posebno!" gotovo se prečuje. A vjerujte mi, bilo mi je zaista posebno lijepo.

I ovaj sam puta proputovala Hrvatskom! Bila sam u raznim krajevima naše domovine, no to nije razlog zašto mi je bilo tako lijepo. Razlog je dolazak mojeg prijatelja, koji je došao u Hrvatsku iz Argentine i proboravio neko vrijeme samnom tamo. Ni tu nema ništa posebno, zar ne? Često provodimo vrijeme na dopustu sa prijateljima. No, vjerujte mi, ima puno posebnog u ovoj posjeti, jer ovaj moj prijatelj nije bio u Hrvatskoj 59 godina! Možete li zamisliti kako se je osjećao kad je doputovao u Hrvatsku nakon toliko dugo vremena?

Kako mi često olako gledamo na našu Hrvatsku i mnogo puta ne razumijemo one koji ne mogu platiti put tamo, ili su ostarjeli ili oboljeli, pa više ne mogu putovati, a srce tako vuče natrag... Pred koji dan sam razgovarala sa nekim tko očito ima dosta novaca, koji mi je, onako s visoka, rekao "Pa zašto si nije platio put kad je mogao ići?" Strašno, prijatelju moj, kako ne vidimo težak život one druge polovice, koja je ostarjela, ili oboljela ili jednostavno nema dovoljno, onih koji jedva preživljavaju i ne mogu si priuštiti takav luksuz kao što je put za Hrvatsku. Osim toga, mnogi od tih ljudi, koji su sada ostarjeli, a žive negdje u Australiji, Argentini, Čileu, Novom Zelandu više nikoga nemaju u Hrvatskoj. Kome bi ti ljudi došli?

No, eto, moj prijatelj, gosp. Mirko Brkljačić, kojeg sam upoznala zahvaljujući HRVATSKOJ ISKRI uspio je doći u Hrvatsku. Zamolila sam ga neka mi se javi e-mailom čim se malo snađe. Došlo je prvo pismo:

.....Ali najvažnije je bilo to kako sam se osjećao kad sam shvatio da se nalazim na hrvatskom teritoriju. To je bilo prvo što me je ganulo i počele su mi teći suze Znao sam da će me sve to ganuti, ali nikad nisam mislio da će to biti u tolikoj mjeri. Na avionu su me tretirali jako lijepo, sve je bilo perfektno. U Zagreb smo stigli sa zakašnjenjem. Već iz daleka sam vidio prijatelje koji su me čekali. Čekao sam prtljagu, koja nije stigla. Kada sam izašao van, svi su me dočekali. Kad sam shvatio da sam na hrvatskom tlu, t.j. došao k sebi da sam tu, ovdje u Hrvatskoj, nisam se mogao suzdržati i morao sam dati oduška mojim osjećajima...

Odmah smo otputovali za Lokve. U Zagrebu nismo bili, to ostavljamo za kasnije kad dođeš ti. Putovanje do Lokve je bilo fantastično, cesta prekrasna, jedna divota, sve čisto i uredno. Moj zet Hugo govori kako iz zraka Hrvatska izgleda ljepša od Njemačke ili Austrije, a i ja mislim isto tako. Jučer poslije podne, znači isti dan kad smo stigli, i usprkos tome što smo bili umorni, otišli smo u Golubinjak (Nacionalni park u Gorskom Kotaru), spustili se po stazi sve do ulaza u špilju, ušli unutra, malo razgledali i vratili se nazad. Nešto nevjerojatno, nikad nisam vidio ljepšu šumu ili ljepše mjesto. Nevjerojatno! A danas smo bili na jednom drugom mjestu, išli smo kroz Mrkopalj u šume tražiti vrganje. Nešto neopisivo.

Jednom rječju, sad sam posve siguran da je naša Hrvatska NAJLJEPŠA ZEMLJA NA SVIJETU. Do sada je sve puno više i bolje od najboljih očekivanja, koja sam mogao imati. Dakle Valentina, možeš zaključiti da sam oduševljen sa svime što sam vidio, što sam našao, s kime sam bio u dodiru, sa svima koje sam do sada sastao.

To su bili tek prvi utisci koje je bio u stanju staviti na papir, no to je bio tek početak. Prijatelj iz Gorskog Kotara ga je proveo Istrom, Dalmacijom, bio je u rodnom mjestu svoga oca Baškim Oštarijama, kupao se u moru. Stiglo je i drugo pismo: ".....Danas sjedimo doma. Vani pada kiša i puše jugo. Već smo prošli kroz gornje Primorje, Istru, Krk, plovili po moru, bili u Crikvenici, Senju, Nehaju, Karlobagu, Oštarijama... Možeš si zamisliti kako je bilo u Oštarijama! Priroda je prekrasna, brda su impozantna, šume prekrasne. Čak sam našao neke starce koji su poznavali moju familiju, i moju sestrinju koja je umrla prošle godine u Torontu, njenog sina koji je došao u Oštarije umrijeti i tamo je pokopan. Kuću nisam našao, ni kamen na kamenu, nestale su skoro sve kuće, sve kao posljedica borba i ratova. Tek sam mogao sabrati nekoliko kamenčića. Jako žalosno, ali bilo mi je drago biti tamo. Od tamo sam nazvao zvog brata u Toronto na par minuta. Jasno, ostao je ganut isto kao i ja. Poslije smo se vratili po novoj cesti preko Like i Gackog polja. Ceste su prekrasne, mislim da ne mogu biti bolje nigdje. Nešto SAVRŠENO. A što reći o prirodnom okolišu! Te šume, polja, kućice sa cvijećem. Sada vjerujem da smo najljepša zemlja na svijetu. Moj zet Hugo se je jako dobro sprijateljio sa ljudima oko nas.

Već priprema predavanje za njegov fakultet o svemu što je vidio. Zapravo je poludio kad je vidio Istru, zaista je nešto nevjerojatno. Sve je predivno, nemamo riječi za opisati sve što smo vidjeli."

Nakon ovog drugog pisma doputovala sam u Zagreb i nastavili smo putovati Hrvatskom zajedno, no njegov je put domovinom bio puno drukčiji od moga. Svugdje, gdje smo bili, bile su i njegove uspomene na one kojih više nema, na prošlost, na djetinjstvo, na mladost. Često su mu bile zamagljene oči, no ne samo njegove, već i moje. Te moje i njegove emocije mogu razumijeti samo oni koji ne mogu vidjeti Hrvatsku kad god zažele, a što se tiče moga prijatelja iz Argentine, ovo je prvi posjet nakon 59 godina i vjerojatno zadnji. Mislim da nije potrebno niiti isticati sa koliko zado-

Gosp. Mirko Brkljačić i urednica u Vukovaru

voljstva smo posjetili mjesta gdje se je igrao kao dijete ili šetao kao mladić, jer potrebno je znati da je gosp. Brkljačić napustio Hrvatsku sa tek nepunih 19 godina, godine 1945. Te je godine krenuo put Italije, pa onda za Argentinu, tamo je osnovao ži-vot, obitelj (supruga, dvoje djece, sada je i djed sa četvero unučadi). Mnoga smo mjesta posjetili. U svoje vrijeme stanovao je na tri razna mjesta u Zagrebu. Sva-ki od tih stano-

va smo posjetili, u jedan čak i ušli. Prošli smo Hrvatskim zagorjem, posjetili Slavoniju, gledali i slušali hrvatske pjesme i narodne nošnje svih krajeva Hrvatske i Bosne i Hercegovine na mimohodu Vinkovačkih jeseni. Po-sjetili smo i Vukovar - Vukovar se mora posjetiti! Posjetili smo dvorac Maru-ševac, Varaždin, šumu Macelj u kojem počivaju mnogi pobijeni Hrvati, Zelenjak, gdje je napisana hrvatska himna. Bio je u Dubrovniku dva dana, divio se plavetnilu mora i ljepoti samoga grada Dubrovnika i okolice. Rodnim Zagrebom šetali smo od jutra do mraka, pili ranu kavu u kavani Ban kraj kipa bana Josipa Jelačića, a zadnju kamilicu ispijali smo u kavani Dubrovnik. Prošli smo Zagrebačkom gorom, pojeli kremšnite u Samoboru, ručali na izletištu Puntijarki, bili na sv. Misi u Katedrali, odali počast palim braniteljima na groblju Mirogoj. Prošetali smo alejama Mirogoja, spustili se na Trg bana Jelačića, posjetili još jednom Dolac, zagrebačku tržnicu, otišli na Gornji grad, posjetili Sabor, sjedili na Katarinskom trgu i tada je udario top koji je prepolovio dan....

Često smo samo šutjeli, jer što čovjek može reći kad je sve tako savršeno, a ipak bolno? Čeznja, koja boli čovjeka toliko godina, oslabi nas i često nismo u stanju niiti izreći koliko smo sretni... Tako smo, kad smo se spuštali u Donji grad Zagreba Uspinjačom, samo šutjeli. Pogledi, opet pomalo zamućeni - govorili su sve.

Ja sam, hvala Bogu, dovoljno imućna pa si mogu dozvoliti put za Hrvatsku, dovoljno mlada pa još imam snage za put, no to nažalost nije slučaj kod mnogih ljudi. Zahvaljujući mome prijatelju iz Argentine, gosp. Mirku Brkljačiću, koji je toliko želio vidjeti i osjetiti Hrvatsku, a nije mogao putovati iz određenih razloga (a nije on jedini, ima ih na tisuće takovih po svijetu) prvi sam puta vidjela našu domovinu očima i srcem ljudi koji upravo drhte kad vide Hrvatsko narodno kazalište. Zar je moguće opisati osjećaje čovjeka koji je prvi puta nakon 59 godina stupio na tlo Dubrovnika i ugledao konačno ljepotu koju je godinama samo sanjao i nije nikad vjerovao da će to ugledati ikada više?

I na kraju, ostavljam gosp. Brkljačiću posljednju komentar: "Jednom rječju, sad sam posve siguran da je naša Hrvatska NAJLJEPŠA ZEMLJA NA SVIJETU."

Valentina

1987, have a story of the times past to tell. The first regulatory plan of the square was made in 1865, and the earthquake that hit Zagreb in 1880 also played a role.

The buildings on the north side of the square, already old and worn out, were heavily damaged and a fundamental reconstruction was required. Construction of the current buildings started in 1828, when the house of Bartol Felbinger was built, on the location of today's number 15, next to the first skyscraper of Zagreb, built in 1958. The construction continued ever since. A period of 130 years was thus spanned. The first tram, pulled by horses at the time, crossed the square in 1892, on its south side.

The palace on the corner of Ilica and Trg bana Jelačića was built over 150 years ago. That two-story building was known by the fact that the first ice cream in Zagreb was prepared in it. Architect Hermann Bolle built another floor later, which made that building the first three-story building in Zagreb. The first dancing school was opened in the neighboring building in 1860. The ceramic figures of great Croatian sculptor Ivan Meštrović on the facade of the corner palace (number 4) were his first public exhibit in Zagreb. The Croatian Writers' Association moved in to number 7. This three-story building has a lovely, indented facade; although it has been reconstructed, it looks as it did way back in 1889.

The oldest building in the square, the one on number 15, is located on the southern side of the square, which was vacant until the first decades of the 19th century. The southern side contained a line of coffee houses in the 19th century, but these establishments later changed its purpose. Nevertheless, the square still has a few cozy coffee shops, each with its special atmosphere. They are frequented by Zagrebians and visitors. The last decade was particularly marked with the "return" of the coffee shops.

Earlier, almost all of the city's coffee shops were decorated in a similar way, in a traditional Viennese style. The guests would sit on wooden chairs at round tables with marble slabs. Loggias or divans lined the walls; partition walls were low, so guests could see the rest of the shop. There were local and foreign magazines at their disposal - a tradition preserved until the present day by modern coffee shops. In the past decades, a few coffee shops have acquired almost a cult status. Some have preserved it until the present day, among them the popular Gradska kavana on Jelačićev trg. Sadly, it was closed for a while, but its reopening was a big time event in Zagreb. Next to it is, also popular, Mala kavana and Ban on the northern side, and the Dubrovnik Hotel coffee shop in the south. They are all full of visitors who want to drink a cup of coffee or a drink - both in winter, when they seek refuge from the cold there, and in summer, when they look for a shade, a refreshing drink and a friendly chat.

Next to Gradska kavana is the savings bank of Zagrebačka banka, while another few steps away, on number 11, is Tourist Information Center, where information and tourist materials can be obtained. Dominating the southern side is the building of Croatia osiguranje - an insurance company established in 1884. There are also art and souvenir shops on the square, as well as groceries, bookstores... Modern department store City Centar Varteks is on number 8. In the building on the corner of the square and Ilica is Nama, a department store with a long tradition. The arched passage connecting the square and Pod zidom street is called Harmica, after the square's old name. The word is derived from Hungarian word harmincz, which means 'thirty', because all the vendors selling their goods on the fair had to pay one thirtieth of its value as a commission. The office where the commission was paid was located on today's Jelačićev trg. The commission was abolished in mid-19th century.

The Flower Alley

The square's short northwestern connection with colorful Tkalčićeva ulica and Dolac Market is called Splanvica. It was named after a drainage canal that used to be here in the days when Crikvenik (Medveščak) Stream could still be seen. Street vendors sell various flowers here throughout the year, which makes this alley a special place. After you pass this parade of flowers and fragrances, you climb up

the staircase and you are on Dolac, the belly of Zagreb, located just behind the city's main square. Dolac is one of the most colorful marketplaces in all of European capitals. It was opened in 1930, after dilapidated medieval houses had been demolished there. There is also lovely St. Mary's Church, a blend of gothic and baroque styles, containing some valuable murals dating back to 1742.

Dolac is literally Zagreb's large belly, an always well-supplied pantry, where even the most picky ones will find what they need. But that is not all. Dolac is not just the place where you go shopping. You also go there to meet people; for some, it is an inevitable ritual, particularly on Saturdays and Sundays. People chat with "their" vendors (mostly peasant women), whom they trust to have the best and the freshest merchandise. Since it takes less than a minute to reach Dolac by foot from the square, one can say they are connected with a umbilical cord of a sort.

The Square Are Its People

Besides its lovely buildings, shops and flowers, the people are what makes Trg bana Jelačića the heart and soul of Zagreb. Some come to work, some to take a stroll, some want to watch and some want to be seen. Street musicians are here to create a good atmosphere. Especially popular among them are The Street Kings and the pantomime performer, who keeps performing his show regardless of whether, attracting crowds of children and adults. As if all the roads lead to the square and from the square. This is why any tourist walk through the city can not be imagined without seeing Trg bana Josipa Jelačića.

Bruno Sušan, Welcome to Zagreb, Spring 2004.

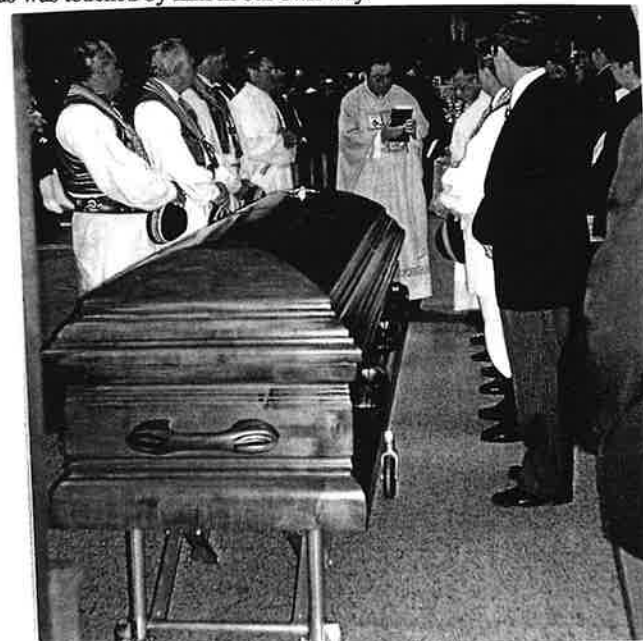
"HRVATSKA ISKRA" - Broj 129, 5. XII 2004.

In memoriam

Ilija Eli Vranešić
November 1, 1926 - April 25, 2004

My name is Boris Laic and, for many years, I was a student of Ilija Vranesic in Folklore Ensemble Croatia.

I cannot speak to you today of his family's personal grief and overwhelming sense of loss. There are no words for that. His gentle strength, his intense passion for art, his unquenchable curiosity and his desire to address any challenge presented to him has left each one of us with enduring memories. Each of us was touched by him in our own way.

During the funeral mass for Mr. V.

In folklore we called him Mr. V. It was a playful name for an astoundingly influential man. As a small child in one of the junior folklore groups I looked up to Mr. V even before he ever met or knew me. He was a man of slight stature who commanded a towering presence before a large ensemble. When I was finally old enough to join the senior group - the group that was instructed by Mr. V - I continued to be amazed by the respect that he garnered from those around him.

I am reminded of the stories that Mr. V would tell us from time to time. I recall his stories with vivid detail because of the particular gift Mr. V. had in conveying his life experiences. He would begin by speaking softly in his highly intellectual manner and bring us, his audience, to a silent hush. His intense eyes would sparkle and his hands would gesture ever so appropriately, at every twist and turn of his story. The end of his stories would always climax with a lesson for all of us to take away. If we listened carefully, we realized that this great man was not only trying to teach us Croatian Culture, music and dance, of which he was fiercely proud, but he was also trying to teach us valuable life lessons.

One such story was of his time as a young man in the Croatian Folklore Group LADO when he was still in Croatia. He explained to us that the instructor seemed to ignore him because he was smaller in stature than the other members of his group. Of course, this did nothing but make Mr. V try even harder. With persistence and continual effort for self-improvement, he proved his worthiness and attained a prominent position in this same

group. His stubborn courage triumphed after all.

With this small example he lifted our hopes and encouraged us to believe in our abilities, and ourselves and to never let 'someone else' decide if we were "good enough".

The last time that I saw Mr. V. was a few months ago at his brother's home when my wife and I visited him. For me nothing had changed. Mr. V. was still the fierce, courageous man I had always known. His eyes were bright with that characteristic twinkle and he still had that all-seeing, all-knowing air about him. A high point of my visits was always getting a tour of his art, a lifetime of experience captured on canvas. As we looked over each piece, Mr. V would be able to tell us what had inspired him in completing the artwork, what he was experimenting with, which pieces brought him fond memories and which challenged him to new levels of achievement. He was particularly fond of his final showing: so appropriately entitled "VIVACE" (translated: joy of life). For here is where his talent had peaked, as he captured stories of movement on canvas. I had never seen him so proud, nor so passionate about his work as I did at that showing. As we made our way through the art work, Mr. V. shared his stories and patiently answered all of our questions.

In his final weeks he was at peace with the path that lay before him. He had no regrets. He was humbly thankful for the fullness of his life and his memories brought him peace. Just as he had in life, he embraced death as a passage, a way for his soul to be set free.

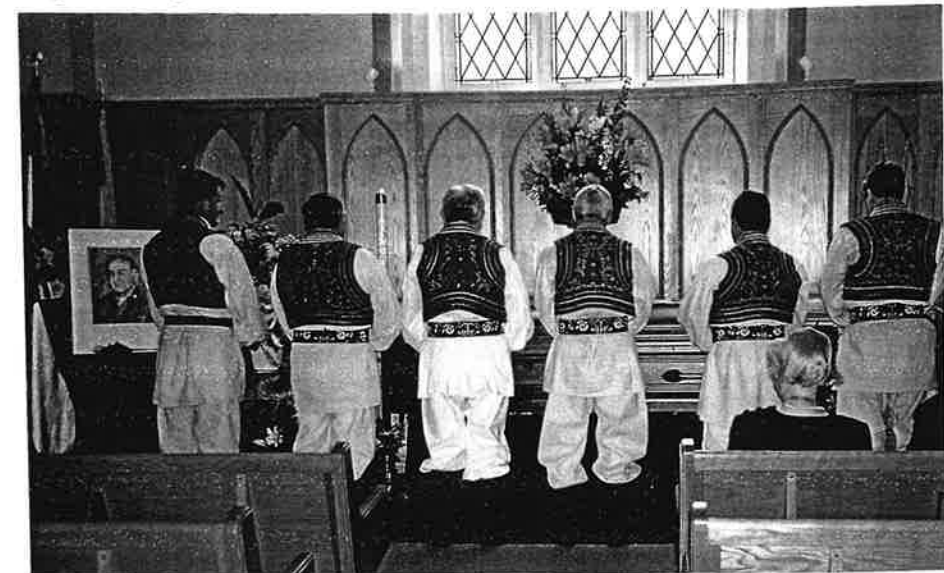
His humility, generous spirit and warm inner strength will not soon be forgotten.

Mr. V. was a man who inspired respect and honour. Those of us who were privileged to know him are humbled by his dedication and discipline. His passion for art and culture has influenced countless individuals, young and old. His respect and dedication to his roots shine like a beacon to all walks of life instructing us all that, no matter our origin, we can all learn from the beauty of our respective cultures.

Finally, on behalf of Folklore Ensemble Croatia (from the young to the young at heart), we are grateful for all that Mr. V. has given us throughout these generations. The example that he has set has influenced us all. And in some small way, we will carry with us a part of Mr. V. wherever we go.

None of us will be able to hear the sound of a tamburica or listen to the words of a Croatian folk song without, in some small way, remembering the man who taught us to love our culture. Our Mr. V.

So, one last farewell to a dear friend and teacher. Adieu to our beloved Mr. V. (Eulogy given at the funeral of Mr. Ilija Vranešić)

Last farewell to Mr. V. by folklore ansamble "Croatia" Miss.

Let us introduce you to....

Mr. John Marion, the president of the Canadian-Croatian Chamber of Commerce

Recently I spent couple of hours with Mr. John Marion, the president of the Canadian - Croatian Chamber of Commerce (CCCC), talking about his family and his life, his work (in this order), and his dreams. I enjoyed this conversation since Mr. Marion, a success in his field, is also quite balanced in his life - which is very rare. One more fact was also evident all the time: Mr. Marion understands the value of women in his or our lives. He is very proud of his mother, who brought him up, but also of his mother-in-law, the founder of very successful retirement "Slavonija village" in Kitchener, and certainly of his wife. He obviously enjoys being the president of the CCCC, you can always see his broad, friendly smile across the room at their Awards Gala. Personally I hope and wish all his dreams came true, because if they do, we, our Canadian-Croatian community will reap the fruits of his labour.

Q. Tell us a bit about Mr. Marion, the man....

A.I came to Canada shortly after my birth in a refugee camp in Austria, thus I am the second generation Canadian-Croatian. My parents had attempted twice to escape from Yugoslavia before making it through. My mother was then pregnant, so I was born in the camp. We arrived in Canada when I was about six weeks old. We landed in Halifax and shortly afterwards came to Toronto, lived not far from the Croatian church in downtown Toronto. For the next 20 years, this is the neighborhood I called home. My father was from Metkovic area, and was a teacher back home. I was how-ever raised by my mother who basically worked all her life to support me. It was my mother who taught me the importance of a good work ethic. I displayed that work ethic in school, however as hard as I worked, I found High School to be very boring. Although my intentions were to go to university, I took selected college courses instead. During this time, I had this urging inside of me to start a business. At a young age I had a very entrepreneurial skill, but I choose jobs that were not so much highly valuable from the mo-netary aspect, but that would teach me the skills I thought would be required in my future. I started my business in my 20-ies, and called it "Baka Communications" in honour of my grandmother who was from the Šibenik area, and whom I loved very much. I met my Baka for the first time when I was 10 years old, during my first visit to Croatia. I thought that was a good legacy. My Baka who passed away in March 1996, lives on in the name of our company everyday. Today a lot of people understand what "Baka" means and I think it puts the smile on their faces. Baka has now been in business for 20 years now, and continues to be successful. I feel like we have helped make many people very happy.

I am a father of two wonderful children, whom I am very proud of my daughter, 17, and my son who is 13. They are great kids, and they both have

Mr. John Marion in his office, where the picture of his baka is proudly displayed

very individual personalities. I have no doubt that they will be very successful in life, in their own chosen paths. My wife is Croatian also; she came here in 1969, from the Osijek area. Toronto continues to be my home now with my own family. I feel as a family we live a very balanced life. One of my mottoes, concerning our family life is ensuring that work is work, and home

life is homelife. I don't try to mix the two. When I arrive home, my focus is strictly on my family, I leave work at work. I work about 40 hours a week, like everyone else, but after that my life is all about being there for my wife and kids. My family always comes first. Your children only grow up once, if you miss seeing them do that, you never get that opportunity again. To miss that, in my opinion, is just very sad. We make sure that we take family holidays, and that I am not working too many hours.

Aside from Baka Communications, there are a number of businesses we run, which are all relatively successful in their own right, but "Baka" is the main company. I guess I would describe myself as serial entrepreneur.

Another passion of mine is certainly the Croatian Community. Although I was not born in Croatia, and my roots are not as deep in the community as some of my peers, I feel I still have the same love for the community. This passion came alive in me in my early teenage years. Every year from the age of 10, I would make my pilgrimages to the coast, and participated in the life of the community. My heart definitely has always been and continues today with the community. We have wonderful people, hard working, intelligent, and very proud people, as so we should, we have earned it.

Q. Let's turn to the CCC, where you are the president. How long have you been the president of the CCC, and when was the current Board of directors elected?

A.I was approached to join the Chamber board about 3 years ago, and have been the president over 2 years now. There are eight more board members, who joined at varying times from 6 months to over 4 years.

Q. There are many Canadian - Croatian business people in Toronto, Mississauga and in the vicinity. All of them should be the members of the CCC. How is CCC recruiting the new membership, since we are all aware that any organization is respected by the number of its members and who they are?

A. We have taken a different track to recruit the membership. The Chamber has been around for a long time and there were difficulties getting traction as far as the members were concerned, since it's a big job. You might be able to get members one year, but the next year its "What have you done for me?" Yes, this is very valid question. It's something that we have to search in our own souls. It's nice to do an Awards gala, which is very important for the community, but there are so many other things that are important, or equally or more important, that we need to do. So we made decision that we would not seek the membership. We took a track that we would build the organization that our business people and the community at large would be proud of. So, in effect, today as it stands everybody who is a Croatian Canadian Business person or Professional may not be an official member per se, but are an integral part of our Chambers reason for being.

We have received financial support in the way of seed capital from some of our business leaders as well as some board members, so that we could employ the resources necessary to get us to the next level. Let me also say that this is a non-profit, non-political organization. We give of our time, and also of our resources at the same time for the well being of our business community and our community at large.

Q. Which are the benefits for those Croatian business people who are not planning to invest in Croatia, but should be the part of the CCC?

A. Our primary objective is to get our Canadian Croatian business community organized. In order to help others we need to be organized, we need to know who we are.

Q. What are the objectives of the CCC?

A. Once we have organized ourselves we will be providing a vehicle to which we will encourage our business and Croatian community at large to support each other as much as possible. It's like "Buy Canadian-Croatian" should be our saying. There are a lot of Canadian-Croatian businesses that are not known to the community. In one of the Canadian-Croatian directories out there right now there are about 400 businesses listed. We have uncovered more than 1600 businesses and professionals, there are many more to be discovered. So for example you're a consumer. You are looking for a plumber. Why not give it to a Croatian plumber? And I am sure there are maybe twenty of them out there that we know of. We can still get the same value, maybe even better value, but at least we are giving back to our community, which is very, very important.

Q. CCC is very important organization, as we are all aware. How is the Chamber involved in the Croatian community? How are you connecting the community?

Welcome to Zagreb

The Main Square - Trg Bana Josipa Jelačića - the Picturesque Heart of Zagreb HEART AND SOUL OF THE CITY

The strongest beats of Zagreb's big, warm heart can be felt in the city's main square - Trg bana Josipa Jelačića. Having changed its name a number of times in the past centuries, it has been a true center of the city and a favorite meeting place for a long time. All sightings of Zagreb begin and end here. It is located on the very dividing line between the city's historical core - Upper Town and Kaptol - and the modern part - Lower Town, with its beautiful Lenuci's "Horseshoe" (a string of public parks and squares) and Ilica, the city's longest street and a shopping district. The square was considered as the city center way back in the 17th century; of course, it looked very different then. A fairground and a market still occupied this area in early 19th century. Only later were all relevant buildings erected; all the today's buildings that line the square date back to about one hundred years ago. This is why they exhibit a blend of styles, from classicism and secession to modernism. The square was first named Manduševac, after a well on its eastern side, where a lovely fountain is today. Later they called it Harmica; from 1850 to 1946 it had Ban Jelačić's name. It then became Trg republike (Republic Square) and kept that name until 1990. It was renamed Trg bana Josipa Jelačića again in 1990.

Mounted Ban Jelačić

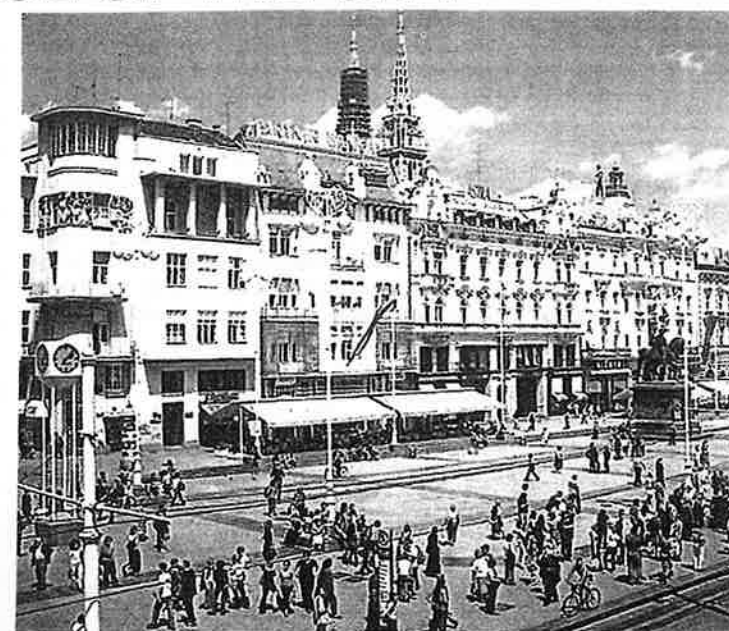
The equestrian statue of Ban (a civil governor of Croatia under Austrian rule) Jelačić, with a saber in his right hand, is dominating the square. The statue has an interesting story to tell, being a witness of turbulent historical events that the city and the whole Croatia experienced through the centuries. The statue was first erected in 1866. This large neo-baroque sculpture is a work of renowned Viennese artist Anton Dominik Fernkorn, who was highly-esteemed in Zagreb of those days. Count Josip Jelačić (1801-1859) was born in Petrovaradin, which is today a part of Novi Sad in Vojvodina (in Serbia-Montenegro of the present day). He received his education in Vienna. In 1848, a revolutionary year, he was installed ban and commander-in-chief

of the army in Croatia. In September that year he fought Hungarians, protecting the interests of the Viennese crown. Since he, as the ban, integrated most of the historical Croatian lands

The view of the square with the mounted Ban Jelačić in the background

the best he could to keep Croatia as autonomous as possible. He deserves credit, among other things, for upgrading of the Zagreb bishopric into an archbishopric.

Josip Jelačić died in Zagreb on May 19, 1859. He was buried on his estate Novi dvori near Zaprešić, some twenty kilometers from Zagreb. This estate is an important cultural monument today and is definitely worth seeing. The Novi dvori estate had had a series of owners since the 17th century. Jelačić bought it in the 19th century. From the days of the Zrinski family (important aristocrats of Croatian history), the estate underwent architectural changes; it acquired its current shape in mid-19th century. Next to the manor is a park, the Jelačić family mausoleum, St. Joseph's Chapel, out-buildings and so on. A renowned museum of naive artist Matija Skurjeni is located within the manor.

After World War II, because of the ruling ideology of the time, the statue was silently removed from the square, over night. Although the historical role of ban Jelačić is seen as controversial, this act definitely made the former ban a national symbol of a kind. The square was renamed Trg republike at the same time. Fortunately, although the statue was disassembled, its parts were preserved. Thus, in 1990, it was renewed and, after the first post-WW II multiparty elections, it was returned to the square, together with the old name - the one it has today: Trg bana Josipa Jelačića.

Scoop It Up, Manda, Scoop It Up!

The Manduševac well on the eastern side gives the square a special charm. The well was first mentioned in the 16th century. The source was in what is today Bakačeva ulica (Bakač Street) - the one connecting the square with the Kaptol. The exact location of the source was on the site of today's building on 3 Bakačeva ulica. It was around the well where a fairground formed in the 18th century. In 1852, this old well was filled up, and a new one was made, on its present location. This well was supplying the Zagrebians with water till 1878, when the city got its first water supply system. Manduševac disappeared in late 19th century - specifically in 1895. It stayed hidden until 1987, when major reconstruction of the square took place as a part of preparations for the Zagreb University Games that year. As the legend has it, the ancient Manduševac was named after a girl called Manda, who used give soldiers water from the well to drink. "Scoop it up, Manda, dear," the ban of those days allegedly told her. And so she did; the well was named after "Manda, dear" ("Manda, dušo"), while the whole settlement was named Zagreb after "Scoop it up!" ("Zagrabi!"). When the water in the well was still good for drinking, the story went that a visitor who drank from it would fall in love with Zagreb and would always return. The legend of the present days says that a wish will come true for the one who throws a coin into the fountain.

Every Building Has a Story to Tell

All of the buildings on Trg bana Jelačića, each with its facade spruced up in

BOSNA AND HERCEGOVINA ASHDOWN'S TITOIST SOLUTION FOR MOSTAR

Paddy Ashdown's solution to unify Mostar is unfair to the Croats. Indeed, it appears to owe much to Tito style politics - that of disadvantaging the Croats politically whilst making them pay for the 'privilege'. Ashdown has missed the opportunity of helping to answer the Croat question in Bosnia-Herzegovina and providing greater protection for citizens of all three groups. It means that the issue will have to be revisited again in the future.

The city of Mostar has been divided into a Croat West and Bosniak (Muslim) East since the war - although a number of Bosniaks do live in the West side. Under the Dayton Accords, High Representative Ashdown had responsibility for re-unifying the city of Mostar - and quite rightly he made clear his determination to do this. First the local politicians had the chance to present a solution to the problem.

The Croats, who now have a majority in Mostar were for the unification of the city, whilst the Bosniaks were against. This is a reversal of the position of only a few years ago - no doubt due to demographic changes in favour of the Croats. The two sides could not agree on the reunification of Mostar.

At the state level in BiH, all three nationalities are equal and have an effective veto - a vital safeguard for all three groups. At city level however, where the demographics vary all over the country, the majority rules. The Bosniaks are in the majority in Sarajevo and the Serbs in Banja Luka. They therefore run their respective towns.

Not unreasonably, the Croats considered that the same should apply to Mostar. It would then be the only significant town that they would control - although their majority is not overwhelming.

Ashdown's solution is effectively that neither Bosniaks nor Croats will be able to dominate. This may sound laudable, but unfortunately it means that Croats are discriminated against. Where Serbs and Bosniaks have a majority in any BiH town or city they control it, but this principle is denied to the Croats. In the only significant city where they have a majority they have to share power. What's more, because the Croats are more economically active they will effectively be paying most for the running of the city.

This is blatantly unfair. It is very much a solution reminiscent of

Are you being Serbed?

The Serbs are at it again. Once again, they are playing their role as the perpetual victims of Europe, complaining about unfair treatment by the international community and whining about the injustice of it all. If the Serbian mentality was supposed to have changed since the ouster and war crimes indictment of former dictator Slobodan Milosevic, this was not evident from the recent visit of Serbian government leaders to Washington.

It is now just three years since the NATO alliance bombed Serbia to end the wars of aggression waged by the Serbs against their Balkan neighbors throughout the 1990s. This was a bloody and at times horrendously brutal conflict, which raged as the Balkan country of Yugoslavia broke apart to form the countries that are today Slovenia, Croatia, Bosnia, Macedonia and the Republic of Serbia and Montenegro. Serbia, the dominant and largest republic of Yugoslavia, was forced to let the others slip from its control, but did so only after military defeat.

Undaunted by the horrors it has perpetrated, Serbia now wants to reclaim its leading role in the Balkans. While it took the Germans more than two decades after World War II to raise their heads enough to start playing a role in Europe, the Serbs are already demanding international recognition and foreign aid.

Over dinner, brandy and cigars at the Metropolitan Club in Washington, Serbian Prime Minister Zoran Djindjic and Foreign Minister Goran Svilanovic expressed their frustration with the government of the United States and the leaders of the European Union and NATO.

"There are three things Serbs cannot stand," said Mr. Zivkovic. "An independent Kosovo, NATO and the United States." This comes from a country that wants the help of the U.S. government to get into the EU and the Partnership for Peace, a U.S.-led military grouping.

From the perspective of Mr. Svilanovic, the failure of Serbia to make progress on integration into international organization can be blamed primarily on Washington and Brussels. After meetings with National Security Adviser Condoleezza Rice and Secretary of State Colin Powell, he accused both of "a lack of courage" in pushing Serbia's case.

As for leaders in the EU, Mr. Svilanovic proudly says he had berated Javier Solana and Chris Patten, the EU's primary representatives on foreign

Tito's Yugoslavia. The Croats were politically disadvantaged - the Serbs ran the show - but were expected to pay a disproportionately large share of the bill for the country. Does Ashdown want to be remembered as a poor man's Tito?

The decision will mean further problems developing between Croats and Bosniaks in the future. The Croats will demand proper representation, and this will become harder to deny them as time goes on. It will also lead to resentment elsewhere. Already, Croats in Zenica - where the Bosniaks rule - are demanding the Mostar solution be applied there.

I have personally supported Ashdown thus far in BiH. He was right to recognise the results of the general elections, he was right to save the Croat run firm Aluminij. But here he has made a mistake. Ashdown has justified his decision by saying he is simply applying the state level vetoes the three national groups enjoy to Mostar. This is disingenuous, as it does not apply to any other town or city. It is inconsistent to have one system in Mostar and a different one for the rest of the country.

Had Ashdown used his extensive powers to apply his solution across BiH, it would have been different. Giving all three groups equal status in towns and cities has much to commend it; it would prevent one group dominating others and would certainly act as a motor for refugee return. Sarajevo could become a multi-ethnic city again, rather than being effectively a Bosniak one. However, he did not.

What Ashdown should have done was to allow the Croats to control Mostar via their majority but with essential proviso's such as ensuring some Bosniaks - and indeed Serbs - having a place in the governance of the city. I am sure the Croats would have agreed to such an arrangement - especially as it would protect them should the demographics change against them. What is more, Ashdown could have used such an example to pressure other towns and cities to follow suit. This would have given tremendous protection and security to all three groups. Sadly, Ashdown did not take this option.

Consequently, the Croat Question in BiH has simply become that much larger.

Brian Gallagher

policy, for the "mess" that the EU is in and its failure to deal with the real problems of Europe, which are in his view Russia, Belarus and Ukraine. No doubt these gents appreciated the lecture.

The Serbs are particularly indignant that they have not received the international aid they expected. On this, they blame the fact that they have not rebuilt the damaged bridges in Belgrade - nor even their own Ministry of Defense.

Now, both the U.S. government and the EU have welcomed Serbia's new leadership, which inherited the mantle from the previous reform-minded Prime Minister Zoran Djindjic, who was tragically assassinated this spring. From the perspective of Washington and Brussels, however, there are some very specific and major obstacles to Serbia's rehabilitation.

One is the demand that the Serbs hand over Gen. Ratko Mladic for prosecution as a war criminal in The Hague. He is one of the architects of the awful ethnic cleansing campaign that took place in Bosnia in the early 1990s against the country's Muslim population. Mr. Zivkovic's new line is that his government has no knowledge of the whereabouts of said general, though there is a "95 percent chance" that he is no longer in Serbia - a claim about which American officials are deeply skeptical.

Another rather amazing obstacle is that the Serbs are actually suing eight NATO countries, including the United States, for bombing Belgrade in 1999. These countries are all members of the Partnership for Peace, which the Serbs are trying to join. The present government has refused to drop the suit, initiated by Mr. Milosevic, apparently hoping to use it as a bargaining chip in exchange for a genocide case brought against the Serbian people by Croatia and Bosnia. You probably have to be Serbian to believe you can make progress under these circumstances.

All of which is a huge shame. The war-torn Balkans is the final piece of the European continent that needs to build peace and economic stability. Eastern and Central Europe are well on their way to joining the EU and NATO. Serbia could be an important part of this project, but until the Serbs experience a change of attitude about their past and their present, they will cut themselves off from their future.

By Helle Dale

A. Aside from the Awards gala, which has been very successful, (we are having our 3rd gala on April 15th of next year), we just had our first annual Golf tournament. One of our main goals with these types of activities is to bring the community together. Networking and bridge building are vital to a successful community. But also recognizing some of the non-business

Canada's premier Mr. Martin and Mr. John Marion at one of the community events

aspects of the community is also important. A great example is Mr. Eli Vranesic, a truly wonderful man, who we recognized at our last Gala for his great contribution to the community at the last possible moment. We need to reach to the organizations around us, because as business people we tend to have, we should have more money than the general community, and it is very important from the benevolence standpoint that we do support various services in the community.

At the Golf tournament we made the donation to the Canadian - Croatian library. There are obviously many other opportunities and needs out there that need support. However, in reality we are pulled in many ways. We are organizing in sense that once we get everything going - and we are firing in all the cylinders - and we are running this organization as best as we can (but obviously there is always room for improvement), we can then further help the community, which really, really needs to have the support of the business community. If we can be that organization that can provide that support as an umbrella organization of some kind, we should be that organization. We also expect to be much more involved in the community in the future, in its worthwhile causes, since we are quite a young organization.

Q. There are many young Canadian-Croatians that are studying at many Canadian universities. What are you doing regarding all these young people who shouldn't be lost for our Canadian-Croatian community.

A. At the Awards gala, some of the business leaders sponsor tables for Canadian-Croatian students. Thus we get them exposed to the Canadian-Croatian business community where again there are networking opportunities and a lot of inspiration. We have our share of successful Croatians that we need to expose to the community, some are already known, but some are unknown. There are many, many highly successful people that are totally unknown to the community. In some cases this is not the fault of these people that they haven't been involved in the community, some of these people are second, third generation Croatians. One particular example is gentleman running "Prime Restaurants" (East-Side Mario's, Casey's), Mr. Nick Perpich, is a third generation Croatian, he had never been to Croatia. But now that we reached out to him he's actually gone on a pilgrimage last year with his sisters, and he loves the country. He is much more willing to support us. Canadian-Croatian youth need to know that there are our people out there and next time when they go out and when they are eating in a restaurant they might think "If I am eating there, I am giving something back to the community." Mentoring and scholarship programs are on our radar now.

I think we should go by the motto "Deeds speak!", so talking about something and actual doing are two different things. We are very, very interested in actually making the difference. Our Board members make a contribution to the community by giving of their time every two weeks, but it's also the work that we do in between, that makes us a success.

Q. Are you at all involved in the question of Croatian retired people, since our community has many retirees, and many of them are the business people?

A. Everybody on the Board is interested in getting the retirement com-

munity put together, which is not all that difficult to do. I am surprised that we don't have it already. However, it's not one of the Boards' mandates, but I can tell you that a number of Board members are actively seeking out the possible properties as we speak.

We don't want to go to the community and ask for money. This has to be run as a business, although we are not really interested in making this a profitable money making venture, I have different reasons for this. My mother-in-law Teresa Palasti built in Kitchener very successful non-profit housing complex with a seniors building attached, called "Slavonija Village" and it's done well, but in that home there are only about 20-30% Croatians. That is so because you know you can't mandate if you use government's money they control who comes in. So when we talk about retirement community for our people my vision is very different. I see a home with Croatian food (of course you would have some of the foods they have now with leaning towards what we like); I see a garden for those who can still garden, Croatian satellite TV, Croatian music. I envision the Community centre attached to this, soccer field, "balote", library, press office, travel agency, hair salon, Congress - I envision all of these, and everybody who works there speaks Croatian. That's what I envision. It could be modeled after an actual Croatian village. That however would be in a perfect world, unfortunately too often economics play too much a role in architecture in Canada. Other groups have succeeded, why not us?

Q. Do you think that you should have an official newspaper or some kind of paper for better communication with your members?

A. I think it is extremely important that we have a newspaper for a number of reasons. I also believe that we need TV and it is sad that we don't yet have TV. Macedonians, God bless them, have their own TV program, and they are doing very well. Because of my interest in media (one of my companies is involved in film production) I am putting a group together next week in regards to this. I do believe that this is extremely important to have a vehicle to communicate with the community at large, not only to the business community, but also to everyone. If we don't do this, our society could wither. Here in Canada we have such a strong, large community. It would be a shame to see it washed away. We need to add a good basis of information of what's going on in the local community, what's happening in the business community, and also providing a vehicle for Croatian businesses to present themselves to our community, and also provide companies who want to support the community, whether this is Bank of Nova Scotia, Labatts or whoever. These companies should actually be supporting us. We buy their cars, we go to their banks, we go to their restaurants, they need to give back to us.

At the moment there is no vehicle for that, or better to say the vehicles that we have at the moment need to be strengthened, not taken away. I believe we can do that, but first we need to package ourselves as the Canadian - Croatian community of over 400,000 strong. Then we can present ourselves to these large companies and institutions so that they can give back as they do now for many other groups.

Thank you for the opportunity to speak to you and your readers. Our conversation with Mr. Marion is done. The goals of CCC are great, hopefully all the business people will join the organization so Canadian-Croatian community can boast with a great Canadian-Croatian Chamber of Commerce. Best wishes to the CCCC, and all its members.

Valentina

Vukovar: Forgive, Pope Says, but Croats Find It Hard

VUKOVAR, Croatia, June 7 - The Franciscan church of St. Philip and St. Jacob sits on a hilltop above this quiet Danube port. The once elegant Hapsburg facades of the town below are still scarred by shells and shrapnel, nearly 12 years after Serbian paramilitary units and the Yugoslav Army carried out an early exercise in ethnic killing here as Yugoslavia began to split apart.

The Serbs killed 5,000 people here, mostly Roman Catholic Croats, during the three-month siege of the city. The Serbs forced the remaining civilians from their homes and killed more than 255 civilians and wounded soldiers at a nearby farm called Ovcara.

Inside the church's devastated interior, a small red-enameled metal heart lies beside a steel coffin apparently blasted open during the war and still holding a scattering of human bones.

"Love is stronger than death," reads an inscription in black marker on the heart. But in a town that still bears the full weight of its past, death clearly holds the upper hand.

Pope John Paul II, on the third day of a five-day visit to this fiercely Roman Catholic Balkan nation, spoke of forgiveness during a lengthy outdoor Mass today in Osijek, near Vukovar.

"After the trying times of the war, which has left the people of this region with deep wounds not yet completely healed, a commitment to reconciliation" is in order, the pope told an audience of tens of thousands of people, many from this corner of Croatia closest to the Serbian border. But the wounds of war run deep here.

"It's hard to forgive," said Ivka Barbaric, 50, as she paused before entering the church. The brown eyes in her weathered face filled slowly with tears as she recalled the day in November 1991 when Serbian soldiers burned down her home, killing her two sons, Mirko, 3, and Darko, 16 months old. "I don't know if you can understand what it means to go to the graves of your sons. If I forgive them," she added, referring to the Serbs who burned down her house, "I would have to forget my sons. I can't do this."

Two years ago, she moved back to Vukovar with her ailing husband and two of her four daughters, but the grief has become no easier to bear. "The priest and the pope say you must forgive, but they don't understand," said Mrs. Barbaric, clutching a brown wooden rosary as she reached into her tattered black nylon handbag for a tissue. "I have tried three times to commit suicide."

The parish priest, the Rev. Zlatko Spehar, explained his interpretation of the pope's message. "The way of forgiveness," he said, "is the way of Jesus on the cross, who prayed to his father to forgive his enemies. He did not forgive them himself. We still cannot understand why people who come to Vukovar go to the victims and ask why can't you forgive." Father Spehar said. "You can't forgive if no one asks you to forgive him. We still did not get any request from the Serbian people or even from the Serbian Orthodox Church asking for forgiveness."

Josip Kokic, a lay Catholic who is seven days into a hunger strike that he hopes will draw the pope's attention to Vukovar's economic condition, dismisses the priest's view. "If you wish to forgive, forgive, and don't ask anything for this," he said. "This is the Christian principle."

He wants the Vatican to push Croatia's government and other countries to help get the town's economy running again. "If people have jobs and a normal life, they will forget more easily," he said.

The local Orthodox priest begged off a discussion of the pope's message. But one reluctant Serb said the talk of reconciliation was overblown. "Whoever was human before the war still is, and who wasn't, won't be now," said the man, in a cafe called The Hague. The Hague, in the Netherlands, is where the International Criminal Tribunal for the Former Yugoslavia is scheduled next year to try those accused of responsibility for the Vukovar killings.

What is on his mind, said the man, who refused to give his name, is the state of the local economy, which has forced him to become a construction worker despite his degree in electrical engineering.

Only one in four local workers has a job, but as he pointed out, all of Vukovar's industry has vanished. In 1999, the national government in Zagreb, a three-hour drive away, forced Vukovar's refugees out of the hotels they had been occupying along the Adriatic coast and offered them newly built houses back home.

"Returnees get new houses, but what do you do with a house when you have no job?" he asked.

For Vukovar's children, who know only the consequences of the war, reconciliation seems impossible. Jasmina Marinkovic, who recalls being forced out of her home at age 4, believes there is no future in coexistence. Local Serbs, she said, desecrated her grandfather's grave, and on the school bus they taunt Croats with nationalist songs and bullying.

The children are merely imitating their parents and their political leaders, said Gordana Bujisic, a psychiatrist. "Most of them feel safe only with their own ethnic group," she said.

Much of the problem in getting the pope's message across seems to lie with Croatia's Roman Catholic clergy, said Davor Butkovic, political editor of the Zagreb-based newspaper Jutarnji List. "The church is very conservative and very rural," he said. "They are really not ready to meet any of the modern trends in society."

But for Mrs. Barbaric, forgiveness is intensely personal. "We are Roman Catholics," she said, "and for me to confess, I have to forgive, but I can't. It's too hard for me." (NYT June 8.2004)

Vukovar.....

Serb Republic apologizes for Srebrenica massacre

Sarajevo, Bosnia's Serb Republic offered its first formal apology yesterday for the 1995 Srebrenica massacre, in which its forces killed as many as 8,000 Muslims in Europe's worst atrocity since the Second World War.

"The government of the Serb Republic sympathizes with the pain of the relatives of Srebrenica victims, with sincere regret and apology," it said. The statement accompanied the final version of the Bosnian Serb government's report on Srebrenica in which it admitted that Bosnian Serb forces had been responsible for atrocities. (Reuters)

Modern Age Plastics Inc.

Custom Plastic Fabrication & Machining
Specilizing in Acrylics:

- Designing
- CNC Machining
- Computerized Vinyl Signs
- Point of Purchase Displays
- Optical Displays
- Acrylic Furniture
- Projektiramo po Vašim osobnim specifikacijama
- Izrađujemo Acrylic namještaj
- Stalci za novine, tace za serviranje, rame za slike itd.

For more information call:

Stan Trtanj, Ivan Hajsan or Bob Galamaga

Tel: (416) 675 2955, Fax: (416) 675 2965

50 Fasken Dr. Units #2, 3, 4, 5

Etobicoke, Ontario, M9W 1K5

Jeffrey T. Kuhner:

Balkan justice joust

The Bush administration is now demanding that the chief prosecutor for the International Criminal Tribunal for the former Yugoslavia, Carla Del Ponte, bring her prosecutions to an end.

Washington is insisting that war crimes cases relating to the Balkan wars of the 1990s be tried either in domestic courts or be given an amnesty. This shift not only marks a dramatic change in U.S. policy toward the ICTY, but more importantly, it is a fatal blow to the power and credibility of Mrs. Del Ponte.

In a recent interview, Undersecretary of State for Arms Control John Bolton told me Washington is deeply concerned that the ICTY, rather than fostering ethnic reconciliation, has emerged as a threat to regional stability. "There is a very real risk that the ICTY prosecutions will not resolve the situation in the Balkans," Mr. Bolton said, "but will create new animosities that lead to tensions in the future."

He emphasized the Bush administration is demanding war crimes cases at The Hague be sent back to national domestic courts. Mr. Bolton and other senior State Department officials are finally realizing what Mrs. Del Ponte and her fellow left-wing globalists have refused to acknowledge: The ICTY has degenerated into a politicized tribunal that has failed to live up to its original mandate.

The irony is that the Clinton administration was largely responsible for creating the ICTY. Washington, however, now realizes that it has unleashed a Frankenstein monster. Instead of being an impartial body that seeks to punish those who committed or ordered war crimes, the tribunal has become a vehicle by which Mrs. Del Ponte has sought to rewrite the history of the Balkan wars. She has abused her office by issuing deeply flawed and weak indictments. The most obvious example is the bogus indictment against fugitive Croatian Gen. Ante Gotovina, the commander of a 1995 military operation that effectively ended the Croatian-Serbian conflict.

As Mr. Bolton notes, the problem with the ICTY is that it has no democratic accountability. Hence, there are no checks or balances against the misuse of power. Therefore, the Bush administration has concluded the only solution is to kick war crimes cases back to national domestic courts.

"That is why our strategy with respect to the ICTY is to bring these prosecutions to an end and to return responsibility to Serbia, Croatia and to the other nations," Mr. Bolton said, "because, after all, many of the alleged crimes were carried out in their name and they need to confront that reality."

U.N. Tribunal Sentences Serb Leader Milan Babić

THE HAGUE, Netherlands - A U.N. war crimes tribunal on Tuesday sentenced Milan Babić, the wartime leader of Croatia's rebellious Serbs, to 13 years imprisonment for his role in ethnic cleansing of "ruthlessness and savagery."

Babić, 48, once one of Yugoslav President Slobodan Milosevic (news - web sites)'s closest allies, was convicted in January of one count of persecution for the seven-month campaign against non-Serbs in the self-proclaimed Croatian Republic of Krajina, when hundreds of civilians were executed or murdered about 80,000 non-Serbs, mostly Croats and a few Muslims, were expelled.

Babić pleaded guilty to the single count in a deal in which prosecutors dropped four other charges of murder, cruelty and the wanton destruction of villages during the war in Croatia, which began when the Serbs revolted after Croatia broke away from Yugoslavia in 1991.

"Babić does not deny the seriousness of the crimes," said Judge Alphons Orie in pronouncing sentence. "The crimes were characterized by ruthlessness and savagery and had a severe impact on victims and their relatives. Their suffering is still significant."

The sentence was harsher than the 11-year recommendation by the prosecution, which Orie said "does not achieve the purpose of punishment, nor does it do justice."

The court gave credit to Babić, a former dentist and head of a prewar health clinic, for voluntarily surrendering to the tribunal and testifying against Milosevic, considered the most important war crimes trial since World War II. The Milosevic case moves into its second half next week with the opening of the defense.

Babić remained quiet after sentencing, but during his plea hearing in January, he begged forgiveness of the Croatian people, saying that he felt "a deep sense of shame and remorse."

"The persecutions caused the murder or extermination of hundreds of Croat or other non-Serb civilians ... They also caused the routine and prolonged imprisonment of hundreds of Croat and other non-Serb civilians," said the judgment read by Orie.

By giving "ethnically inflammatory" speeches and funding the armed

They need to make the decisions whether to prosecute or not to prosecute Serbs or Croats respectively."

The senior Bush administration official emphasized that "responsibility" for trying alleged war crimes "should rest on the shoulders of the people who have to live with the decisions they make."

Ultimately, the United States rightly believes that the ICTY has become not only an undemocratic institution, but a direct threat to the development of democracy throughout the former Yugoslavia. Its greatest flaw is that, by virtue of being an international tribunal with little accountability, it is retarding the growth of independent judicial bodies and the rule of law within Croatia, Serbia and Bosnia. For viable democracies to take root in the stony soil of the Balkans, it is imperative to cultivate fully functioning legal institutions.

"One of the downsides of any distant court is that it takes away responsibility, and I don't think that is conducive to the political maturation of societies that we hope will become democratic and realize that they have to confront actions that their prior governments took," Mr. Bolton said. "So that is why our approach to the ICTY and with the Rwanda tribunal is to make and create institutions in the respective countries and to turn that authority back over to them."

The record is now clear: The ICTY has been a dismal failure. The trial of the former Serbian strongman, Slobodan Milosevic, continues to drag on with no end in sight. Notorious Bosnian Serb leaders Gen. Ratko Mladic and Radovan Karadzic remain at large. The Gotovina indictment threatens to destabilize Croatia. Bosnian Muslims and Kosovo Albanians feel they will never receive justice. Serbs perceive the tribunal as being biased against them.

Mrs. Del Ponte has managed to accomplish what no other person has before: Temporarily unite the warring peoples of the former Yugoslavia in their opposition to her. She is the Lady Macbeth of the Balkans, an unscrupulous political climber with delusions of grandeur. And like Lady Macbeth, Mrs. Del Ponte's lust for power has led to her downfall.

Washington is right to yank her off the stage.

Jeffrey T. Kuhner is editor of the Ripon Forum magazine and communications director at the Ripon Society, a Republican think tank. (The Washington Times, Commentary, October 24, 2004)

Serb rebellion, Babić laid the foundation for the Croatian conflict, which Orie said is still suffering the consequences. (AP June 29.)

Prosecutor:

Karadzic hiding in Belgrade

BRUSSELS, Belgium (AP) - The two most wanted fugitives from the Balkan wars are hiding in Belgrade, the capital of Serbia-Montenegro, the United Nations' chief war crimes prosecutor said Wednesday.

Carla Del Ponte said investigators have "credible information" that Bosnian Serb leader Radovan Karadzic and his general, Ratko Mladic, are in the city. "Our fugitives are well protected ... in their own country, because they are considered to be heroes," Del Ponte told reporters. "It's the best territory to hide."

She urged the European Union, Russia and the United States to increase pressure on Serbia and Bosnia-Herzegovina to hand over the fugitives. Serbian officials denied the two were in their country. "Carla Del Ponte has been claiming for three years that the fugitives are in Serbia, but she has not provided us with any evidence for that," Serbian Prime Minister Zoran Djindjic said in Belgrade. "If the suspects were in Serbia, they would have been arrested already. I don't see what else our government could do."

Karadzic and Mladic were indicted in 1995 by the UN war-crimes tribunal in The Hague, Netherlands, for genocide and other war crimes committed during the 1992-1995 Bosnian conflict. NATO troops in Bosnia have repeatedly failed to arrest Karadzic.

Del Ponte also repeated her plea to Croatia to hand over Croatian Gen. Ante Gotovina for trial before the war crimes tribunal.

She met Wednesday with EU foreign policy chief Javier Solana and said he would push her message in meetings with the new government in Zagreb. (C news)